BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 155 • Mart / Adar 2008 • Fiyatı: 2 YTL

EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞI SERTLEŞİYOR… AKP HAKKINDA KAPATMA DAVASI AÇILDI… NE AKP DEMOKRAT, NE DEVLET LAİK! ÇÖZÜM NE KIŞLADA; NE DE CAMİDE…

Çözüm emekçilerin iktidarında… Devrimde… Sosyalizmde!

İÇİNDEKİLER

3
EMPERYALİST DÜNYADA EKONOMİK DURUM...
Şişen balonu yamalama güçleşiyor!

29
Kuzey Kürdistan-Türkiye'de son siyasi gelişmeler

76
EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞI SERTLEŞİYOR…
AKP HAKKINDA KAPATMA DAVASI AÇILDI...
NE AKP DEMOKRAT, NE DEVLET LAİK!
ÇÖZÜM NE KIŞLADA; NE DE CAMİDE...
Çözüm işçilerin, emekçilerin iktidarında... Devrimde... Sosyalizmde!

82
Ortak Açıklama

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

EMPERYALİST DÜNYADA EKONOMİK DURUM...

Şişen balonu yamalama güçleşiyor!

Burjuva ekonomistleri bir yıla yakın süredir bir yılan karşısında paralize olan tavşan gibi korkuyla ABD ekonomisindeki gelişmeleri izliyor ve "resesyon" tehlikesinden, borsa çöküşünden, bunun reel ekonomide çöküşlere yol açabileceğinden vb. sözediyor. Arada bir reel ekonomide işlerin gerçekte iyi gittiği, moral bozmamak gerektiği vb. söylense de, gerçekte bunun yalnızca bir avunma olduğunu bilenler biliyor.

Davos'ta Ocak ayında bir araya gelen emperyalist büyük güçlerin ideolog, siyasetçi ve iktisatçıları "ABD'de ekonomik büyümenin yavaşlamasının durgunluğa yol açması tehlikesi"ne dikkat çekmek zorunda kaldılar. ABD ekonomisinde durgunluk bütün dünya ekonomisini durgunluğa sürükleme tehdit ve tehlikesini içinde barındırıyor.

Şubat başında Japonya/Tokyo'da buluşan G7 Hazine bakanları ve Merkez Bankası başkanları yayınladıkları sonuç bildirisinde "ABD'deki konut piyasasındaki bozulmanın daha de derinleşmesi ve kredi koşullarındaki sıkılaşmanın daha uzun süre devam etmesi halinde, büyük risklerin var olduğu"na "küresel mali sarsıntı ve olası ekonomik durgunluk" riskinin bulunduğuna dikkat çekiyor.

Uluslararası Para Fonu'nun (IMF/UPF) Başkanı Dominique Strauss-Kahn, 27 Ocak 2008'de bir açıklama yaparak "Şimdi artık salt parasal operasyonlar içinde bulunduğumuz tehlikeli girdaptan çıkmak için yeterli değildir. Endüstri ülkeleri hükümetleri içinde bulunduğumuz girdaptan çıkmak için aktif konjonktür programları geliştirmeli, uygulamalıdır." dedi. (Bkz. Financinal Times, 28 Ocak 2008) Şimdi uluslararası finans kapitalin en önemli kurumlarından birinin şefi oldukça açık bir dille emperyalist ülke hükümetlerini, kendi ülkelerinde keynesianist bir siyasete yönelmeye, devlet eliyle ekonomiye doğrudan müdahele etmeye, devlet yatırımları ile ekonomiyi canlandırmaya vb. çağırıyor. Hükümetlerden talep edilen "konjonktür programları"nın anlamı budur. Bu çağrıyı yapan kurum bilindiği gibi özellikle bağımlı ülkelerin ekonomilerine müdahele ederken "bütçe disiplini"ni öne çıkaran, devletin küçültülmesi, devlet harcamalarının kısıtlanması, devletin ekonomiden elini çekmesi programlarını dayatan bir kurumdur. Olan nedir?

Olan gerçekte kapitalizmin yeni bir kriz devresine girdiğinin işaretlerinin görülmesidir. Biz 2007 yılı başlarında gelişme ile ilgili şu tespitleri yapmıştık:

"Dünya ekonomisinde 2000 yılının ikinci yarısında, Çin'deki yüksek kalkınma hızına ve Japonya'daki canlanma belirtilerine rağmen yeni bir kriz devresine girildiğinin işaretleri görülüyordu. Bu kendini en açık biçimde ABD ve AB bölgesinde üretim ve ekonomik büyümede açıkça görülen gerilemede gösteriyordu.

ABD Afganistan ve Irak'taki savaşlarda askeri sanayisine –borçlarını arttırarak da olsa— olağanüstü boyutlarda yatırımlarda bulundu, bu sayede üretimdeki gerileme durdurulduğu gibi, tüketimde de artışlar yaşandı. Böylelikle krizin derinleşmesi engellendi ve eğilim tersine çevrildi. ABD'de savaş sayesinde eğilim tersine döndürülürken, emperyalist büyük güçler içinde en zayıf halka AB, onun içinde de Almanya idi. Burada da yeni "Konjonktür

Programları" ile bir yandan işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılırken, diğer yandan büyük sermayeye yeni vergi indirimleri sunularak ve ek olarak tabii emekçileri vuran "Tasarruf Programları" ile dipten kurtulunmaya çalışılıyordu. Görünen burada da geçici olarak de olsa bir rahatlamanın sağlanmış olduğudur.

2003 ile 2006 arasında dünya üretimi yılda ortalama % 4,8'lik bir artış gösterdi, ki bu büyüme orta vadedeki % 3,3'lük büyüme hızının epey üzerinde bir büyüme idi. 2006 yılında da dünya ekonomisi büyümesinin sürdürdü. Hatta 2006'da Reel Yurt İçi Üretim % 5'lik bir büyüme ile 2005'den daha yüksek bir büyüme gösterdi. Yani ABD'nin yürüttüğü savaşlar sonucu eğilimin tersine döndürülmesi ile, devrevi krizin normal gelişimi durduruldu ve yapay bir "kalkınma aşaması" görünümüne girildi. Ancak bunun da sonu görünüyor. Bir bütün olarak endüstri ülkelerinde ve fakat en başta ABD'de 2006 yılı içinde bu "kalkınma"nın hızı giderek kesildi. ABD'de büyüme 2002'den bu yana ilk kez % 3'ün altına düştü. Buna karşı Japonya 2006'daki % 4,8'lik büyüme ile hâlâ hızla "kalkınıyor"du. AB bölgesi 2006'daki % 3,6'lık büyüme oranı ile, 2003'ten bu yana en yüksek büyüme oranını yakalamıştı. Şimdi ABD'deki büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı –daha doğrusu kesintiye uğratılmış bir önceki kriz devresinin kaldığı yerden devamı— olup olmayacağını 2007'deki gelişmeler gösterecek."

Biz bunu yazdığımızda dünya çapında büyüme rakamları tahmini rakamlardı. OECD 2006'da dünya çapında gerçek büyüme oranını % 5,4 olarak (yani tahmin edilenden yüksek) verdi. Burada fakat "sanayi ülkeleri" olarak adlandırılan ülkelerdeki "kalkınma hızı" ya da "büyüme" oranı ile (ki bu % 2,9'du) Çin (%10,7), Hindistan (% 9,2) gibi ülkelerin ve Rusya'nın (% 6,8) kalkınma hızı arasında büyük fark vardı. Dünya ekonomisindeki genel ilerleme öncelikle bu gibi ülkelerdeki hızlı gelişmeye bağlı olarak gerçekleşiyordu.

2007 yılı için kesinleşmemiş öngörü rakamları;

a) dünya çapında kalkınma hızının gerilediğini (dünya çapında reel BİÜ açısından 2006'daki % 5,4'den, 2007'de % 5,1'e düştü)

b) eğilimin gerileme yönünde olduğunu (2008 için öngörülen dünya çapında reel BİÜ artışı % 4,8; UPF'in beklentisi daha düşüktü, % 4,4; 2008 ocak ayın sonunda UPF bu beklentiyi daha da geriye, % 4,1'e çekti.)

c) gelişmiş endüstri ülkelerinde gerilemenin daha hızlı olduğunu (2006 da ki % 2,9'dan 2007'de % 2,5'e, 2008'de % 1,9'a) (bkz. Weltkonjunktur Winter 2007, s. 30) gösteriyor.

Bu rakamlar gerçekte yeni bir kriz devresine girildiğini gösteren rakamlardır.

Bu kriz devresinin ne kadar süreceği, devrenin dibe vurulan depresyon aşamasının derinliğinin ne kadar olacağı vb. bir dizi faktöre, örneğin dünya ekonomisinin yükünü taşıyan Çin, Hindistan vb. ekonomilerinin bu krizden ne derinlikte etkileneceğine bağlıdır. Burjuva ekonomistlerinin umudu bu ekonomilerin ABD'deki krizden büyük ölçüde etkilenmeyecek kadar dayanıklı ve sağlam olduğudur. Fakat bu umut boş bir umuttur. Emperyalist dünyanın bütün ekonomileri hiçbir dönemde olmadığı kadar iç içe geçmiş durumdadır. Çin'de de büyüme hızının azalması, bu arada enflasyon ve işsizliğin artması krizin doğul sonuçları olacaktır.

Yeni bir kriz devresine girilen ortamda reel ekonomideki krizi derinleştirecek bir faktör olarak borsa krizleri özel önem kazanmaktadır. Ve şu anda burjuva ekonomistlerinin en çok ilgilendiren de budur. Çünkü bu bağlamda hâlâ dünya ekonomisinin baş aktörü konumundaki ABD'de 2006 yılında başlayan ve borsada çok önemli dalgalanmalara yol

açan konut piyasası kaynaklı kriz 2007 yılında da derinleşerek sürmüştür. Bu krizin temelini 10-12 trilyon dolarlık ABD konut piyasasında, 1,2- 1,5 trilyon dolarlık kesimini oluşturan faizi değişken küçük kredilerin geri dönmemesi oluşturmaktadır. Aşırı kâr hırsıyla ve çoğunlukla bankaların birbirine verdiği borçlar temelinde de dağıtılan kredilerin, inşaat sektöründe önce fiyatların aşırı artması, ardından aşırı borçlanma ve kişisel iflaslar sonucu geri dönmeyen kredi kesiminin artması (2006'da bu kesim kredilerde geri ödenmeme oranı % 8 iken, 2007 de bu oran % 14'e ulaşmıştı) (bkz. TÜSİAD yayını Konjonktür, sayı 18, s. 3) bir yandan inşaat sektörünün neredeyse durma noktasına gelmesine, bir dizi küçük firmanın iflasına ve bankalarda da büyük finans kayıplarına yol açtı. Büyük bankalar açısından "kârdan zarar" anlamına gelen kayıplar, küçükler için iflas anlamına geldi, geliyor. Borsalara bunun yansıması büyük dalgalanmalar, panik satışları vb. biçiminde oldu, oluyor. ABD'deki bu gelişmeler dünya finans piyasasında da birebir yansıyor. Çünkü bilindiği gibi ABD bugün de hâlâ dünya BİÜ'nün nerde ise üçte birini tek başına üreten güç.

Dalgalanmaların boyutları açısından Ocak ayında yaşadıklarımız bilgi vericidir.

21 Ocak'ta önce New York Stock Exchange'de bir günde değer kaybı % 6'yı geçti. Yani yalnızca New York borsasında bir günde buharlaşıp yok olan değer yüz milyarlarca dolar oldu. Aynı gün dünyanın bütün büyük borsaları New York'u izledi. Dünya çapında borsalarda bir günlük ortalama değer kaybı % 7 i buldu.

Eğer siyaset doğrudan müdahale etmese idi, önce New York ardından bütün dünya borsalarının çökmesi işten bile değildi. Çünkü panik satışları başlamıştı.

Siyasetin müdahalesi, Amerikan Merkez Bankası'nın 22 Ocak sabahı, kredi faizlerini % 0,75 düşüreceğini açıklaması, Bush yönetiminin 150 milyar dolar tutarında bir acil ekonomik destek/yardım program ilanı ile geldi. (Vergi düşüşleri ve doğrudan tüketiciye dağıtılacak "yardım"ları öngören bu program Ocak sonunda hem Cumhuriyetçilerin hem Demokratların ortak oylarıyla kabul edildi.) Fakat güncel çöküşü engelleyen bu açıklamalar ve birinciden bir kaç gün sonrası ilan edilen bu kez % 0.50'lik ikinci bir kredi faizi düşürme açıklaması da borsadaki dalgalanmaları, borsa krizlerini engelleyemedi, engelleyemiyor. Çünkü değer açısından reel ekonomiyle bağlarını nerde ise koparmış olan borsalar gerçek değerlerin çok üzerinde işlemler yürütüyor. Borsalarda büyük balonlar oluşmuş durumda. Her borsa krizi bu balonların delinmesi ve inmeye başlaması anlamına geliyor. Merkez bankalarının piyasaya ucuz taze para sunması (kredi faizlerinin aşağıya çekilmesi banknot matbaalarının yeni para üreterek piyasaya sürmesi anlamına geliyor) delikleri geçici olarak yamamak anlamına geliyor. Piyasaya taze ucuz para sunulması devlet bütçesinin daha fazla açık vermesi, daha fazla borçlanma anlamına geliyor. Borsa spekülatörlerinin kârlarına yeni kârlar katması, yamanmış balonun daha fazla şişmesi anlamına geliyor. Giderek balon yama tutmayacak hale geliyor. Borsalarda bir çöküş eninde sonunda kaçınılmaz. Kuşkusuz bu kendiliğinden kapitalizmin sonu olmaz. Bir sürü iflas ertesi, borsalar yeniden gerçek değerlere yakın işlemlere başlarlar. Kapitalizm devrimle yerle bir edilmedikçe, ekonomik krizler onun sonunu getirmez. Her devrevi krizden kapitalizm bir yandan tekniği yenileyerek, diğer yandan borsa çöküşlerinden de oluşan balonları geçici olarak ortadan kaldırarak çıkar. Bir çok kapitalist çöker, batar, fakat kapitalizm kendini yenileyerek yoluna devam eder. Fakat her halükarda borsadaki bir çöküş devrevi krizi olağanüstü derinleştirir. Şimdiki gelişmeler de bu yöndedir. Bütün bunların işçiler-emekçiler açısından önemi şuradadır:

Derinleşen ekonomik krizin yükü egemenler tarafından hep işçilerin emekçilerin sırtına yüklenmiştir, yüklenmektedir. Derinleşen kriz işçiler emekçiler açısından daha fazla sömürülmek, ücret düşüşü, daha yoğun çalışma, daha fazla işsizlik, yoksulluk, açlık demektir. Bir çok halde, kapitalist düzenin işçi sınıfı içindeki bekçilerinin, oportünistlerin, reformistlerin, işçi aristokratlarının ve bürokratlarının da marifeti sonucu, işçiler kapitalizmin devrevi krizlerinde mücadeleyi (o da eğer mücadele ederlerse) krizin kimi sonuçlarına karşı mücadele olarak yürütüyor, bununla sınırlıyor. Örneğin işten atılmalara karşı mücadele ediyoruz, ücret düşüşlerine karşı mücadele ediyoruz, sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya karşı mücadele ediyoruz. Kuşkusuz mücadele iyidir. Mücadele etmeyen en baştan yenilmiştir. Fakat sadece kimi sonuçlara, görüntülere karşı mücadele yeterli değildir. Reformistler, revizyonistler, sendika ağaları bizi daha iyi, daha az saldırgan bir kapitalizm, krizsiz bir kapitalizm hayali ile avutuyor. Krizsiz bir kapitalizm yoktur. Krizler kapitalizmin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdırlar. Krize karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadele olarak kavranıp yürütülmek zorundadır. Kriz konusunda patronlar ve onların temsilcisi devlet, siyaset işçilerin karşısına "fedakârlık", "kemerleri sıkma" talepleri ile "hepimiz aynı gemide seyahat ediyoruz" palavraları ile çıkarlar. İşçiler bu palavraları ellerinin tersi ile itmedikçe, krizlerin felaketli sonuçlarına katlanmaya mahkumdurlar.

Emperyalistler arası güç dengelerinde değişmeler...

Emperyalist dünyada, Rus sosyalemperyalizminin başını çektiği ve "Doğu Bloku" olarak adlandırılmış olan kampın geçen yüzyılın 90'lı yıllarının başlarında çökmesinden bu yana güç dengelerinde alt üst oluşlar yaşanıyor. Ve bu alt üst oluşlar temelinde dünyanın yeniden paylaşılması mücadelesi yaşanıyor.

Çin büyüyor... büyüyor... Emperyalist dünya'da güç dengelerinde alt üst oluşun en önemli aktörlerinden biri Çin. 8. Kongremiz bundan iki yıl önce Çin'deki gelişmeleri değerlendirmiş ve şu tespitleri yapmıştı:

"Dünyanın yeniden paylaşılması konusunda şimdi yeni bir güç, daha önce bu paylaşım dalaşında özne olmaması anlamında yeni olan bir güç, Çin Halk Cumhuriyeti'de açıkça devreye girdi. Çin kapitalist/emperyalist dünyanın 20 yılı aşkın süredir en hızlı gelişen ülkesi olarak elinde büyük bir mali sermaye biriktirmiş durumda ve bu mali sermaye ile dünyaya açılıyor. Şimdiden Latin Amerikanın bir dizi ülkesine Çin önemli ölçüde sermaye ihraç etmiş durumda. Afrika'da özellikle enerji sektöründe büyük yatırımları var. İran'la uzun süreli anlaşmalarla, İran petrol ve gazının en önemli alıcılarından biri haline geldi. Çin bir dizi alanda dünya çapında meta üretimi ve ihracatında birinci sırada bulunuyor. Asya'da Çin Japonya'nın en önemli rakibi konumunda. Bugünkü yapısı ve siyasetiyle Çin artık, hızla dünya dalaşının baş aktörlerinden biri olmaya, emperyalist büyük güçler arasında yerini almaya doğru ilerleyen emperyalist bir güç konumunda. Hala batılı emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında geri, fakat açığı hızla kapatan bir gelişme söz konusu."

2006 ve 2007 yıllarında da Çin'in hızlı gelişmesi sürdü. 2006'da Çin'in BİÜ bir yıl önceye göre % 10,7, 2007'de ise % 11,9 büyüdü. 2006 ve 2007 yıllarında dünyanın en büyük ekonomik güçleri sıralamasında Çin, Almanya ile dördüncülük için yarışır konuma

geldi. Aradaki mesafe iyice kapandı. Hatta kimi enternasyonal ekonomi kurumları Çin'in ekonomi büyüklüğünde 2006'dan başlayarak Almanya'yı geçtiği, ABD ve Japonya'dan sonra dünyanın üçüncü büyük ekonomisini oluşturduğu hesapları yaptılar. Hesaplar satın alma paritesi üzerinden yapıldığında ise Çin dünyanın ikinci büyük ekonomisi konumunda. (Bkz. Çin Ekonomisi Hakkında Veriler, Almanya Çin Büyükelçiliği verileri, 2 Ocak 2008, s. 1)

Çin yöneticilerinin bu bağlamda önlerine koydukları hedef 2010 yılında dünyanın dördüncü büyük ekonomisi durumuna gelmekti. "Plan hedefi"ne böylelikle aslında 5 yıl öncesinden varılmış, hatta hedef aşılmış oldu.

Kuşkusuz kişi başına düşen BİÜ açısından Çin hâlâ kendi deyimiyle "kalkınmakta olan ülke" kategorisi içinde yer alan bir ülke. 2006 yılında kişi başına düşen BİÜ 2014 dolardı. Burada fakat 10 yıl öncesinin kişi başına düşen BİÜ ile karşılaştırıldığında (1995'te 588 dolar), on yıl içinde nerde ise dörde katlanma sözkonusudur.

1978'den bu yana ortalama %10'luk bir sürekli büyüme sözkonusudur. Bu kapitalizm tarihinde bu büyüklük ve süreklilikte görülmemiş bir olgudur. Kuşkusuz burada Çin'in özgünlükleri (geçmişteki demokratik devrimin ve sosyalist devrim atılımının kazanımları, merkezi planlı ekonomi, temel üretim araçlarının devletin elinde olmasının avantajları vb.) belirleyici rol oynamıştır, oynamaktadır. Çin'de kapitalizmin gelişmesi sonucu "serbest piyasa ekonomisi" kendi üst yapısını da er geç dayatacaktır.

Çin'in yüksek kalkınması, onu dünya piyasalarında özellikle enerji ve hammadde satın alımı konusunda en önemli alıcılardan biri haline getirmiş, bu gelişme onu diğer emperyalist büyük güçlerle bir çok alanda karşı karşıya getirmiştir. Enerji ve hammadde fiyatlarının yükselmesinde —ki bu diğer emperyalist büyük güçlerin büyüme hızını yavaşlatan bir rol oynuyor— bu gelişme önemli bir faktör olmuştur.

Dünyanın atölyesi olarak da adlandırılan Çin, dünyanın 3. büyük ticaret ülkesi olarak büyük bir döviz rezervine sahiptir (2006'da 1000 milyar dolar sınırı aşılmıştı) ve gerek hammadde gerekse enerji fiyatlarının yükselmesinden fazla rahatsız değildir.

ABD'nin Ortadoğu'daki işgal siyasetinin ardında, sınırlı olan fosil enerji kaynaklarının Çin'e karşı da kontrol edilmesi stratejik hedefi de yatmaktadır.

Rusya büyük siyaset sahnesine dönüyor... Son iki yıldaki gelişmeler, dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında Rusya'nın da giderek daha aktif bir rol oynamaya başladığını gösteriyor. Rus sosyalemperyalist sisteminin çökmesi ertesinde 1990-2000 arasındaki 10 yıl Rusya için yeniden örgütlenme/dönüşüm yılları oldu. Eski revizyonist bürokrat burjuvazi içinden yeni açık kapitalist burjuvalar türedi. Bunlar Rus milliyetçiliği temelinde "demokratik" yollarla da siyasi iktidarı eline geçiren önemli bölümü KGB kökenli eski bürokrat burjuvalarla ittifak içinde Rusya'nın yeni efendileridir. Putin bu yeni efendilerin Rusya'yı yeniden eski büyüklüğüne kavuşturma program ve sözü ile siyasi iktidarı elinde tutan temsilcisi konumundadır. 1990-2000 yılları arasında 10 yıllık yeniden örgütlenme/dönüşüm sürecinde küçülen ekonomi, 2000 yılından itibaren yeniden ve hızla büyümeye başladı. Gelinen yerde Rusya ekonomisi emperyalist büyük güçler arasında büyütme hızı açısından en hızlı büyüyen ekonomi konumundadır. 2005 yılında % 6,4 olan büyüme hızı, 2006 yılında % 6,8, 2007 yılında tahminen % 7,2 olmuştur. 2008 ve 2009 içinde UPF'nun beklentileri % 6 üzerinde büyümedir. Tabii ki bu büyümede Rusya'nın dünyanın en büyük

petrol ve gaz üreticilerinden, aynı zamanda en önemli enerji transport hattı ülkelerinden biri olması, enerji kaynaklarının dünya piyasasında yükselen fiyatları önemli rol oynuyor. Fakat hızlı büyümenin tek kaynağı bu değil. Özellikle silah sanayi de büyümeye katkıda bulunan kesimlerden biri. Putin her ne kadar kamuoyuna yaptığı açıklamalarda kendilerinin öncelikle ABD'nin zorlaması ile yeni bir silahlanma yarışına sokulduğundan yakınıyorsa da, Rus silah tekelleri ve Rus ordusu aslında gelişmeden şikayetçi değildir. Diğer yandan Putin 2020 yılına kadar ekonomiyi enerji ihracı bağımlılığından kurtarma programını ilan etmiştir. Enerji ihracı anda Rusya ekonomisinin hem gücü (Rusya enerji konusunda kendi ihtiyacını kendi kaynakları ile karşılayabilir, bunun ötesinde de en önemli ithal malı olarak dışa satabilir konumda olan tek emperyalist büyük güç konumundadır. Öncelikle batı Avrupa'daki güçler çok önemli ölçüde Rus enerjisine, ve Rusya üzerinden gelen enerjiye bağımlı konumdadırlar.), hem de zaafıdır. Ekonomik büyüme ve gelişme çok önemli ölçüde ve tek yanlı olarak enerji üretimi, nakliyatı, satışına bağlıdır.

Siyasi olarak Rusya gelinen yerde diğer emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında en istikrarlı olan ülke görünümünde. Yeniden yapılanma/dönüşüm yıllarında özel sermayeli kesim ile bürokrasi arasında birbirini mafya yöntemleri ile de yok etmeye yönelen iktidar dalaşında Putin'in partisi somutunda ikisi de Rus milliyetçisi olan burjuva kesimleri arasında bir uzlaşma sağlanmış görünüyor. Putin'in partisi seçimlerde % 70'leri geçen halk desteği ile adeta siyasi tekelini kurmuş durumda. Batılı emperyalistlerin umut bağladığı "demokratik" partilerin tümünü toplasanız bile, oyları Putin partisinin oylarının yarısı etmiyor ve bu partilerin de küçümsenmeyecek bir bölümü gerçekte Rus milliyetçisi.

Devlet Başkanı olarak Putin'in görev süresi 2008'de bitiyor. Anayasaya göre bu dönem yeniden devlet başkanı seçilme imkânı yok. Şimdi Putin kendi partisinden kendisinin başkan yardımcısı tayin ettiği birini devlet başkanlığı adaylığına önerdi (Dimitri Medvedev). Parti bu öneriyi büyük çoğunlukla kabul etti. Putin'in adayının devlet başkanlığına seçileceği kesindir. Putin ise bu dönem yine aktif bir bekleme dönemi yaşayacaktır. Bu aktif bekleme döneminde hangi görevi üzerlenirse üzerlensin (ki başbakanlık görevi yapması da mümkündür) Rusya siyasetinde ipler onun elinde olmaya devam edecektir.

Yeniden yapılanma/dönüşüm yıllarında uluslararası siyasette sesi pek duyulmayan Rusya, Şubat 2007'de Münih'te yapılan "Güvenlik Konferansı"nda Putin'in yaptığı konuşmayla dünya siyasetinin başaktörlerinden biri olarak geri dönüşünü ilan etti. Sözkonusu konuşmanın özelliği her türlü diplomatik dilden uzak bir açıklıkta olması idi. Konuşmada Putin tezler halinde şunları dile getirdi:

— ABD'nin önerdiği tek kutuplu dünya gerçekleşmemiştir ve ABD'nin dünya hegemonyası talep ve girişiminin demokrasi ile bir ilgisi yoktur.

— ABD her açıdan sınırları aşmıştır, onun askeri maceracılığı, sınırsız askeri güç kullanımı ve uluslararası hukuku ayaklar altına alma pratikleri dünyayı daha güvenlikli değil, daha güvenliksiz hale getirmiştir.

— ABD atom silahlanması da dahil olmak üzere, silahlanma yarışını körüklemektedir.

— NATO'nun Polonya ve Çek Cumhuriyetine yeni bir füze savunma sistemi yerleştirme planları, gerçekte Rusya'nın askeri olarak çevrilme siyasetidir. Rusya'ya karşı tehdittir. Cevabını alacaktır. (Bkz. Putin'in konuşmasının tam metni, Alm. Junge Welt, 14.02.2007)

Putin'in bu konuşması, ABD'nin hegemonyasından rahatsızlık duyan batılı emperyalist güçlere bir işbirliği çağrısı idi. Bu işbirliğinde Rusya'nın kendisine biçtiği rol ise çok

kutuplu bir dünyada Asya ile Avrupa arasındaki işbirliğinin geliştirilmesinde "güvenilir" istikrarlı bir güç olarak başrollerden biri idi.

2007 yılının sonunda Putin ABD'nin "terörist devlet" ilan edip, ambargo koyduğu ve saldırı tehditi altında tuttuğu İran'ı ziyaret etti. Onun bu ziyareti gerçekleştirdiği tarihlerde bir yandan Şangay İşbirliği Örgütünün, diğer yandan Hazar Denizine kıyısı olan devletlerin toplantıları vardı. Şangay Altılısının (Şangay İşbirliği Örgütü/Rusya-Çin-Kazakistan-Kırgızistan-Tacikistan-Özbekistan) toplantısından ABD'ye nispet yaparcasına İran'ın gözlemci üye olarak kabulü kararı çıktı.

Hazar'a kıyısı olan devletlerin (Kazakistan, Tacikistan, İran, Azerbaycan ve Rusya) konferansından ise şu kararlar çıktı:

— Konferans tarafları Hazar Denizinden petrol ve gaz çıkarma işlerinde ve bu denizden geçecek petrol ve gaz taşıma hatlarında birbirlerine danışmaksızın üçüncü taraflarla anlaşma yapmayacaklar.

— Kendi ülkelerinde konferans üyesi herhangi bir devlete yönelik olarak yabancı askerlerini konuşlanmasına izin vermeyecekler.

Bu anlaşmalar ve açıklamalar, bu arada yine 2007'de Almanya ile Rusya arasında yapılan ve doğrudan Rusya ile Almanya'yı denizden birbirine bağlayan gaz boru hattı anlaşması, Rusya'nın dünya siyasetindeki artan ağırlığının habercileridir.

Rusya batıya yönelik olarak öncelikle ABD ile AB'nin arasını açmaya yönelik bir siyaset izlemektedir.

Stratejik olarak eğer Almanya/Fransa Rusya ile "çok kutuplu" dünyada onun istediği ağırlıkta rol oynadığı bir işbirliğine yanaşmazsa, Rusya, Çin-Hindistan-İran ile ittifakını geliştirme opsiyonuna sahiptir.

Batılı emperyalistler sosyalemperyalist kampın çöküşü ertesinde Doğu Avrupa'daki ülkeleri ve Baltık ülkelerini Rusya'dan koparmayı başardılar. Ukrayna'da toplum kabaca batıcı ve Rusyacı olmak üzere neredeyse ortadan bölünmüş durumda, gelişmenin nereye doğru olacağı belli değil. Bölünme de mümkün. Beyaz Rusya herhalde Rusya'nın etki alanında. Oradaki bütün istikrarsızlaştırma çabaları sonuç vermedi. Eski Sovyetler Birliği'nin diğer ülkeleri, Rusya ile hâlâ sıkı bağlara sahip, esas olarak Rusya ile birlikte hareket ediyorlar. Son gelişmeler, gelinen yerde batılı emperyalistlerin Rusya'nın müttefikleri içinde yeni kopuşlar sağlayamayacağını gösteriyor.

Bir bütün olarak ele alındığında: Rusya çok net olarak artık çöküş döneminde yitirdiği dünya siyasetindeki baş aktörlerden biri rolünü yeniden elde etmiş durumdadır.

ABD emperyalizmi yeni taktikler peşinde... Bu gelişmeler karşısında hâlâ hem ekonomik açıdan, hem askeri açıdan dünyanın en büyük emperyalist gücü konumundaki ABD emperyalizminin siyasi olarak yeni hamleler yapması beklenmelidir. Uzun süreden beri bu bağlamda İran'a yönelik bir askeri saldırı ve sonrasında İran'da bir rejim değişikliği ile ABD'ye yakın bir yönetimin kurulması hesapları yapılıyor, hayalleri kuruluyordu. Bush yönetimi Irak'taki hesap yanlışlığından hiç bir şey öğrenmemişe benziyordu. Fakat gerek Irak'taki gelişmeler, gerekse Rusya ve Çin'in İran'a karşı olası bir ABD saldırısına açık tavır almaları görünen odur ki, ABD'nin İran siyasetinde belli bir değişiklik yönünde adım atmasını gündeme getiriyor. Bunun en açık işareti, 2007 yılı sonlarında ABD'nin 16. Stratejik İstihbarat Servisi'nin CIA ile birlikte hazırlayıp, hükümete sunduğu rapordur.

Sözkonusu raporda "İran'ın nükleer silahlanma faaliyetini 2003 yılında durdurduğu ve eğer bu faaliyete bugün başlanırsa ancak 2015 yılında nükleer silaha sahip olabileceği" bilgisi veriliyor. Yani bugüne kadarki ABD siyasetinin ilan ettiğinin tam tersi sonuçlar konuyor sözkonusu raporda.

Bu raporun önemi hükümet tarafından ısmarlanan bir rapor olmasında ve bizzat hükümet kaynaklarınca servise sunulmasında yatmaktadır. Bu rapor temelinde (eğer bu İran'ı hazırlıksız yakalamak için düzenlenmiş bir senaryo değilse, ki öyleye benzemiyor) ABD'nin bugüne kadarki İran'ı bugün/yarın vuracağız siyasetinin temel tezi geri çekilmiş oluyor. Bu durumda ABD'nin önümüzdeki kısa dönem içinde İran'a karşı bir askeri saldırı ihtimali zayıflamıştır. Ve bu aslında bir siyaset değişikliği anlamına gelir. Bu değişikliğin temeli ABD'nin gelinen yerde askeri gerginlik siyaseti ve tehditler ile molla rejimini zayıflatmak yerine güçlendirdiğini görmüş olması olabilir. ABD düşman ilan ettiği Molla rejimini daha uzun süre deviremeyeceğini gördüğü noktada, İran'la ilişkileri normalleştirmeye yönelebilir. Kuşkusuz bu "normalleştirme"nin Rusya-Çin-İran ittifakının güçlenmesi, kemikleşmesini önlemeye yönelik bir yönü de vardır. Bu yalnızca ABD açısından değil, bütün batılı emperyalistler açısından önemlidir. ABD'nin kendi içindeki bir yönetim değişikliği şimdi taşları döşenen böyle bir siyaset değişikliğinin daha kolay yürütülmesini sağlayabilir. Kuşkusuz bu siyaset değişikliği İran'daki molla rejiminin düşman kategorisinden çıkarılması anlamında bir siyaset değişikliği değildir. İran'daki Şii İslamcı faşist molla rejimi ABD için, ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonyasının karşısında bir engel ve bir rakip olduğu için ve sürece yıkılması gereken bir rejim olmaya devam etmektedir, edecektir. Siyaset değişikliğinde değişen yöntem olacaktır. Yeni Demokrat Partili bir başkan İran'a karşı askeri saldırı tehditlerini biraz geri çeken bir siyaset izleyebilir.

ABD'nin İran'a karşı böyle olası bir siyaset değişikliği, Irak'ta da Baas'ın bir bölümünü de iktidara ortak edip, Şiilerin başat güç olduğu bir ılımlı Şii-ılımlı Baas Sünni ittifakı gerçekleştirme siyasetinin devamı olabilir.

Bu bağlamda şu bilinmeli: ABD'nin Irak'taki işgal gücü yönetimi "Baascılıktan arındırma" (Entbaathisierung/ İkinci Dünya Savaşı ertesinde Batı Almanya'yı komünizme karşı bir saldırı üssü olarak yeniden inşa işine girişen ABD emperyalistleri "Nazilikten uzaklaştırma" programı ile, Nazi Partisinin tüm orta ve alt düzey kadrolarını sorgudan geçirerek, bunların büyük çoğunluğuna artık "Nazilikten arınmış" (entnazifiert) belgesi verdi. Batı Almanya bu eski Nazi kadrolarına dayanılarak yeniden inşa edildi. Irak'ta ABD'nin ilk planı, Baascıları tümüyle iktidardan dışlamak, yeni Irak'ı Baascılar olmaksızın kurmaktı. Bunun olmadığını pratik içinde görndükleri noktada, "Baascılıktan arındırma" siyasetine geçtiler.) programının tamamlandığını açıkladı. Bunun anlamı şimdi Saddam'ın Baas partisinin orta ve alt kadrolarında işbirliğine hazır olanların da iktidarda yer alacağıdır.

İran'daki Molla rejimi ile açık çatışma siyasetinden uzaklaşan bir siyaset karşılığı, İran'ın Irak'ta etkisi altında bulundurduğu Şii kesime —ABD'nin Irak'taki işgali kaldırmasının yolu olarak da— iktidarı paylaşma yönünde etki yapması beklenebilir. Kuşkusuz bütün bunlar geleceğe yönelik olasılıklardır. Fakat bugünden olgu olan bir şey vardır: ABD hükümetine sunulan ve İran'ın nükleer silah geliştirmediğini söyleyen rapor!

ABD'nin iç politikası açısından gelinen yerde kamuoyunun gerek Irak'taki, gerekse

Afganistan'daki işgale ve savaşa verdiği destek iyice azalmıştır. İran'a karşı bir askeri saldırının şimdi yayınlanan rapor da göz önüne alındığında kamuoyunda destek bulma şansı yok gibidir. Bu gelişmeler seçim yılı olan 2008 Cumhuriyetçi bir başkanın seçilmesi şansını iyice azaltmıştır. Çok belirleyici önemde gelişmeler olmaması halinde (ABD'de 11 Eylül ikiz kuleler eylemine benzer bir eylem, seçimden kısa süre önce Bin Laden'in yakalanıp ABD'ye getirilmesi vb.) bu kez Demokrat Parti adayının başkanlık seçimini kazanması beklenmektedir. Bu bağlamda ön seçimlerin gösterdiği şudur : Demokrat Parti'de iki başkan adayı Barack Obama ve Hillary Clinton başa baş bir yarışta partinin başkan adayı seçilmek için yarışmaktadır. Yani ABD'nin bundan sonraki başkanının ABD tarihinde ilk kez ya alt tabakalardan gelen bir siyah, ya da bir kadın olması olasılığı büyüktür. Ve daha şimdiden böyle bir gelişmenin ABD siyasetinde çok önemli değişiklikleri beraberinde getireceği masallarını anlatanlar vardır. Gerçekte kim başkan olursa olsun ABD siyasetinin özünde bir şey değişmeyecektir. Başkan kim olursa olsun temel programı ABD emperyalizminin andaki çıkarlarını savunmak olacaktır. Kuşkusuz şimdi burjuvazinin bir siyah veya bir kadını başkanlık seçimlerinde halkın önüne seçilebilir alternatifler olarak öne sürmesinin, gelinen yerde izlenen siyasetlerden hoşnut olmayan kitleleri sisteme bağlama açısından önemi vardır. Gelinen yerde emekçi yığınlar açısından giderek artan ölçüde inanılırlığını ve güvenilirliğini yitiren gerici burjuva demokrasisi bu manevra ile emekçilerin sisteme güvenini tazelemeye çalışmaktadır. Demokrat Parti yönetimi adaylar arasındaki yarışta Hillary Clinton'un başkan adayı seçilmesinden yanadır ve ön seçimlerde Hillary lehine bir dizi seçim sahtekârlığı yapıldığı ABD medyasında açıkça konuşulmaktadır. Yönetimin aday belirlenecek kongreye göndereceği % 20'lik aday kontenjanının (Bunlara süper delegeler deniyor) büyük çoğunluğunun oyunun Hillary'e gideceği bellidir. Yani o büyük bir avantaj ile başlamıştır yarışa. Buna rağmen seçmenlerin çok tuttuğu "Değişim" sloganı ile mücadele eden Barack Obama şimdiye kadarki ön seçimlerde demokratik parti seçmenlerinin çoğunluğunun oyunu almayı başarmıştır ve yarışı az farkla da olsa Hillary'nin önünde götürmektedir. Görünen Demokrat Parti"de bu yarışın galibinin ancak seçimli kongrede belli olacağıdır. Buna karşı Cumhuriyetçi Parti'de, John Mc Cain'in başkan adayı olacağı kesinleşmiş gibidir.

Bunların her üçünün de programı sonuç olarak ABD'yi —yani ABD emperyalizmini— güçlendirme programıdır. Bunların hangisi seçilirse seçilsin, ABD'nin siyasetinde özde bir şey değişmeyecektir. Fakat her halde Bush tarafından temsil edilen ve evanjelist tekke yaklaşımlarını temel alan siyaset tarzı değişecektir. Dış politikada en azından söylemde daha az saldırgan bir siyaset önümüzdeki dönem ABD siyasetinde belirleyici olacaktır.

Bunun yanında Ortadoğu'dan biraz güç çekme imkanlarının yaratıldığı şartlarda (İrana karşı siyaset değişikliği, Irak'ta ılımlı baascıların iktidara ortak edilmeleri vb. ile bu imkanlar çıkabilir) bir süreden beri kaybedilmiş gibi görünen "arka bahçe", yani Latin Amerika'daki gelişmelere daha aktif müdahale eden (doğrudan askeri saldırı biçiminde değil, fakat ABD yanlısı güçlere daha aktif destek vererek, istihbarat örgütü operasyonlarını arttırarak vb.) bir siyaset de önümüzdeki dönemin siyasetinde yaşanabilir değişiklik olarak gündeme gelebilir.

Kosova'da bağımsızlık ilanının önemi... Uluslararası gelişmeler açısından son dönemin en önemli ve geleceğe dönük olarak da etkisi andakinden büyük olacak gelişmelerinden

biri Kosova'nın bağımsızlık ilanı sorunudur. Bilindiği gibi Yugoslavya'nın parçalanması ile son bulan savaşta NATO 1999 yılında BM kararı olmaksızın Sırbistanı bombalamıştı. Bu NATO saldırısı ertesinde savaşı bitiren görüşmeler ve anlaşmalar yapılmış, savaşın önemli alanlarından biri olan Kosova bağlamında da alınan 1244 sayılı BM Güvenlik Konseyi kararı ile (Bu karar BM Güvenlik Konseyinde, Çin'in çekimser oyu dışında, oybirliğiyle alınan bir karardır) Kosova geçici olarak BM'nin denetimine, BM mandası altına alınmıştı. 1244 sayılı BM kararında Kosova'nın "Yugoslavya federatif devletinin geniş özerkliğe sahip bir bölgesi" olduğu tespit ediliyor, kararın girişinde "Yugoslavya Federal Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğü ve egemenliğinin bütün üye ülkeler tarafından kuvvetle vurgulandığı" belirtiliyordu.

Aynı kararda BM Güvenlik Konseyi, BM Genel Sekreterine, BM'ye bağlı bir "Geçiş dönemi yönetimi" oluşturması yetkisi veriyordu. Bu yetkiye dayanarak 1999'dan bu yana Kosova UNMİK adlı BM geçici yönetimi tarafından yönetildi. UNMİK'in görevi kararda şöyle belirlenmişti:

"Kosova'nın bütün vatandaşları için barış içinde ve normal bir yaşamın yaratılması için şartları yaratmak... Savaş sırasında kaçan ve yurtlarından sürülenlerin güvenlik içinde yurtlarına geri dönüşünü sağlayacak güvenlik ortamını yaratmak... Yugoslavya Fedaratif Cumhuriyeti içinde Kosova halkının özsel bir özerklik içinde yaşayacağı şartları yaratmak... bu dönem içinde demokratik özyönetim mekanizmalarının kurulmasını sağlamak."

Aynı kararda UNMİK'in bu görevlerini yerine getirebilmesi için bütün "üye ülkeler ve yetkili enternasyonal örgütlere Kosova'da bir güvenlik gücü konuşlandırma yetkisi" verilmişti. Bu yetkiye dayanarak 1999'dan itibaren Kosova'da NATO kumandasında başlangıçta 40 devletten 50.000 askerin yer aldığı KFOR isimli bir enternasyonal askeri güç konuşlandırılmıştı. Türkiye de bu güç içinde "lider ülke" (6 güvenlik bölgesine ayrılan Kosova'da bir güvenlik bölgesinin sorumluluğunu üzerlenen anlamında) yer aldı. (2007 Ağustosuna gelindiğinde KFOR'da 37 devletten toplam 16.000 asker yer alıyordu.)

UNMİK yönetimi altında (KFOR'un askeri korumasında) savaş sırasında ülkelerini terk etmek zorunda kalan 800.000'e yakın Kosovalı Arnavut yurtlarına geri döndüler. Fakat savaş sırasında iyice körüklenen ulusal düşmanlıklar ortadan kalkmadı, bu kez Arnavut çoğunluğun kimi örgütlü güçlerinin Sırp azınlığa karşı eylemleri yaşandı. UNMİK yönetimi altında toplam 180.000 Kosovalı Sırp, 20 bine yakın Roman Kosova'yı terk etti, Karadağ'a veya Sırbistan'a göç etti. Gelinen yerde Kosova'da toplam 2 milyon kişi yaşıyor. Bunun 120.000 kadarı Sırp. Nüfusun % 90 kadarı Kosovalı Arnavut. Sırplarla Arnavutların iç içe yaşadığı hiçbir yerleşim alanı kalmamış gibi. Sırplar yoğun olarak bir bölgede (Mitroviça) yaşıyorlar. Kosovalı Arnavut çoğunluk her zaman bağımsız bir Kosova/Arnavut devleti isteğini dile getirdi. Son olarak yapılan seçimlerde de Arnavut halkın büyük çoğunluğunun kayıtsız koşulsuz bağımsızlık istediği, UNMİK görevinin bitmesi ertesinde hedefin bağımsız Kosova cumhuriyeti olduğu görüldü. Aslında 1999'dan beri süren BM mandası Bağımsız Kosova Arnavut Cumhuriyetinin hazırlandığı, bunun şartlarının yaratılıp, olgunlaştırıldığı bir dönem oldu. BM mandası en azından kağıt üzerinde Kosova'nın Yugoslavya Federatif Cumhuriyetinin (onun uluslararası hukuk açısından devamı olan devletin, yani Sırbistan'ın) özerk bir bölgesi olduğunu garanti altına alan, yani Kosova'nın bağımsız bir devlet olmasını öngörmeyen bir yönetimdi. Fakat atılan somut adımların her biri Kosova'nın da eski Yugoslavya'dan koparılmasına yönelik

adımlar oldu. BM mandası altında, Sırbistan'a karşı ambargolar uygulanırken, Kosova'ya 1,6 milyar avroluk AB "yardımı" akıtıldı. Fakir olmasına rağmen hammadde ve maden zengini olan Kosova'yı (Kosova'da zengin kurşun, çinko, krom, nikel, altın madenleri var, bunun yanında yılda 17 milyar tonluk bir kapasite ile Avrupa'nın ikinci büyük linyit kömürü rezervi burada bulunuyor) kontrol altında olmayan, ve daha çok Rusya ile ilişkiler içinde bulunan Sırbistan'dan koparmak batılı emperyalistlerin tümünün işine geliyordu. UNMİK yönetimi altında eski Yugoslavya dönemindeki özyönetimli işletmeler özelleştirilip, batılı tekellere ucuz fiyatlarla satıldı. Bunun ilk örneği Yugoslavya döneminde 29.000 işçinin çalıştığı kurşun ve çinko üretiminde Avrupa ikincisi olan Trepca Kombinasının özelleştirilmesi yönünde atılan adımlar oldu. İşçilerin direnişi KFOR askerleri tarafından şiddetle bastırıldı. Kosova'nın bağımsızlığı kuşkusuz özelleştirme programının çok daha hızlandırılması, bu bölgenin AB'ye doğrudan bağlanmasının hızlandırılması anlamına gelecektir.

8 yıllık BM mandası ertesinde, BM'nin görevlendirdiği Özel Arabulucu Martti Ahtisaari, Sırbistan ve Kosova Arnavut özerk yönetimi temsilcileriyle yaptığı görüşmeler ertesinde 2007 Şubatında bir "çözüm planı" önerdi. Ahtisaari'nin önerdiği plan şunları öngörüyordu:

— Kosova kendine ait bir anayasaya ve bayrak, milli marş gibi ulusal sembollere sahip olacak,

— Özerk bölge 2500 (+800 yedek) hafif silahlarla donatılmış ve bölgenin dış sınırlarını kontrol etme yetkisine sahip bir orduya sahip olacak ve enternasyonal örgütlerde temsilci bulundurabilecek,

— Sırpların çoğunlukta olduğu yerleşim birimleri yarı özerk olacak; parlamento ve hükümette, bunun dışında yargı, polis ve eğitimde Sırp azınlığın haklarını korumak için özel haklar tanınacak,

— Kosova'dan göçmüş olan Sırpların yurtlarına geri dönüş hakları güvence altına alınacak,

— Bu planın uygulanmasını geniş haklara sahip AB temsilcileri denetleyecek ve NATO'nun yönetimindeki bir güvenlik gücü de planın uygulanmasını güvenceye alacak,

— Kosova hiçbir şekilde komşulardan birine iltihak edemeyecek. (Kastedilen tabii Arnavutluk'tur. Kosova'nın Arnavutlukla birleşmesinin önü kesilmek istenmektedir. / BN)

BM yerine bu kez AB'nin siyasi, NATO'nun askeri denetiminde, bir çeşit kontrollu egemenliğe sahip bir devlet öngören, bağımsızlık kavramını hiçbir yerde kullanmayan, bu anlamda belli bir ölçüde hâlâ 1999'daki BM kararı çerçevesinde haraket ettiği izlenimi veren bu plan tabii ne Sırbistan'ı, ne de Kosovalı Arnavut yönetimi memnun etmedi.

Sırbistan hükümeti planı, "Sırbistan'ın ayrılmaz bir parçası olan Kosova'ya bağımsız bir statü verdiği" gerekçesiyle kategorik olarak reddettiğini, hiçbir şart altında Kosova'nın bağımsızlığın tanımayacağını, bağımsızlık ilanı şartlarında Kosova'yı tanıyan devletlerle ilişkilerini donduracağını vb. açıkladı.

Kosova Arnavutları adına başkan Fatmir Seydiu, 2 milyon Kosova Arnavutunun büyük çoğunluğunun derhal ve kayıtsız koşulsuz bağımsızlık istediğini, sürecin sonunda mutlaka bağımsızlığın olmak zorunda olduğunu belirtti. Bu arada ABD'den ve AB'den Kosova Arnavutlarının tek taraflı olarak bağımsızlık ilan etmeleri şartlarında Kosova'nın

tanınacağı sinyalleri geliyordu. Bu güvence temelinde Kosova Arnavutları tarihini vermeden tek taraflı bağımsızlık ilan edeceklerini açıklamaya başladılar.

Bu arada Sırbistan'da seçimler yapıldı. Batıya daha yakın duran Tadic çok küçük bir farkla da olsa başkan seçildi. Tadic de bağımsızlık ilanını tanımayacaklarını ve bağımsızlık ilanı şartlarında Kosova'yı tanıyacak devletlerle ilişkilerini gözden geçireceklerini, AB'ye üyelik sürecini yeniden gözden geçireceklerini vb. açıkladı ve fakat bağımsızlık ilanının Sırbistan açısından yeni bir savaş anlamına gelmeyeceğini, bu olası "uluslararası hukuk tecavüzüne karşı" diplomatik mücadele yürüteceklerini belirtti.

Gelişmeler Rusya ile Sırbistan'ı birbirine daha fazla yakınlaştırdı. Bu arada örneğin Yugoslavya enerji tekelinin % 51 hissesini Gazprom satın aldı. Rusya adına Putin, Kosova'nın bağımsızlığını tanımaya hazırlanan güçleri, ABD ve AB'yi Kuzey Kıbrıs'taki tavırlarını anımsatarak ikiyüzlülükle, uluslararası hukuk kurallarını ayaklar altına almakla, ahlaksızlıkla vb. suçladı.

16 Şubat'ta toplanan AB Konseyinde hiçbir AB üyesinin Kosova'nın bağımsızlık ilanına açıkça karşı çıkmadığı ve AB'nin oluşturulan 2000 kişilik EULEX isimli bir misyonu Kosova'nın inşasında yardımcı olmak üzere gönderme kararı aldığı açıklandı.

16 Şubat'tan itibaren Kosova'da bağımsızlık kutlamaları başladı. Bu bağımsızlığın nasıl bir bağımsızlık olduğunu sembolik olarak en iyi gösteren resim kuşkusuz kutlamalarda Arnavutluk bayrağı yanında taşınan ABD ve AB bayrakları ve Clinton posterleridir.

17 Şubat'ta toplanan Kosova Arnavut Meclisi Kosova'nın bağımsızlığını ilan etti. Kuşkusuz bu bağımsızlık ilanı Kosova Arnavut halkının büyük çoğunluğunun iradesini, isteğini yansıtan bir ilandır ve Kosova Arnavutlarının kendi kaderini tayin hakkının kullanılmasıdır. Kimsenin bu hakkın kullanılmasını engelleme vb. hakkı yoktur. Bu ne kadar doğru ise, şu da o kadar doğrudur: Sözkonusu bağımsızlık, yalnızca Sırbistan'dan ayrılma anlamında bir bağımsızlıktır. Kurulan devlet batılı emperyalist devletlerin denetiminde, evet işgali altında (NATO koruma adına daha uzun süre burada olacaktır, UNMİK'in yerini ise EULEX alacaktır.) "bağımsız" bir devlet olacaktır.

Bundan sonrası ne olur?

Kosova'da bağımsızlığın ilan edilmesi, Yugoslavya'nın parçalanması sürecindeki son halkadır. Sırbistan'ın tehdit dolu açıklamaları Sırp şovenizminin yansımalarıdır. Ve görünen odur ki bu tehditlere rağmen Sırbistan Kosova için yeni bir savaş yürütecek durumda değildir.

Emperyalist kapitalizm şartlarında milli sorunun "etnik temiz" alanlar yaratılarak "çözülmesi" normal olan çözümlerden biridir. Bağımsızlık ilanının ardından Kosova'da Sırpların çoğunlukta oldukları bölgelerin önümüzdeki süreçte bağımsızlık ilan etmesi veya Sırbistana katılma kararı ilan etmeleri beklenmelidir. Buna karşı Bağımsız Kosova'nın süreç içinde Arnavutluk'la birleşmesi de gündeme gelecektir. Bu süreçlerde kimi yerel silahlı çatışmalar vb. de mümkündür. Fakat bu olası silahlı çatışmalar da gelişmenin yönüne değiştirmeyecektir.

Kosova'nın bağımsızlık ilanı bir yanı ile evet Kosovalı Arnavutların kendi kaderlerini tayin hakkını kullanmalarıdır, onların en tabii ulusal hakkıdır.

Diğer yandan fakat uluslararası hukuk ve ilişkiler açısından bu bağımsızlık ilanının Kosova'nın önemini çok aşan bir boyutu vardır. O da şudur:

Batılı emperyalistler Yugoslavya'nın parçalanması ve koparılan parçaların kendi etki

alanlarına dahil edilmeleri sürecinin bu son halkasında, aslında 1999'daki Sırbistan bombalamalarında başladıkları uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayma sürecinde şimdilik bir uç noktaya varmışlardır.

Varılan bu uç noktada, bir BM Güvenlik Konseyi kararının açıkça çiğnenmesi söz konusudur. Kosova'nın bağımsızlık ilanı, BM Güvenlik Konseyi'nin 1999'da aldığı 1244 sayılı kararın açıkça çiğnenmesidir. Karar yukarda ortaya koyduğumuz gibi, Kosova'yı Yugoslavya Federatif Cumhuriyetinin özerk bir bölgesi olarak görüyor ve bu karar temelinde Kosova'ya konuşlandırılacak BM güçlerine ve NATO'ya bu statünün korunması görevini de veriyordu. Şimdi UNMİK ve NATO'nun KFOR'u uluslar arası hukuka göre eğer BM kararına uygun hareket edecekse, ya derhal Kosova'dan çekilmeli (böyle bir adım Sırbistan'ın Kosova'ya askeri saldırısının önünü açar), ya da bizzat kendisi bu bağımsızlık ilanını yok saydığını ilan etmeli, bu adımı atanları uluslararası hukuk kurallarına göre yargılanmak üzere tutuklamalı, meclisi dağıtmalı vb. dir. BM Kosova Yönetimi ve KFOR ne birini ne ötekini yapıyor. Tersine objektif olarak bağımsızlık ilanını gerçekleştiren Kosova Arnavutluğunun koruyuculuğu görevini yerine getiriyor. Yaptığı gerçekte uluslararası hukuka aykırı bu adımı de fakto kabul etmektir. Bir süre sonra (iki aylık bir zaman öngörülüyor) UNMİK'in yerini EULEX in alması tek değişiklik olarak öngörülüyor.

Gelişmeler çok açık olarak şunu gösteriyor: İkinci Dünya Savaşı sonrasında BM kararları ile oluşturulan uluslararası hukuk kuralları yeni güç dengelerinin oluştuğu 1990'lı yıllardan bu yana de fakto değiştirilmekte, gerçekte hep geçerli olan ve fakat üzeri "uluslararası hukuk kuralları", "evrensel kurallar" vb. adına örtülen "güç belirleyicidir", "gücü güce yetene" ilkesi çok daha açık olarak uygulanmaktadır.

Bunun —artık eski Yugoslavya'da değil, çünkü orda sorunlar son 20 yıl içinde bir türlü "çözüldü."— bütün çok uluslu devletler için getireceği, önümüzdeki dönem içinde daha fazla şiddet, daha fazla çatışma, yeni etnik temizlik girişimleri ve ayaklanmalar, kanlı bastırma denemeleri, emperyalist büyük güçlerin ulusal sorunları daha fazla kaşıması ve şu veya bu emperyalist gücün çıkarları gereği bir ulusal hareketin destekçiliğini üzerlenmesi halinde yeni "etnik temiz" lafta bağımsız devletlerin ortaya çıkması olacaktır.

Yine bütün gelişmelerin gösterdiği, ulusal sorunun emperyalizm şartlarında gerçek çözümünün, milletlerin gerçek bağımsızlığı, tüm milliyetlerin hak eşitliği temelinde çözümünün mümkün olmadığını, her "çözüm"ün ulusal düşmanlıkları daha da körükleyen "çözüm"ler olduğunu, gerçek çözümün işçi ve emekçilerin devrimine, kapitalizmin yıkılmasına, sosyalizme bağlı olduğunu gösteriyor.

AB içinde liderlik dalaşı kızışıyor... Emperyalist dünyanın metropol ülkelerinde son dönemin önemli gelişmelerinden biri Fransa'da beyaz Fransız şovenizmini en açık savunan başkanlık adayı Sarkozy'nin ona karşı tüm muhalefetin birleşmesi şartlarında da başkanlık seçimini kazanması oldu. Bu bir yanı Fransa'da sağa kayışın boyutlarına işaret eden bir gelişme.

Uluslararası gelişmeler açısından bu AB içinde Fransa/Almanya arasında önderlik mücadelesinin kızışması anlamına gelecektir. Bunun yanında Sarkozy bir Fransız milliyetçisi olarak, kendinden önceki iki başkanın tersine, Fransa'nın çıkarlarını ABD ile açık rekabet ve çatışmada değil, ABD ile sıkı işbirliğinde görmektedir. Olası bir Rusya-Çin-Hindistan-İran ittifakına karşı ABD ile birlikte hareket etmeyi yeğlemekte, ABD ile

özellikle Irak'a karşı savaştan bu yana soğuk olan ilişkileri düzeltme yönünde adımlar atmaktadır.

Almanya'da da iktidar koalisyonunun az farkla büyük ortağı olan Hristiyan Demokrat Birliği'nin başkanı ve başbakan Merkel de, ABD ile ilişkiler konusunda Sarkozy ile aynı çizgidedir. Fakat koalisyon ortağı Sosyal Demokrat Parti Rusya ile iyi ilişkilerden yana olduğu için Sarkozy kadar rahat hareket edememektedir.

Diğer yandan Almanya'nın enerji konusunda dışa bağımlılığı Fransa'ya göre daha fazladır ve bu bağlamda Almanya'nın en önemli "enerji ortağı" Rusya'dır. Ve Almanya bu ilişkileri tehlikeye atamaz. Sarkozy Fransa'sının hem AB'de liderlik konusunda Almanya ile mücadelede daha saldırgan bir tavır alması, hem dış ilişkiler açısından ABD ile daha sıkı ilişkiler geliştirmek, Rusya ile ilişkilerde mesafeli olmak tavrı, Almanya ile Fransa arasındaki rekabeti ve açık-gizli çatışmaları arttıracaktır. Bizim hep yinelediğimiz, AB içindeki birliğin kof olduğu tezimizin doğruluğu pratikte bu somutta yine görülecektir.

Emperyalizm ezilen uluslar ve halklar çelişmesinin kimi görüntüleri...
Kimi çatışma alanları...

Afganistan. İşgali görünürde oldukça kolay gerçekleşen Afganistan'da işler batılı emperyalistlerin istediği gibi gitmiyor. İşgalin 6. yılında ülkenin güney/güney batı bölgeleri işgal ile merkezi iktidardan uzaklaştırılan Taliban güçlerinin kontrolu altında. Kabil ve Kuzey Afganistan'da artan Taliban eylemleri de şimdiye kadar işgalcilerin "güvenli bölge" olarak gördükleri alanlarda da Taliban'ın giderek güçlendiğini gösteriyor. Kasım 2007'de NATO Başkanı BM'nin verdiği yetkiye dayanarak yeniden asker talep etti. Şubat ayında yapılan NATO'nun üst düzey komutanlarının, NATO üyesi ülkelerin savunma ve/veya dışişleri bakanlarının katıldığı NATO Konsey toplantısında ABD Dışişleri Bakanı, NATO'nun "savaşan üyeler/ barış içinde inşa işlerine katılan üyeler" şeklinde bölünme tehlikesine işaret ederek, bunun taşınamayacağını, böyle bir gelişmenin NATO'nun sonu olacağını belirtti.

Bu bağlamda solut durum şöyle: NATO bugün BM Güvenlik Konseyi'nin kararlarına uygun olarak Afganistan'da "güvenlik sorumluluğu"nu yürütüyor. Şu anda Afganistan'da ISAF isimli misyon çerçevesinde 50 bin kadar NATO askeri görev yapıyor. ABD 22 bin, İngiltere 7 bin 800, Almanya 3 bin 210, Kanada 2 bin 500, Fransa 1515, Polonya 1300, Türkiye ise 750 kişilik kontenjanlarla bu kuvvet içinde yer alıyorlar. Bunun dışında ayrıca ABD kendi milli komutası altında bulunan 7000 kişilik bir güçle özel operasyonlar yürütüyor. Türkiye, Almanya ve Fransa gibi ülkelerin birlikleri çatışmaların yoğun olduğu Afganistan'ın güneyinde ve doğusunda Taliban güçlerine karşı girişilen operasyonlara iştirak etmiyorlar. Daha çok kuzeyde klasik "barış gücü" görevi görüyorlar. Güneyde Taliban'la çarpışan güçler ABD, İngiltere, Kanada ve Hollanda birlikleri.

İşte ABD dışişleri bakanının NATO'nun "Savaşan üyeler/Barış içinde inşa işlerine katılan üyeler" şeklinde bölünmesi tehlikesi diye adlandırdığı şeyin geri planında bu gerçeklik yatıyor. Bu eleştiri ve uyarı öncelikle şimdiye dek askerlerini ISAF çerçevesinde en "güvenli" Kuzey bölgesinde konuşlandırmış olan ve doğrudan savaş eylemine katılmayan Almanya'ya yönelik bir eleştiri ve çağrı idi. Şimdi Almanya'da NATO'nun bu talebi üzerine savaşa doğrudan da katılacak operasyonel askeri güç gönderilmesi tartışılıyor. Alman

hükümeti, yer yer Sosyaldemokrat Parti saflarına (ki koalisyon ortağı olarak hükümet partisi SPD) kadar yansıyan muhalefete rağmen, ilk defa 250 kişilik doğrudan savaşa katılacak bir güç gönderiyor. ABD, şimdi şimdiye kadar "barışçıl" görünüm altında iş yapan işgalcileri de doğrudan savaşa katılmaya zorlayarak, antiişgalci hareketin nefretinin tek başına ABD'ye karşı yönelmesini engellemeye çalışıyor. Şimdiye dek ISAF güçleri içinde yer alıp da doğrudan savaşa katılmayan güçlerden biri de Türkiye. Türkiye'den de istenen hem asker sayısını arttırması, hem de doğrudan savaşa katılmasıdır. Bu arada BM işgal güçlerinin bir dönem başkanlığını yapmış olan Hikmet Çetin'in yeniden bu göreve atanması da tartışılmaktadır. Yani ABD'nin önde gelen kapitalistlerinden Soros'un yaptığı "Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur." tespitine uygun olarak şimdi işlerin giderek karıştığı Afganistan'da Türkiye daha fazla angaje olmaya, emperyalist işgalin sürdürülmesinde daha fazla rol almaya zorlanıyor. Türk egemenlerinin bu bağlamda fiyatı arttırmaktan başka bir derdi yok. İşgalin paralı askerliği için fiyatın arttırılması pazarlıkları yürütülüyor. Emperyalistlerle Türk egemenleri arasında yürüyen bu at pazarlıkları Türkiyeli işçi ve emekçiler açısından bir yüz karası, bir utanç vesilesidir. Türkiyeli işçi ve emekçilerin Afganistan'ın işgalinde, Afganistan halklarına karşı yürütülen savaşta hiçbir çıkarı yoktur, tersine bu emperyalist işgal Türkiyeli işçi ve emekçilerin yaşamsal çıkarlarına da karşı olan, işçi ve emekçileri karşı karşıya getiren bir edimdir. Türk askerleri Afganistan'dan derhal ve kayıtsız koşulsuz geri çekilmelidir. Yurtdışında olan bütün Türk askerleri derhal geri çekilmelidir.

Pakistan'da da Taliban güçleniyor. Emperyalist güçler, atom silahına sahip olan Pakistan'da "İslami terörist" olarak adlandırdıkları güçlerin iktidarı ele geçirme olasılığını bir kabus senaryosu olarak görüyor ve bunu engellemenin yollarını arıyorlar. Şimdiye dek Pakistan'ı askeri faşist bir diktatörlükle yöneten Müşerref'e aslında alternatifler içinde ehven-i şer olarak yaklaşıyorlar. Onun döneminde Taliban'ın tüm baskılara rağmen güçlenmiş olması ve askeri diktatörlüğe duyulan tepkilerin de Taliban'ın değirmenine su taşıması, yeni alternatifler aranmasını beraberinde getirdi. Rejime gelinen yerde demokratik bir maskenin geçirilmesi bu temelde gündeme geldi. Emperyalistlerin de zorlamasıyla Müşerref bir "demokrasiye geçiş" programı ilan etti. Bunun ilk adımında Müşerref'in askeri üniformasını çıkarıp, "sivil" olarak devlet başkanlığına seçilmesi vardı. Bu adım yargının önemli bölümünün direnişine rağmen atıldı. Yargının direnişini Müşerref Anayasa Mahkemesi üyelerinin bir bölümünü azledip yerine yenilerini tayin ederek aştı. İkinci adım olarak batılı emperyalistlerin, en başta da ABD emperyalistlerin talebi ve isteği Müşerref'in Devlet Başkanı, Pakistan Halk Partisi'nin (PPP) Başkanı Benazir Butto'nun Başbakan olacağı, burjuvazinin radikal İslamcı olmayan tüm kesimlerini içinde barındıran bir sistemin kurulması idi. Bunun için İngiltere'de mülteci olarak yaşan Benazir Butto'nun Pakistan'a geri dönüşü sağlandı. Benazir Butto PPP'li kitleler tarafından adeta kurtarıcı gibi karşılandı. Hızlı bir seçim kampanyasına girişti. 8 Ocak'ta yapılması planlanan seçimlerden iki hafta önce, 26 Aralık'ta yapılacak bir mitingte konuşmak için Rawalpindi'de bulunan Butto'ya karşı düzenlenen bir intihar eylemi saldırı/suikastında Butto öldürüldü.

Böylece anda muhalefette olan ve fakat seçimlerden zaferle çıkacağı beklenen PPP'nin en önde gelen sembol ismi devreden çıkmış oldu. Müşerref'in kerhen de olsa kabul etmek zorunda kaldığı Müşerref Devlet Başkanı/Butto Başbakan formülü işlemez hale geldi.

Suikastın hemen ertesinde PPP taraftarları suikastten sorumlu tuttukları Müşerref'in parti bürolarını bastılar, çatışmalarda çok kişi öldü, ülkede yeniden sıkıyönetim ilan edildi. Seçimler Şubat ayının ortasına ertelendi.

Bu suikastın kimin tarafıandan gerçekleştirildiği konusunda değişik iddia ve yorumlar var. Suikastın hemen ertesinde PPP suikastten Müşerref ve orduyu sorumlu tuttu. Onların bu suikastı eğer kendileri düzenlemedilerse, en azından gözyumdukları tezi ileri sürüldü. Rawalqihdi'nin bir garnizon kenti olarak, ordunun en güçlü olduğu bir kent olarak, ordunun bilgisi dahilinde olmayan böyle bir eylemin mümkün olmadığı ileri sürüldü.

Buna karşı Müşerref yönetimi en başından itibaren bu suikastı Pakistan'ı kaos içine sürüklemek, rejimi destabilze etmek isteyen özellikle PPP ile, iktidar arasında bir iç savaş kışkırtmak isteyen "İslamcı teröristler"in yaptığı tezini işledi.

Bu arada bu suikastın gelinen yerde Pervez Müşerref rejiminin sürdürülemezliğini gören, Pakistan için yeni alternatifler arayan, ve Pakistan'ın bölünmesini öngören ABD'nin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilen bir CİA eylemi olduğu tezleri de var. (Bkz. Prof. Michel Chossudovski, Pakistan'ın İstikrarsızlaştırılması, Global Research-Kanada'dan çeviren Üstün Bilgin Reinart; www.sendika.org)

Suikast kimin tarafından gerçekleştirilmiş olursa olsun, bunun Müşerref rejimini güçlendirmediği olgudur. Anda batılı emperyalistler açısından Pakistan'da yaşanacak ve sonucu belli olmayan bir kaos da onların çıkarlarına uygun olmayan bir gelişmedir.

Suikast sonrası gelişmeler Şubat ortasında yapılacak seçimlere endekslenmiştir. Bu arada ABD'nin "terörizme karşı mücadelede destek vermek amacıyla Pakistan'a doğrudan asker gönderme" talebi Müşerref yönetimi tarafından reddedildi. Bu her iki tarafın da birbirine güvenmediğinin, ittifakın zorunlu ve kerhen bir ittifak olduğunun bir ifadesi.

Açık şeriatçı partilerin bir bölümü seçimi boykot etmektedir. Butto suikastinden sonra mitinglere yönelik intihar ve suikast eylemlerinde onlarca kişi hayatını kaybetti. Andaki muhalefet partileri seçimlerde büyük çaplı sahtekârlıklar yapılacağından yola çıktıklarını ilan ediyorlar. PPP kendi seçim zaferi dışında hiçbir sonucu kabul etmeyeceğini şimdiden açıklıyor.

Seçimlerin Pervez Müşerrefin Pakistan Müslüman Ligası PML(Q), eski başbakan Navaz Şerif'in partisi PML-N ve şimdi Benazir Bhutto'nun oğlunun başkanlığında (büyük çapta dolandırıcılıktan, ihaleye hile karıştırmaktan vb. ötürü hüküm giymiş eşinin de eşbaşkanlığında) seçime giren Pakistan Halk Partisi'nin (PPP) arasında geçeceği, bölünmüş olan radikal İslamcıların bölünmüş oldukları için, ve bir bölümü seçime girmeyeceği için oy bazında gerileyecekleri, PPP'nin birinci parti olacağının nerde ise kesin olduğu batılı gözlemci/propagandacıların ortak kanaati. Herhalde bu seçimlerin en önemli sorusu, bugün muhalefette olan burjuva partilerinin Anayasaya değiştirebilecek bir çoğunluğa erişip erişmeyecekleri sorusudur. Müşerref yönetimi kendi iktidarının "demokratik yoldan" tasfiyesinin önünü açacak böyle bir sonucun çıkmaması için, diğer kesim de böyle bir sonucun çıkması için her şeyi yapıyor/yapacaktır.

Şimdilik görünen en olası gelişme, önümüzdeki dönem içinde Müşerref takımının şimdiye kadarki burjuva muhalefeti ile iktidarı paylaştığı bir yönetim biçimidir. Fakat yine görünen odur ki, gerçek devrimci bir muhalefet alternatifinin kitlelere umut vermediği yerde, radikal İslamcılık güçlenmesini sürdürecektir. Bu seçimlerde oy bazında gerileme olması beklenen sonuçtur. Bunun radikal İslamın gerilediği biçimindeki yorumlar yanıltıcı

olacaktır. Radikal İslamcı olmayan burjuva kesimlerinin esas güçlerinin içinde yer aldığı bir koalisyon böyle bir gelişmeyi durdurmak bir yana hızlandıracaktır.

Ortadoğu…

— **İran**'da ABD'nin bir askeri saldırı ile molla rejimini yıkma girişimi olasılığında yukarda ortaya koyduğumuz gibi bir gerileme var. Fakat bu tümden olası bir ABD saldırısı opsiyonunun bütünüyle dışlandığı, dışlanabileceği anlamına da gelmiyor.

Burada bilinmesi gereken şey İran'ın kendisinin Ortadoğu'da (ama yalnızca Ortadoğu'da değil) bir merkez olma iddiasının varlığıdır. İran Molla rejimi en azından söylemde "Büyük Şeytan" ABD'ye karşı tüm "mazlumların" en başta da Müslüman mazlumların haklarının savunucusu olarak meydan okuyor. Irak'ta kendine bağlı Şii direnişini, Filistin'de İslami Cihad'ı ve Hamas'ı, Lübnan'da Hizbullah'ı açıkça destekliyor. ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiklerinden biri olan İsrail'i yok etmekle tehdit ediyor. Kısacası şimdiki İran rejimi ABD'nin dünya hegemonyası planları, Büyük Ortadoğu Projesi açısından rahatsız edici bir faktör, antiamerikanizmin merkezlerinden biri. Bugün İran rejimi uranyumu zenginleştirecek durumda olduğunu dünyaya kendisi büyük bir gürültü ile ilan etmiştir. Bu tekniğe sahip olan bir ülkenin nükleer silah geliştirme imkân ve olasılığı vardır.

İsrail kendisini bölgede istemediğini, ortadan kaldıracağını ilan eden böyle bir devletin nükleer silah geliştirme imkan ve olasılığından rahatsızdır. Bütün bunlar göz önüne alındığında şunlar önümüzdeki dönem için açıktır: CIA raporu molla rejimini yıkma planlarının sonu demek değildir. Bu planlar ve amaç sürecektir. Ancak bu önümüzdeki kısa dönem içinde doğrudan askeri saldırı olmadan gerçekleştirilmeye çalışılabilir. Burada atom silahına sahip olma iddiasının ne kadar gerçek olduğu belirleyici önemde. Çünkü ABD ne yaparsa yapsın, İsrail hiçbir şart altında Ortadoğu'da İsrail'in yok edilmesini programlaştıran bir devletin atom silahına sahip olmasına "izin" veremez. Atom silahını geliştirdiğinin gerçek bilgi olduğunu düşündüğü şartlarda ABD saldırmazsa, İsrail saldırır. Kısaca bu alanda savaş tehlikesi önümüzdeki dönemde de küçümsenmeyecek boyutlardadır.

— **Irak**'ta ABD/Türkiye ittifakı güçlenmiştir. Son altı ay içindeki gelişmeler, ABD'nin Türkiye ile Kürtler karşı karşıya geldiğinde, TC ile ittifakı tercih edeceğini, bu ikisi arasında tercih yapmak zorunda kaldığında tercihini (hâlâ) Türkiye'den yana yaptığını, yapacağını göstermiştir. Olan nedir?

Türkiye ABD'nin Saddam rejimini devirme, Irak'ı yeniden ve tam kontrol almak için yürüttüğü savaşta ABD'ye hükümet /AKP tarafından verilen sözleri yerine getirmemiş, 1 Mart tezkeresi Meclisten geçmemiş, ABD'nin bütün savaş planı değiştirilmek zorunda kalınmış, saldırı ve işgal Türkiye ile birlikte kuzeyden başlatılacak yerde, Türkiye'nin doğrudan dahli olmadan güneyden başlatılmak zorunda kalınmıştır. Bu Türkiye/AKP hükümeti ile ABD arasında, ABD açısından güven bunalımı yaratmış, ilişkilerde bir soğuma olmuştur. Türk egemenleri açısından bundan da kötüsü, Güney Kürdistan/ Kuzey Iraktaki Kürtlerin, KDP ve KYB'nin Irak'ın işgalinde Iraktaki güçler açısından ABD'nin esas müttefikleri haline gelmiş olmasıdır. Bu Irak içindeki Kürdistan bölgesinin devletleşmesinde ABD'nin daha da fazla desteğine ve güvencesine sahip olması anlamına

gelmiştir, gelmektedir. Bir zamanlar Türk burjuvazisinin desteğine muhtaç olan ve burjuvazinin bir kesiminin hala "aşiret reisleri" olarak küçümseyip, görüşmeyi bile reddettikleri KDP ve KYB şimdi, ABD'nin müttefikleri olarak işgal altındaki Irak'ın merkezi yönetiminde küçümsenmeyecek paya sahip, kendi bölgelerinde ise devletleşen bir güç haline gelmişlerdir. Türkiye burjuvazisi bu gelişmeden çok rahatsızdır.

2007 ortalarında Türkiye'de burjuvazinin kendi arasındaki iktidar dalaşında sırtını duvara dayamış olan Kemalist devlet iktidarını elinde tutan kesim AKP'nin iktidar yürüyüşünü durdurmak için ırkçı Türkçü kampanyalar yürütmüştür. Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki Kürtlere yönelik linç atmosferi, Güney Kürdistan'a yönelik olarak da açık savaş/işgal kışkırtıcılığı kampanyaları yürütülmüştür. Atmosfer birdenbire 1999'da Suriye'ye karşı askeri saldırının gündemde olduğu günlerdekine benzer bir hale gelmiş, sınıra son yılların en büyük askeri yığınağı yapılmış, saldırı için adeta gün sayılmaya başlanmıştır.

Aslında iç politika açısından inisiyatifin AKP hükümetinin, sivil yönetimin elinden alınması anlamına gelen bu gelişmeler, dış politika açısından da egemenliğin fiilen işgalci ABD'nin elinde bulunduğu bir ülkeye saldırı anlamına geliyordu. Topun ağzında olanlar, açıkça —güya PKK'yi korudukları, onları Türkiye'ye teslim etmedikleri, gelişmelerine gözyumdukları vb. vb. için— hedef tahtasına konan, düşman ilan edilen, Güney Kürdistan'daki devletleşme oluşumu idi. Fakat bu oluşum ABD'nin denetiminde, ve koruyuculuğunda bir oluşum idi. Türkiye'nin bu oluşuma karşı, KDP ve KYB'ye karşı yürüteceği bir savaş, ABD'yi tercih yapmak zorunda bırakacaktı. Gelişmenin bu aşamasında ABD'nin koruyuculuğuna çok güvenen, bu kez ihanete uğramayacaklarını düşünen KDP önderleri, yüksek perdeden, Türkiye'nin Güney Kürdistana yönelik bir saldırısında kendilerini karşısında bulacağını, Türkiye'ye tek bir Kürt kedisi bile teslim etmeyeceklerini vb. vb. anlattılar.

AKP gelişmelerin bu aşamasında önce Parlamentodan askeri saldırı için hükümete yetki veren tezkereyi çıkararak ve şehit edebiyatı konusunda, "Kanları yerde kalmayacak" söyleminde Kemalistlerle yarışa girerek ırkçı kampanyanın hedefi olmaktan çıkardı kendisini. Ardından bir dizi diplomatik girişimle İran ve Suriye'nin askeri askeri bir müdahaleye desteğini arkasına alarak, askeri müdahale opsiyonunun ciddiyetinin altını çizdi. Elindeki bu kozlarla ABD ile görüşmelere girdi. Bu görüşmelerden ABD'nin Türkiye'nin Kuzey Irak/Güney Kürdistan'da sınırlı askeri operasyonlarına göz yumacağı ve evet bu operasyonlarda "operatif istihbarat" ile yardımcı olacağı sonucu çıktı. Bunun yanında AKP'nin seçim zaferinin övgüsü ve ABD'nin AKP hükümetine açık desteği çıktı.

Sonuç bir yandan Güney Kürdistan'a yönelik geniş çaplı bir askeri saldırının engellenmesi, Bir Türkiye KDP/KYB ve belki ABD çatışmasının engellenmesi, diğer yandan ABD-Türkiye işbirliği ile Güney Kürdistan'a yönelik hava saldırıları oldu. Sonuç Türkiye'nin iç iktidar mücadelesi açısından inisiyatifin ordunun eline geçmesinin engellenmesi oldu. Sonuç bir kez daha ABD'ye güvenen Kürt burjuva siyasetçilerinin ihanete uğraması, ABD-Türkiye ittifakının, BOP açısından, tercih zorunda kalındığında, Kürt-ABD ittifakından daha önemli olduğunun görülmesi oldu. Görmesini bilene!

Gerçekte ABD'nin hem Türkiye'ye, hem Güney Kürdistan'daki Kürtlere, KDP ve KYB ye ihtiyacı vardır. Her iki müttefiki de kaybetmek istememektedir. Onun istediği Türkiye ile Barzani/Talabani işbirliğinin yeniden sağlanmasıdır. Türkiye'de burjuvazinin

önemli kesiminin de istediği budur. Bu kesim İçte "Kürt sorunu"nun –askeri bastırma yanında— kimi haklar verilerek de çözülmesinden, Güney Kürdistan'da ise Türkiye'nin oradaki Kürt yönetimi ile iyi ilişkiler geliştirmesinden, ABD'nin çekilmesi ile doğacak boşlukta evet Türkiyenin oradaki Kürtlerin hamisi rolünü üzerlenmesinden vb. yanadır. AKP'nin Kürt siyasetini de yönlendiren esasta bu kesimin görüşleridir. Ancak Kemalist devlet iktidar güçleri açısından bu görüşler ihanetle eşdeğerdedir. Bunlar hiçbir şekilde Güney Kürdistan'da bugün de fakto var olanın tanınmasından yana değildir. En azından Türkiye'nin iç politikasındaki iktidar kavgasında bunlar şahinleri oynamakta, çıkarlarını burada görmekte, ırkçı milliyetçilik rüzgârını iktidarlarını korumanın bir aracı olarak kullanmak istemekte ve kullanmaktadırlar.

Güney Kürdistan konusundaki siyaset bağlamında hükümetle devletin Kemalistlerin elindeki kesimi arasında, en başta hükümetle ordu arasında farklar açıkça da ortaya çıkıyor. Mesela Genelkurmay Başkanı, "PKK'ye destek verenlerle bizim ilişkimiz olmaz." diyor, ama cumhurbaşkanı bir komşu ülkenin seçilmiş cumhurbaşkanı ile tabii ki görüşüleceğini söylüyor, hükümet Celal Talabani'yi davet ediyor. Celal Talabani yakında Irak devletinin Cumhurbaşkanı sıfatıyla Türkiye'ye gelecek. Bu ordu adına Genelkurmay Başkanı'nın görüşmeyi reddeden tavrına rağmen olacak. Bu çelişkinin boyutunu göstermektedir.

Bu bağlamda son dönemdeki en önemli gelişme şudur:

Merkezi Irak Hükümeti Kürdistan yerel hükümetinin petrol şirketleri ile yaptığı anlaşmaları iptal etti/onaylamadı. Bilindiği gibi Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi çeşitli petrol tekelleri ile anlaşmalar yapmıştı. Merkezi Irak hükümeti Ocak 2008'de Güney Kürdistan hükümetinin yaptığı tüm petrol sözleşmelerini iptal etti.

Bunun anlamı şudur: Irak'ta gerçek egemenliği elinde bulunduran işgalci güçler, en başta tabii ABD, Güney Kürdistan hükümetine petrol noktasında, kendisini bağımsız, ayrı bir devlet olarak görmeye başladığı ve öyle hareket ettiği noktada destek sunmuyor, Merkezi Irak hükümeti üzerinden fren koyuyor. Bu tavır ABD açısından aynı zamanda Türkiye'ye (yalnızca Türkiye'ye değil Irak'taki Arap çoğunluğa, Suriye'ye, İran'a da) verilen bir mesajdır. Bu tavırla ABD işgalci güç olarak bir kez daha Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduğunu, Güney Kürdistan'ı Irak'ın toprak bütünlüğü içinde özerk bir bölge olarak gördüklerini, bugün hâlâ bağımsız, ayrı bir Kürdistan devletinden yana olmadıklarını göstermektedir.

Türkiye'nin Irak konusunda ilgilendiği en önemli sorunlardan biri de Kerkük sorunudur. Bilindiği gibi ABD'nin hazırlattığı Anayasada Kerkük'ün statüsünün en geç 2007 sonuna dek yapılacak bir referandum ile belirleneceği yazılmıştır. Bu Anayasa hükmü, yine ABD tarafından (Merkezi Irak hükümeti gerçek egemen değildir, egemenlik işgal güçlerinin elindedir. Bu yüzden "ABD tarafından" diyoruz.) referandum ertelenerek çiğnendi. Kendi dikte ettikleri Anayasayı deldiler. Şimdilik ertelemenin yapıldığı Mayıs ayına kadar zaman kazanılmış oldu. Ancak Mayıs'ta yeni bir erteleme hiç kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu aslında Kürtlerin bir kez daha satılmasıdır.

Referandumun yapılması halinde bugünkü şartlarda Kerkük'ün bölge yönetimi olarak Güney Kürdistan'a bağlanması neredeyse kesin bir olasılıktır. Bunu da bölgede ne Araplar, ne de Türkmenler kabul eder. TC ise böyle bir gelişmeyi kabul etmeyeceğini bir çok kez açıklamıştır. Yani referandum bölgede yeni bir savaşın çıkması tehlike ve tehdidini içinde barındırmaktadır. Bu durum ABD'nin işine gelmez. Büyük olasılık ABD'nin işgali altında

Kerkük sorununun referandum yoluyla çözülmesinin hep yeniden ertelenmesidir.

Şimdi yürüyen kimi tartışmalarda başka çözüm önerileri de seslendiriliyor. Örneğin Kerkük'ün BM denetiminde özel bir bölge olarak ele alınması öneriliyor. 1999 sonrası Kosova'da olduğu gibi.

TC'nin Kerkük konusundaki esas derdi Kerkük'ün doğrudan Kürt denetimine girmesinin engellenmesidir. Musul yanında Kerkük'teki petrollerin denetimini de eline geçiren bir Kürdistan TC için bir kâbus gibi görünmektedir. Bu yüzden BM denetiminde, enternasyonalleşmiş bir "çözüm" TC için daha kabul edilebilir bir formül gibi görünmektedir.

Önümüzdeki dönemde de Güney Kürdistan sorunu gündemde kalacaktır ve AKP ile ordu arasında sürtüşmelere neden olacaktır.

Önümüzdeki dönemde Türkiye'nin Güney Kürdistan'daki Kürt Yönetimini de doğrudan hedef olacak geniş çaplı bir askeri bir saldırısı beklenmemelidir. Buna öncelikle uluslararası konjonktür müsait değildir.

Ancak bu Güney Kürdistan Yönetiminin de ABD'nin direktifi ile gözyummak zorunda kalacağı bir kara harekâtının mümkün olmadığı anlamına gelmiyor. Aslında ordu böyle bir harekattan yana. Şubat ayı içinde ABD/TC arasında karşılıklı olarak hem askeri, hem siyasi alanda üst düzeyde bir çok ziyaretler gerçekleştirildi, bir çok görüşmeler yürütüldü, pazarlıklar yapıldı. Bunlardan TC ordusunun ABD'nin diğer işgal alanlarında daha fazla desteği karşılığında, ABD'nin Kuzey Irakta kontrollu ve fakat oldukça geniş kapsamlı bir kara harekâtına izin vermesi vb. sonuçlar çıkabilir. Ya da bu arada ABD'nin Iraktaki işbirlikçileri ile birlikte PKK'nin bazı yöneticilerini dertop edip Türkiye'ye vermesi gibi sonuçlar çıkabilir.

Güney Kürdistan'lı yöneticiler açısından, Türkiye' ile doğrudan çatışma istenen bir şey değildir. Türkiye'ye karşı kimi dayılanmalar iç kamuoyuna yönelik moral dayılanmaları olmanın ötesinde bir anlama sahip değildir.

— **Suriye** ABD açısından öncelikli hedeflerden biri olmaktan çoktan çıkmış durumdadır. Lübnan'daki iktidar mücadelesinde Suriye hâlâ önemli rol oynamaktadır. Fakat oynadığı rol ABD'nin plan ve çıkarlarını fazla rahatsız eden bir rol değildir.

Kürtlere karşı Suriye-İran-Türkiye ve Irak —Arap ittifakı— Kürdistan devletinin kurulması ve güçlenmesini engelleme noktasında vardır ve sürecektir.

— **Filistin** hep gündemdedir ve kalmaya devam edecektir. 2007'de ki gelişme daha öncede tespit ettiğimiz gibi, net olarak şudur: İsrail Filistin kurtuluş hareketini İsrail işgaline karşı ortak hareket eden bir güç olmaktan çıkarma hedefine ulaşmıştır. Filistin kurtuluş hareketi içindeki bölünme 2007 yılı içinde iyice keskinleşmiş, yer yer Filistinlilerin kendi aralarında El Fetih ile Hamas arasındaki iktidar dalaşı iç savaş boyutlarına varmıştır. 2007 içinde El Fetih/Hamas arasındaki bölünme, coğrafi olarak da Gazze şeridinin Hamas egemenliği altında bir bölge, Batı Şeria'nın ise El Fetih egemenliğinde bir bölge haline gelmesi biçiminde sonuçlanmıştır. Yani Filistin toprakları bir yandan İsrail işgali altında. Diğer yandan Filistin kurtuluş hareketinin mücadelesi sonucu şimdiye dek İsrail'in Filistin özyönetimini kabul etmek zorunda kaldığı iki bölge ise, birbiriyle iktidar için dalaşan ve birbirini yoketme mücadelesi yürüten iki ayrı Filistinli gücün egemenliği altında, iki ayrı

mini devlet görünümünde. Bu kuşkusuz işgalci İsrail'in işini kolaylaştıran bir durum.

İsrail şimdi kendisi ile görüşmeye ve anlaşmaya hazır olan Batı Şeria'daki kesimle görüşmeler yürütürken, Hamas egemenliği altındaki Gazze'ye karşı hem askeri saldırılarını yoğunlaştırıyor, hem de ekonomik ambargo ile sıkıştırarak, Gazze'de Hamas iktidarını zayıflatmaya çalışıyor. İsrail'in önümüzdeki dönemde Filistin'deki iç iktidar mücadelesinde El Fetih'in eline güçlendirecek yeni adımlar atması şaşırtıcı olmayacaktır.

Güney Amerika...

2007 yılında da Güney Amerika'nın ABD'nin "arka bahçesi" olmaktan çıkma yönündeki gelişmeler sürdü. Yeni olan, en azından söylemde "yankee emperyalizmi"ne karşı tavırda radikal olan güçlerin gelişmelerde ağırlığını daha fazla hissettirmesidir. Bu kesimin ağırlık hissettirmesinde kuşkusuz Chavez'in Venezuelası başrolü oynuyor.

Venezuela, çok büyük petrol rezervlerine sahip bir ülke. Dünyanın 5. büyük petrol üretecisi konumunda. Bu Chavez hükümetine işçi ve emekçilerin lehine bir dizi tedbir alacak mali imkânları sunuyor. Aynı zamanda uluslararası alanda ABD dışındaki emperyalist büyük güçlerle pazarlık imkânlarını arttırıyor, Latin Amerika'da kendi etrafında antiamerikan koalisyonlar oluşturmada kaynak sunar konuma getiriyor. **Venezuela Küba ve Bolivya** ile çok sıkı işbirliği içinde Latin Amerika ülkelerinin ABD'den bağımsız hareket etmelerini sağlamaya yönelik kurumlar oluşturmaya çalışıyor. Bunda belli başarılar da elde etti.

Bu bağlamda Dünya Bankası'ndan bağımsız olabilmek için tasarlanan "Güney Bankası"'nın (Banco del Sur) kurulmuş olması (Arjantin, Bolivya, Brezilya, Ekvador, Paraguay, Venezuela kurucu üyeler. Bu banka üye ülkelerin Dünya Bankası'na ve UPF'na karşı bütün yükümlülüklerini üzerlenecek) önemli bir adım. Bunun dışında yine 2007 yılı içinde Brezilya'nın direnişini geri çekmesi ile Venezuela Güney Amerika Ekonomik İşbirliği örgütü MERCOSUR'a üye oldu. 2007 yılı içinde Venezuela ile Rusya arasında yapılan 2,5 milyar dolar tutarında silah alımı anlaşması, Çin ile yapılan 11 milyar dolar tutarında ticaret anlaşmaları, İran ile yapılan ve petrol ve petrokimya tekniğinde işbirliğini, OPEC içinde işbirliğini öngören 30'dan fazla ikili anlaşma, ABD açısından "arka bahça"nin arka bahçe olmaktan çıktığının işaretleri.

Latin Amerika'da gelişen bu hareketin komünist hareket açısından önemi, şu an dünyanın en büyük emperyalist gücüne kafa tutması ve darbeler vurması yanında, yer yer sosyalizm adına hareket etmesidir. 'Sol'da bir dizi grup ve insan, Latin Amerika'da "21. Yüzyıl Sosyalizmi"nin geliştiğini vb. söylemekte, sosyalizm iddiasını ciddiye almaktadır. Özellikle kendi ülkesinde devrim umudunu yitirmiş bir metropol ülke devrimcisi dışarda bir hareket gördüklerinde, onda olmayan bir nitelik atfederek sahiplenmeye, savunmaya çalışmaktalar. Chavez'in Bolivarcı Hareketi de şimdi yer yer böyle, onda olmayan sosyalizm niteliği ona atfedilerek savunuluyor. Bu hiç doğru değil. Çünkü şu net: Bu haraketin, üretim araçlarının toplumsallaştırılması, özel mülkiyetin toplumsallaştırılması diye bir programı yok. Millileştime programı da esas olarak yabancıların elindeki mülklere el koyma değil, satın alma programıdır. Evet, kendilerinden önceki yönetimlerden farklı olarak bu yönetim ülkenin zenginliğinden işçilere ve emekçilere de pay vermektedir. Herkese okuma, parasız sağlık, neredeyse ücretsiz ulaşım gibi halkın durumunun iyileştirilmesi için yaptıkları iyi şeyler vardır. Fakat bunlar sosyalimin göstergesi değildir. Bolivarcı Chavez hükümetinin

programı ve uygulaması ulusal burjuvazinin programı ve uygulamasıdır.

Chavez önderliğindeki bu gelişmeye karşı hakim sınıfların diğer kesimi de boş durmuyor. Chavez iktidarını yıpratmak ve yıkmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Chavez'in kendisi de ordudan gelme, fakat orduya —içinden geldiği ve içini bildiği için haklı olarak— güvenmiyor. Ordunun bir bölümü kendisine karşı 2002'de darbe yapıp tutukladığında, Chavezin ordu dışındaki taraftarlarının sokağa dökülmesi sonucu Chavez serbest bırakılmak zorunda kalındı. Chavez bir yandan orduyu "bolivarcılaştırma"ya çalışırken, bir yandan da ordu dışında kendi askeri milis gücünü oluşturdu.

İçe dönük olarak solun bir kesiminin "sosyalist demokrasi", "Sovyet tipi örgütlenme" vb. olarak nitelidiği örgütlenmeler, gerçekte Chavezciler dışındakilere hayat hakkı tanımayan bir örgütlenme. Bunun böyle olduğunu en son, diğer şeylerin yanında Chavez'e ömür boyu başkanlık yolunu açacak olan Anayasa değişikliği referandumu sırasında yaşananlar gösterdi.

Örneğin, Latin Amerika'da hemen her ülkede Tupamaros adı ile ortaya çıkan örgütlenmeler var. Bu ortayolcu kendine sosyalist diyen bir akım örgütlenmesi. Bizdeki Dev-Yol'un devrimci dönemine benzeyen bir örgütlenme. Bu örgüt başkent Caracas'ın en önemli gecekondu bölgesinde etkindi ve Chavez'i destekleyen bir faaliyet yürütüyordu. Örgüt referandumda Anayasa değişikliğine karşı çıkan bir tavır alınca yasaklandı! Yani Bolivarcı-Chavezci hareket bütün demokrasi söylemlerine rağmen, kendi solunda, kesin kontrolunda olmayan, hele kendisine karşı tavır takınan bir harekete tahammülsüz bir hareket.

2007 sonunda kurulan ve tüm sol örgütlerin onun içinde erimesi istenen yeni parti de, siyasi tekel kurmanın aracı. Dışta kalan soldaki örgütlerin sıraya konup yasaklanması kimseyi şaşırtmalalıdır. Bunun gerekçesi de hazırdır. Chavez hükümeti Yankee emperyalizmine karşı mücadele hükümetidir. Bu hükümete karşı her mücadele Yankee emperyalizmine hizmet etmektedir! Chavez'in kendisi Anayaya referandumunun bir gün öncesinde yaptığı konuşmada bu düşünceyi "Referandumda Anayasa değişikliğine karşı verilecek her oy Yankee emperyalizmine verilmiş oydur!" diyerek ifade etti.

Referandum sonuçları biliniyor. Chavist Hareket 2002'den bu yana girdiği seçimlerde ilk yenilgisini, az farkla da olsa, bu seçimlerde aldı. Oy kullanan seçmen çoğunluğu Anayasa değişikliğine onay vermedi. Bu Chavist iktidarın kitle temelinin hiç de bir dizi metropol ülkede hayal edilip, yayıldığı gibi sağlam olmadığının bir işareti.

ABD, Latin Amerika'da kaybettiği mevzileri geri almak için önümüzdeki dönemde yeni girişimlerde bulanacaktır. Bu bağlamda kimi sınır kışkırtmaları ile devletler arası savaşlar (örneğin Chavez son dönemde sıkça Kolombiya'da Uribe hükümetinin Venezüela'ya saldırı hazırlığı içinde olduğunu söylüyor), kimi devletler içinde bölünmeler (örneğin Bolivya'da böyle bir tehlike var) vb. ile bugünkü gelişmeyi durdurma denemeleri önümüzdeki dönemde beklenmelidir.

Afrika

Son yıllarda özellikle Çin'in devreye girmesi ile birlikte emperyalistlerin tümünün daha ciddi el attığı bir alan haline geldi Afrika. Fakat kıtada Çin diğerlerine göre çok daha hızlı gelişiyor. Çin "işbirliği" yaptığı ülkelere aylnızca sermayesi ile değil binlerce teknikeriyle,

tıbbi yardımı ile, insanlarla dayanışması ile vb. giriyor. Çin'in geçmişte kurtuluş hareketleri ile olan iyi ilişkileri de şimdi Afrika'daki devletlerle ilişkilerinde avantaj olarak iş görüyor.

Bir bütün olarak ele alındığında, son 10 yıl içinde Çin Afrika ülkelerine doğrudan yatırım ve sermaye ihracında birinci sırada. Rekabet öncelikle eski sömürgeci/yeni sömürgeci güçlerle Çin arasında yürüyor. Bunun dışında tabii bölgenin eski sömürgeci şimdi AB içinde olan güçleri ile ABD arasında mücadele de sürüyor. Bu kendini hemen her çatışmada gösteriyor.

Örneğin son olarak **Kenya**'da yapılan seçimler: Bu seçimlerde mücadele görüründe Kibaki ile Odinga arasında idi. Ama geri planda mücadele ABD + İngiltere (Kibaki) ile Fransa+Almanya (Odinga) bir mücadele idi. Kenya'da iki grubun arasında kanlı çatışmalar var. Her grubun arkasında farklı emperyalist devletler var. Güç dengesinin birinin diğerini kesin yenmesine izin vermediği durumlarda tabii bir uzlaşma bulunuyor.

Afrika'da tüm devletler etnik temelde çatışmalara, ayrılıklara gebe. Ve bu çatışmalarda geri planda emperyalistler taraf.

Örneğin **Sudan**. Sudan'ın güneyinde Darfur bölgesinde din olarak hristiyan, etnik olarak Arap olmayan/Afrikalı olan nüfus merkezi yönetime karşı ayaklanmış durumda. Bu mücadelede Çin Sudan merkezi yönetiminin arkasında duruyor. ABD ve AB ise "insan haklarını savunma" vb. adına güneydeki harekete destek veriyor, Sudan yönetimine baskı yapıyor. (Bu bağlamda Sudan Devlet Başkanı'nın Türkiye ziyareti, ABD ve AB'yi rahatsız eden bir ziyaretti.)

Emperyalistler yeni zenginliklerin peşinde. Afrika emperyalistler için ilgi odağı. Çünkü şimdiye kadarki alanlarda doğalgaz, petrol gibi enerji rezervleri tükeniyor ve Afrika şimdiye dek kullanılmamış çok büyük doğal zenginliklere sahip.

Asya

Nepal. Bütün dünyada devrimcilerin umutla baktıkları alanlardan biri de Nepal'di(r). Burada gelinen yerde durum şu: Maoistler ekim ayında hükümeti protesto ederek hükümetten çıktılar. Gerekçe, kraliyetin tasfiyesi bağlamında gerekli olanın yapılmadığı idi. Maoistler, koalisyon hükümeti içinde yer aldıkları "7 Parti Birliği"ne "Sorunu uzun süreye yayıyorsunuz. Kraliyet kurumunu dağıtmaya niyetiniz yok!" diye suçlayarak hükümetten çekildiler ve kitleleri kralı devirmek için harekete geçireceklerini söylediler.

Tartışmalar sonunda ve öncelikle Maoistlerle, Başbakan Koirala'nın Nepal Kongre Partisi arasında 24 aralıkta yapılan (Parti Koordinasyonunun da imzaladığı) bir anlaşma temelinde yeniden hükümete katıldılar.

Maoistler'in temel talebi monarşinin seçimlerden önce resmen kaldırılması idi. 24 Aralık'ta yapılan anlaşmada bu talep kabul edilmedi. Yapılan anlaşmada bulunan formül şu:

— Nisan ayı içinde (şimdiye dek iki kez ertelenen!) Kurucu Meclis seçimleri yapılacak.

— Bu seçimlerden çıkacak **Kurucu Meclis**, Yeni Anayasa'yı, bu Anayasanın halkoyuna sunulmasını vb. beklemeden **ilk toplantısında** monarşiyi resmen kaldırdığını ilan edecek.

Maoist Parti'nin Başkanı kendisi ile yapılan bir röportajda; "Daha önce monarşi resmen kaldırılmadıkça seçimlerin yapılmasının mümkün olmadığını iddia ediyordunuz.

Geldiğimiz noktada cumhuriyetin ilan edileceği bir söylemden ibaret. Bu halde seçimlerin yapılmasından nasıl emin olabiliyorsunuz?" sorusuna şöyle cevap veriyor:

" Esasen, şayet (kral tarafından) seçimlerin engellenmesine dönük ciddi bir teşebbüs olursa ülkede seçimlerden önce cumhuriyet ilan edileceği bir geçiş döneminin pekala muhtemel olabileceğinden bahsediyoruz." (Bkz. 1 Şubat 2008 röportajı, Solundoğusu internet sitesi)

24 Aralık anlaşması, Maoist Parti açısından bir iddianın, seçimler öncesinde "mutlaka krallık dağıtılmalıdır" iddiasının geri çekilmesidir. Buna karşı Kurucu Meclisin ilk toplantısında kraliyetin dağıtılacağı, cumhuriyetin ilan edileceği, 7 Parti Kolalisyonunun önemli bölümünün savunduğu kraliyetin Anayasa referandumu ile dağıtılması planı ve iddiası ile çelişmektedir. Bir uzlaşma bulunmuştur. Bu uzlaşma en geç Kurucu Meclisin ilk toplantısında bozulacak bir uzlaşmadır.

Şimdi birinci seçimlerin gerçekten nisanda yapılıp yapılmayacağı sorusudur. Bunu hem krallık taraftarları, hem de seçimlere katılmayı en baştan reddeden ve derhal ayrılık talebini getiren Teray bölgesindeki Madeşi'ler engelleyebilir. İkinci soru, eğer seçim gerçekten nisanda yapılırsa, Maoist partinin gücü ne olacak? Maoist Parti %75'lere varan bir çoğunluk beklentisi içinde. 1 Şubat mülakatında bu konuda Prachanda; *"... Geldiğimiz noktada, Merkez Komitemizde ve en son olarak Ulusal Meclisimizde aldığımız karar uyarınca Nepal Cumhuriyeti'nin ilk başkanı Partimizin Başkanı olacaktır. ... Partimiz seçimlerden kesinlikle baskın bir çoğunlukla çıkacak. Haliyle bu seçim sonrasında partimizin lehine bir durum yaratacak. Bu sebeple bu konudaki ilanımızı gönül rahatlığıyla yapabiliyorum."* diyor. Bu iddiaların doğruluğu/yanlışlığı sandıklar açılıp oylar sayıldığında belli olacaktır ancak.

Şu andaki Meclis içinde üçte birlik bir temsili kabul ederek hükümette yer alan Maoist Parti, silahları bırakıp parlamenter yolla iktidarı ele geçirme oyununa girdiğine göre, bu oyunun sonuçlarına çoğunluğu ele geçiremediği noktada da katlanmak zorunda kalacaktır. Kurucu Meclisin çoğunluğu eğer Maoistler tarafından ve onlarla ittifak içinde ilk toplantıda kraliyeti kaldırma konusunda anlaşan güçler tarafından oluşturulmazsa, o zaman ilk toplantıda kraliyetin kaldırılması da sözkonusu olmayacaktır.

Bu arada Teray bölgesinde ezilen ulus konumunda olanların ayrılma talep etmeleri karşısında hemen tam partilerin —bu arada Maoistlerin de— tavrı çeşitli gerekçelerle "ülke bütünlüğünü" savunan sosyalşoven bir tavırdır.

Ya bolşevik devrimler ve sosyalizm; ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!

Partimizin 8. Kongresinin yapıldığını duyurduğumuz Merkez Komitesi Açıklamamızın başlığı buydu. O açıklamada diğer şeylerin yanında şöyle demiştik:

"Barış, demokrasi, insan hakları, özgürlük, halkların kardeşliği ve eşitliği, kadınlar üzerindeki cinsiyetçi ayrımcılığa son verilmesi, fikir özgürlüğü; doğanın talanına son verilmesi vb., burjuvazinin üzerine çok laf ettiği kavram ve olgular, sömürüye dayalı sistemlerde lafta kalmaya mahkumdur. Sömürü sisteminde bunlar toplumun büyük bölümünü oluşturan emekçiler için ancak sömürü sistemi sorgulanmadığı sürece ve ölçüde vardır. Emekçiler için gerçek barış, demokrasi, insan hakları, fikir özgürlüğü ancak işçilerin-emekçilerin iktidar olduğu, insanın insanı sömürüsüne son verilmiş olan bir

sistemde mümkündür.

— Sömürü sistemi ulusları, milliyetleri ezen ve ezilen olarak ikiye ayıran, değişik milliyetleri, değişik milliyetlerden halkları birbirine düşman eden ve bu düşmanlıklar sayesinde ayakta duran bir sistemdir. Bu sistemde halkların kardeşliği ve eşitliği mümkün değildir. Halkların kardeşliği ve eşitliği ancak sömürü sisteminin yıkılması temelinde gerçekleştirilebilir.

— Kadınlar üzerindeki cinsiyetci ayrımcılık, sömürü sisteminin temellerinden biridir. Bu ayrımcılığın gerçek anlamda son bulması da ancak emeğin egemen olduğu bir toplumda, sosyalizmde mümkündür.

— En fazla kâr temel dürtüsü olan kapitalizm şartlarında doğal kaynaklar hoyratça talan edilmekte, doğal dengeler bozulmakta, dünya insan yapısı "doğal" felaketlere sürüklenmektedir. Kapitalizm ve doğal dengeleri gözeten, kalıcı, sürdürebilir üretim birbirinin zıddıdır. Doğayla uyum içinde bir üretim için kapitalizmin egemenliğine son vermek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar için tek çözüm, işçilerin emekçilerin kendi iktidarları, tek çözüm sosyalizmdir. SOSYALİZME BOLŞEVİK DEVRİMLERLE VARILACAK!

8. Kongremiz, bir kez daha şu gerçekleri vurgulamıştır:

Sosyalizm bir hayal değil, emekçilerin, büyük insanlığın önündeki biricik gerçek alternatiftir. Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'ndeki kısa proletarya diktatörlüğü döneminde gerçekleştirilen atılım ve dönüşümler, nelerin mümkün olduğunu gösteren örneklerdir. Sovyetler Birliği'ndeki sonraki geri dönüş olgusu da kısa sosyalist inşa döneminde elde edilen kazanımların muazzam önemini ortadan kaldırmamıştır, kaldıramaz. Sovyetler Birliği deneyiminin öğrettiği, İşçi sınıfının kapitalist toplumun en devrimci sınıfı olarak her türlü sömürüyü, sömürü sistemini ortadan kaldırmaksızın kurtulamayacağı, bu sınıfın kendisi ile birlikte insanlığı kurtarma tarihi görevine sahip olduğu gerçeğidir. Sovyetler Birliği'ndeki devrim deneyiminin öğrettiği, 20. yüzyılın işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşen tüm devrimlerinde de onaylanmış olan ders, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı için bolşevik partiler önderliğinde bolşevik devrimlerin gerekliliğidir. Bolşevik devrimler, bolşevik partiler önderliğinde işçi ve emekçi yığınların kendi kaderlerini kendi ellerine aldıkları devrimlerdir. Sosyalizm için yolu açacak olan bolşevik devrimlerdir. Dünyanın her yanında işçi sınıfının ve tüm emekçilerin önünde duran acil görev, bolşevik devrimler için işçi sınıfının Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış partisi, bolşevik partiler önderliğinde birleşmek, örgütlenmektir. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de görev Bolşevik Partilerimizi fabrikalar temelinde inşadır! Devrimin zaferinin yolu ve güvencesi budur.

21. yüzyılda da insanlığın önünde duran alternatif:
Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş!

20. yüzyıl hem Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm inşası dönemindeki muazzam atılımları, bu anlamda dünyadaki ilk büyük sosyalizm deneyimini, hem de emperyalist barbarlığın örneğin İkinci Dünya Savaşında yaşanan Nazizmde konaklayan yüzünü gördü. Ermeni soykırımında, Yahudi soykırımında, Afrika'da yaşanan bir dizi soykırımda sömürü sisteminin barbarlığını gördü yaşadı. Vietnam-Laos-Kamboçya'da emperyalizme karşı direnen halklara karşı emperyalizmin barbarlığını gördü, yaşadı. Çin

Devrimi somutunda, daha önce açlıktan kırılan yüz milyonlarca emekçinin, emekçilerin iktidarı şartlarında neler yapabileceğini gördü. Buna karşı yine emperyalizmin en fazla kâr dürtüsü temelinde insanlığın yaşama temellerini, doğal kaynakları hoyratça talan ederek nasıl sarstığını gördü, yaşadı, yaşıyor. Bütün gelişmeler, insanlığın önündeki tek gerçek alternatifin kendini ya sosyalizm, ya barbarlık içinde dayattığını çok açık gösteriyor. Bunun tespiti felaket tellallığı yapmak değil, işçilere emekçilere kurtuluşun tek gerçek yolunu göstermek, onları sosyalizm için mücadeleye çağırmaktır. Emperyalist barbarlığı devrimle durdurmaktır görev! Yeni, sömürüsüz bir dünya kurmaktır görev! Ve bu görev er geç başarılacaktır!

İşçiler, emekçiler… Bolşevik saflara!"

Burjuvazinin korkusu ve antikomünist kampanyalar…

8. Kongremiz'den bu yana geçen iki yılı aşkın sürede olduğu gibi, son dönemde de özde değişen bir şey yok. Emperyalizmin bütün demokrasi-insan hakları vb. sahte söylemlerine rağmen gerçekte barbarlık olduğu ve dünyayı barbarlık içinde çöküşe sürüklediği her gün yeniden ispatlanıyor.

Buna bağlı olarak insanların bu gidişten kurtuluş arama çabaları da artıyor. Ve burjuvazi gerçek sosyalizm anda büyük kitlelerin kuşandığı silah olmasa da, barbarlık düzeninin gerçek alternatifinin sosyalizm olduğunun bilincinde, öldü-bitti palavraları attığı sosyalizm-komünizmi karalamak, gözden düşürmek için kampanyalarına her gün yenilerini ekliyor. Gün geçmiyor ki Lenin'in "Alman casusu" olduğu, Rusya Ekim Devriminin aslında Alman imparatorluğunun Çarlığı devirmek için manevrası olduğu; Stalin'in aslında Hitler'den beter ve onun öğretmeni olduğu, Mao'nun aslında zampara bir barbar olduğu vb. vb. hikâyeleri piyasaya sürülmesin. Şimdi sırada 40. yılında '68 hareketini karalama var. Sistemi sorgulayan her devrimci hareket karalanmak, düzen için tehlike olmaktan çıkarılmak zorunda. Bu konularda döneklerin tanıklıkları önemli araçlar oluyor. Aslında dönek demek de doğru değil bunlara. Bir zamanlar devrimci hareket içinde, o hareket yükselirken yer almış olan ve fakat görünen odur ki hiç bir zaman gerçek anlamda devrimci olmamış geçici yol arkadaşları bunlar. Şimdi gerçek yerlerini bulmuş, küfür üretiyorlar devrime karşı.

Burjuvazinin korkusu var. Bu kampanyalar burjuvazinin korkusunun da ifadesi. Fakat korkunun ecele faydası yok. Eninde sonunda kapitalizm kendi yarattığı mezar kazıcıların, proletaryanın devrimleri ile tarihin mezarlığında kendini bekleyen yere gömülecek.

Bütün objektif gelişmeler gerçekte proletaryayı ve ezilen halkları emperyalizme karşı isyana çağırıyor. Ve yer yer isyan ateşleri de yanıyor. Emperyalistler şimdilik hâlâ bu ateşleri söndürmeyi başarabiliyorlar. İsyanların emperyalist sistemin dışına çıkmasını engelleyebiliyorlar. Fakat bunun da bir sonu var elbet. İşçiler, emekçiler eninde sonunda kendi mücadeleleri içinde, kendi siyasi deneyimleriyle gerçek komünistlerin söylediklerinin doğruluğunu, emperyalist barbarlığın tek alternatifinin sosyalizm, komünizm olduğunu görecekler.

Dev uyanacak!

Barbarlığın sonu böyle gelecek!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de son siyasi gelişmeler

2007'nin 25 Nisan'ında, 2007 içinde katıldığımız Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansı'na sunduğumuz ülke raporunda içinde bulunulan anda iktidar mücadelesinin esasta egemen sınıflar arasında, onların iki kesimi arasında sürdüğünü belirtmiş, şöyle demiştik:

"Bazı güncel politik gelişmeler şu anda Türkiye'de egemen sınıflar arasında çetin bir iktidar mücadelesi sürüyor. Bu mücadelede siyasi olarak iki kamp karşı karşıya: Bir yanda statükonun, —belirli kısa dönemlerde burjuva demokrasisisin kırıntıları yaşansa bile— 84 yıllık Kemalist-faşist devletin savunucuları duruyor: Devlet aygıtını elinde tutan, merkezinde faşist ordunun durduğu Kemalist bürokratik devlet burjuvazisi. Hükümetteki AKP dışında neredeyse tüm hâkim sınıf partileri bu yandadır. Halk içinde bu kanada verilen destek gittikçe azalmaktadır. Bunlar kendi deyimleriyle "laik demokratik hukuk devleti"nin ve "Türkiye'nin bağımsızlığı"nın savunucusu kesilmektedirler. Bunların hepsi sahtekârlıktır.

Diğer yanda, kendisine "muhafazakâr-demokrat" bir parti diyen bugünkü hükümet partisi var. Bu parti anda (seçim sistemi sayesinde de) parlamentoda büyük bir çoğunluğa sahip, fakat devlet bürokrasisini, ülkedeki gerçek iktidar sahiplerini doğrudan karşısına almaktan çekiniyor. Çok dikkatli adımlarla yavaş yavaş iktidar olmaya çalışıyor. Tekrar tekrar yasaklanmış olan radikal İslamcı partiden kopan bu parti şimdi emperyalistlerin ve Türk büyük burjuvazisinin gözünde "ılımlı İslamcı demokrat bir reform partisi" olarak kabul edilmek için çalışıyor. AKP bu planında şimdi dört yılı aşan hükümet döneminde önemli ölçüde başarı da kazandı. Bütün özel sermayeli büyük burjuva örgütleri (TÜSİAD, TİSK vb.) yanında emperyalist güçler de başta ABD ve AB olmak üzere, AKP'ni "batıcı ılımlı İslam" modeli bir parti olarak kabul etmiş görünüyorlar. Herhalde hiçbir emperyalist güç Türkiye'de anda hükümete karşı bir ordu darbesine destek verir görünmüyor.

Bu iki kanadın iktidar dalaşında 2007 yılı çok önemli bir yere sahip. Çünkü 2007 yılı içinde bu iktidar mücadelesinde belirleyici olabilecek iki seçim var. 1. Cumhurbaşkanlığı seçimi. Bu seçimde gelinen yerde görünen, AKP'nin kurucularından, ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın en yakın çalışma arkadaşlarından Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığına seçilecek olmasıdır. Böylece AKP Kemalist iktidarın elinden önemli bir kalesini daha almış olacaktır. Cumhurbaşkanlığının da şu anda büyük bir parlamento çoğunluğuna dayanan tek parti hükümetine sahip olan AKP tarafından "fethedilmesi", AKP'nin devlet iktidarını ele geçirme yürüyüşünde çok önemli bir kazanım olacak, Kemalist iktidar sahiplerini iyice köşeye sıkıştıracaktır. 2. Seçim, en geç yıl sonuna kadar yapılması gerekli olan genel seçimlerdir. Önümüzdeki dönemde iktidar dalaşının en önemli alanı bu seçimler olacaktır. Bu seçimlerde AKP'nin tek başına hükümet kuracak bir çoğunluğa sahip olması, Kemalist iktidar sahipleri açısından bir kıyamet senaryosudur. Onlar bunu engellemek için her şeyi yapacaklardır. Bu bağlamda yap(a)mayacakları tek şey olarak askeri darbe görülmektedir. Bu tabii ki açık askeri darbe tehditleri yapılmasının engeli değil. Fakat açık askeri darbe için ne uluslararası konjonktür uygundur, ne de ülke içinde geniş halk yığınları açısından darbe ortamı vardır. Bu noktada bir yandan Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaştırılması, diğer yandan Güney Kürdistan'a askeri bir saldırı ve işgal harekatı, ülke içinde çatışmayı körüklemenin, ırkçılığı kışkırtmanın, ve geri bilinçli yığınları "milli çıkarlar" adına faşist ordu etrafında birleştirmenin, bu ortamda yapılacak seçimlerde AKP'nin tek başına hükümet kuracak çoğunluğu kazanmasını engellemenin bir yolu olarak kullanılabilir.

Devlet içindeki iktidar mücadelesinde AB üyeliği sorunu önemli bir rol oynuyor. Hükümet, Kemalistlerin iktidarını geriletmek için, AB tarafından talep edilen "demokratikleştirmeler"i ve "liberalleştirmeler"i kabul ettirmek isterken, Kemalistler gittikçe artan bir dozda anti-AB'ci ve antiemperyalist bir söylemle öne çıkıyorlar. Demokrasi ile ulusal bağımsızlık arasında bir mücadele yürüyormuş gibi görünüyor. Fakat bu bir göz boyamadır. Ne bir yanın gerçekten demokratikleşme diye bir derdi vardır, ne diğer yanın gerçekten emperyalizmden bağımsızlık diye bir derdi."

Sözünü ettiğimiz iktidar dalaşı açısından çok önemli olduğunu belirttiğimiz her iki seçim de 2007 içinde yapıldı. AKP , Parlamento seçimlerinden oylarını önemli ölçüde arttırarak, geçerli oyların % 47'ye yakınını alarak çıktı. Ardından Kemalistlerin "Çankaya Kalesi" ele geçirildi. Abdullah Gül, Kemalist kesimin bütün engelleme çabalarına, darbe tehditlerine vs. rağmen, MHP'nin de desteğiyle Cumhurbaşkanlığına seçildi. Ardından yapılan referandumda da Kemalistler bir seçim yenilgisi daha aldılar.

ANAYASA TARTIŞMASINDA KAVGA DAHA DA SERTLEŞECEK…

İktidar mücadelesinde 2008 başında gelinen yerde durum şu: AKP'nin temsil ettiği kesim iktidarı ele geçirme yolunda sağlam adımlarla ilerliyor, iktidarı elinde bulunduran kesim geriliyor, varolanı koruma / savunma pozisyonunda ve ayak diretmeye devam ediyor.

Egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında önümüzdeki dönemde esas kapışma Anayasa tartışmasında yaşanacaktır. Burada her iki taraf ta bütün yığınağını yaparak karşı karşıya gelecek, güç dengeleri uzlaşmanın biçimini belirleyecektir. Her ne kadar Kürt sorunu, türban vs. tartışılsa da esas çatışma anayasanın değiştirilmesinde/ya da

yeni anayasa yapımında olacaktır. Kemalist kesimin elindeki son kalelerden biridir 1982 Anayasası. Bu Anayasada 1982'den bu yana onlarca değişiklik yapılmış olmasına rağmen, Anayasa'nın ırkçı/Türkçü/militarist/faşist özü hep aynı kalmıştır. Kemalist kesim bu Anayasanın özüne/ruhuna dokunulmaması için her şeyi yapacaktır. Kemalistler Anayasanın özüne dokunulması halinde orduyu göreve çağırmakta ve bunu ordunun "Anayasal Hak ve ödev"i olarak görmektedirler. Özel sermayeli büyük burjuvazi aslında TÜSİAD'ın 1997'de hazırlatıp yayınlattığı "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" başlıklı Rapor'da öncelikle hukuk alanında kendi demokratikleşme programını ortaya koydu. Sözkonusu raporun önsözünde şöyle deniyordu:

"Bugün Türkiye'nin demokratikleşmesi ya da demokratikleşmemesi diye bir sorun vardır. Siyasal hukuk alanında bunun kökleri tarihin derinliklerindedir. Yakın tarihli ara rejimler de, devleti birey aleyhine aşırı güçlendiren, insan haklarını dar çerçevelere hapseden, hukuk devletini ve yargı bağımsızlığını bozan, hatta laikliği sarsan dayatmalarda bulunmuşlardır. Fakat, bunların bilinmesi ve sürekli yinelenmesi, sorunların aşılması için yeterli değildir, olamamıştır. Asıl dikkat edilmesi gereken nokta, seçimle gelen iktidarların bu yapılanmayı değiştirmek ve demokratikleştirmek konusunda ciddi bir atılım içinde görünmemeleridir. Demokratikleşmenin önünü tıkayan esas engel, tarihin getirdiklerinden çok, bunları aşma yolundaki siyasal irade eksikliğidir. Bir ülkede demokratikleşmenin ya da demokratikleşememenin siyasal, hukuksal, toplumsal, kültürel, ekonomik, vb. çeşitli boyutları ve nedenleri vardır. Türkiye için de bu böyledir. Bu rapor bunlardan siyasal ve özellikle hukuksal nitelikte olanlara eğilmektedir. Ancak çalışma, bu alanlarda ülkemizde görülen sorunların tümünü kapsamak iddiasında değildir. Araştırmada, Türkiye'de demokratikleşmenin önünü tıkayan başlıca hukuksal engellerin ortaya dökülmesine ve çözüm önerileri getirilmesine çalışılmıştır. Dolayısıyla esas konu bir mevzuat taramasıdır. Amaç, demokratikleşmeyi engelleyen başlıca hukuk kurallarının ayıklanmasına katkıda bulunmaktır."

Rapor aslında tüm yasalarda yer alan ve 1982 Anayasası'nda temelini bulan "devleti birey aleyhine aşırı güçlendiren, insan haklarını dar çerçevelere hapseden, hukuk devletini ve yargı bağımsızlığını bozan, hatta laikliği sarsan" özü değiştirme yönünde eleştiri ve öneriler sunmakta ve buna sahip çıkacak siyasi irade aramaktadır.

2001 yılında kurulan AKP Programında TÜSİAD'ın bu raporundaki görüşlere —ismi verilmeden— önemli ölçüde sahip çıkılmakta, AKP Programında; "Partimiz özgürlükçü, tüm toplumun ihtiyaçlarına cevap veren, demokratik hukuk devleti ilkesine ve demokratik ülkelerin standartlarına uygun, toplum ile devlet arasında yeni bir "toplum sözleşmesi" kurmayı hedefleyen tümüyle yeni bir Anayasa önerisi hazırlayacaktır. Bu öneri, yeni bir "Anayasal mühendislik" denemesi değil, halkın iradesini ve taleplerini demokratik temelde devlet yapısına yansıtan bir belge olacaktır." denerek, tümüyle yeni bir Anayasa hazırlanacağı ilan edilmektedir.

2007 22 Temmuz seçimleri öncesinde TÜSİAD bu kez "TÜSİAD Seçim Tartışma Platformu Gündemi / 1 Ocak 2015 Tarihinde AB'ye Tam Üyelik Hedefine Doğru: Güçlü Demokrasi, Güçlü Sosyal Yapı, Güçlü Ekonomi" başlıklı bir rapor yayınlayarak "Siyasi İrade"den beklentilerini ortaya koydu.

Seçim programları, açıklamaları, beyannameleri baz alındığında bu beklentilere en iyi cevap veren parti —birebir örtüşmese de, yine— AKP oldu. AKP Seçim Beyannamesinde

de "demokratikleşme"ye özel vurgu yaptı ve bu bağlamda yine "Yeni Anayasa" sözü verdi. Beyannamede bu bağlamda şöyle deniyordu:

"Yeni Bir Anayasa

Cumhuriyetimizin 100. yılına yaklaşırken, ülkemiz sivil bir uzlaşma anayasasını hak etmektedir. Partimiz, yeni anayasanın devlet-toplum-birey arasındaki ilişkileri hak, özgürlük ve sorumluluk temelinde düzenleyen bir toplumsal sözleşme niteliğinde olmasından yanadır. Yeni anayasa, Cumhuriyetimizin değiştirilemez temel nitelikleri olan demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti ilkelerini tam olarak hayata geçirmeli, bireylerin haklarını en etkili şekilde korumalı, temel hak ve özgürlükleri 'İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin ve 'Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin getirdiği ilke ve standartlarda güvence altına almalıdır. Hazırlanacak yeni anayasa, kısa, öz ve açık olmalı; yasama, yürütme ve yargı erkleri arasındaki ilişkiler parlamenter sistem esas alınarak açık, net ve anlaşılabilir bir şekilde belirlenmeli; bu çerçevede Cumhurbaşkanının konumu ve yetkileri yeniden tanımlanmalı; temsili demokrasiden katılımcı demokrasiye geçiş sağlanmalıdır. Yeni Anayasa en geniş toplumsal uzlaşmayla hazırlanmalıdır."

AKP'nin "Yeni Anayasa" bağlamında şimdiye kadar yaptığı şudur: 6 kişilik bir heyete bir Anayasa taslağı hazırlattırılmış, bu taslak daha AKP tarafından tartışılıp AKP taslağı haline gelmeden medyaya sızdırılarak ilk tepkiler alınmış, bu tepkiler temelinde üzerine Kemalistlerin en çok gürültü kopardığı konularda alternatif öneriler hazırlattırılmıştır. Ardından AKP Meclis Grubu ve parti yönetiminin katıldığı bir kampta Anayasa taslağı üzerine tartışılmış ve taslağa "AKP'nin Anayasa Taslağı" olarak son şeklini verme işi bir komisyona verilmiştir. Bundan sonraki adımlarda bu taslak —belki son şekli verilmeden düzen içi kimi "Sivil Toplum Örgütleri"nin görüşü de alınarak— AKP taslağı olarak tartışmaya sunulacaktır. Bu tartışmalarda Kemalist kesimin verdiği tepkilerin boyutlarına göre belli değişiklikler yapılacak, bu aşamada AKP dışındaki güçlerin de yeni Anayasa'ya destek vermesi sağlanmaya çalışılacak. Aslında AKP'nin Parlamentodaki andaki gücü yalnızca AKP'nin oylarıyla Anayasa'yı değiştirmeye yeter. (AKP'nin Meclisteki çoğunluğu "beşte üç"ten çok (330), "üçte iki"den (367) azdır. Sadece AKP'nin oylarıyla kabul edilecek bir Anayasa değişikliği her halükarda mevcut Anayasanın 175. maddesinde göre halkoyuna sunulur. Halk oylamasında AKP'nin Anayasa değişikliğinin onay alacağı —bugünkü güçler dengesinde— kesin gibidir. AKP'nin "Sivil Anayasa" taslağının referandumdaki alternatifi 1982 Anayasasının sürdürülmesidir. Buna bugünkü şartlarda CHP'ye oy veren insanların büyük kesimi de oy vermez.) Fakat AKP "en geniş toplumsal uzlaşmayla hazırlama" iddiasında olduğu Anayasayı yalnızca kendi oylarıyla geçirmek istemez. Uzlaşma arayacak, kendisi ile birlikte Parlamentoda AKP Anayasa taslağına oy verecek güç arayacaktır. MHP buna en yakın adaydır. Kaldı ki, Anayasa değişikliği için ilk turda mutlaka üçte iki çoğunluğun salonda olmasını amir hükme bağlamış bir Anayasa Mahkemesi kararı vardır. Bu yüzden AKP uzlaşma aramak zorundadır. Bunun dışında "Yeni Anayasa"nın, Kurucu Meclis gerektirdiği, bugünkü Meclis'in ancak Anayasa değiştirebileceği şeklinde itirazlar şimdiden yükseltilmeye başlanmıştır. Sonuçta AKP nin "Yeni Anayasa"sı, eğer AKP becerebilirse, AKP'nin önemli sözcülerinden biri olan Dengir Mir Fırat'ın bir TV tartışmasında söylediği gibi, bir dizi uzlaşmayı içerse de 1982 Anayasasının "ruhunu değiştirecek" olan geniş çaplı bir Anayasa değişikliği olacaktır. Anayasa tartışmalarında özel sermayeli büyük burjuvazi batıdaki gerici burjuva

demokrasisi Anayasalarını örnek alan bir Anayasa istemektedir, AKP'nin varmak istediği hedef budur. Bunun karşısında olan bürokrat burjuva kesiminin Anayasa tartışmasındaki konumu var olanı savunmak, korumaktır. Ve çatışma sert olacaktır.

AKP Meclisten nasıl geçerse geçsin, Anayasayı referanduma götürecektir. Bu da hem programda, hem seçim beyannamesinde ilan edilmiştir. Bu Anayasanın halkoyuna sunulması "meşruiyet" tartışmasında da önemli bir kozdur.

Bu bağlamda yapılmak istenenin ne olduğu, uzlaşma çizgilerinin ne olabileceği konusunda ilk tartışmalar ip uçları sunmaktadır.

Örneğin bir Anayasa profesörü, Anayasa'dan Atatürk'e atıfların çıkarılmasını önerme cüreti göstermiş, bunun üzerine nerdeyse dünya başına yıkılmıştır. AKP sözcüleri kendilerini bu öneriden ayırmışlardır.

Örneğin sızdırılan taslakta MGK denen kurumun kaldırılması da bir alternatif olarak yer almaktadır. Fakat daha tartışmanın başında böyle bir şeyin düşünülmesi, bir alternatif olarak yazılması bile vatan hainliği ilan edilmiştir. AKP'nin bu öneriye sahip çıkmayacağı, çıkamayacağı ortadadır.

Örneğin, AKP'nin kampındaki tartışmalarda bizzat Başbakan taslakta alternatiflerden biri olarak yer alan yüksek rütbeli subayların da Yüce Divanda yargılanabilmesini öngören önerinin AKP Anayasa taslağında olmamasını istemiştir.

Buna karşı Yüksek Askeri Şura kararlarının da yargı denetimine açılması önerisi AKP taslağında yer alacaktır.

AKP Yeni Anayasa tartışmasında da temkinli yürüme, ordu ile doğrudan karşı karşıya gelmemeye çalışma, tedricen dönüştürme stratejisini sürdürecektir.

Biz Anayasa tartışması bağlamında şu tavrı takındık:

"HALKLARIN ANAYASASI, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN DEVRİMİNİN ESERİ OLACAKTIR...

Azdırılan ırkçı Türkçü kampanya ve açık savaş hazırlıkları içinde geri plana itilmiş olsa bile TC'de egemen sınıfların değişik kesimleri arasında yürüyen iktidar dalaşı açısından önemli olan bir Anayasa tartışması yürüyor. AKP iktidara yürüyüşünde 1982 Anayasası yerine yeni bir Anayasa geçirmek istiyor. AKP parti olarak daha kuruluş bildirisinde ve programında yeni bir Anayasa'yı, "Türkiye'de demokratikleşmenin bir adımı" olarak gündemine aldığını açıklamıştı. Askeri faşist cunta tarafından hazırlattırılan ve "Anayasaya Hayır" propagandasının yasak olduğu bir "referandum"da halka onaylattırılan 1982 Anayasasının bir dizi maddesi, bilindiği gibi geçen 25 yıl içinde epeyi değişikliğe uğradı. Fakat bu Anayasa'nın militarist- Türkçü- faşist niteliği değişmedi. AKP dışında bir dizi kuruluş, bu arada özel sermayeli büyük burjuvazinin en önemli sınıf örgütü TÜSİAD da yeni bir Anayasa gerekliliğini tespit etmiş, bu yönde talepler getirmişti. 22 Temmuz seçimlerinin kısa süre ertesinde AKP'nin ısmarladığı "Anayasa" taslağı önce AKP'nin tartışmasına sunuldu. Fakat bu yapılmadan önce bu Anayasa Taslağı basına sızdırılarak Kemalist kesimin ilk tepkileri alındı. Bu temelde yapılan AKP tartışmalarında AKP'nin sahiplendiği Anayasa Taslağı'na son biçimi verildi. Şimdi bu taslak toplumun tüm kesimlerinin tartışmasına sunulacak. Sonra bu tartışmalar temelinde taslağa Meclis komisyonlarında son şekli verilerek taslak halk oyuna sunulacak.

Daha ilk tartışmalarda Kemalist kesimden taslağın hem özüne, hem de taslağın hazırlanış biçimine sert eleştiriler geldi.

Bu bağlamda tartışmalar ilerledikçe sertleşmeler de kaçınılmazdır. Çünkü 1982 Anayasası yerine "demokratikleştirme" adına getirilmek istenen AKP markalı Anayasa, sonuç olarak egemen sınıfların iki kanadı arasındaki iktidar dalaşında, AKP'nin iktidar yürüyüşünde, cumhurbaşkanlığının da "fethi"nden sonra yeni bir aşamadır. Kemalist iktidar sahipleri bu Anayasanın geçmemesi için ellerinden gelen her şeyi yapacaktır. AKP bu Anayasayı gerektiğinde yalnızca kendi oylarıyla bile halk oyuna götürebilmek için tedbirini almıştır. AKP yanlısı bir çok yazarın bile gereksiz bulup, yapılmaması yönünde tavır takındığı geçen dönemde yapılan Anayasa değişiklikleri ile ilgili bu döneme sarkan referandum 22 Ekim'de yapıldı. Bu referandum sonucunda toplantı yeter sayısının, karar yeter sayısı ile aynı olmadığı şu anda geçerli olan Anayasa'ya girdi. Yani artık AKP'nin şu andaki Meclis yapısında yeni Anayasa Taslağını halk oylamasına götürmek için kendi dışında hiçbir parti ve gruba ihtiyacı yoktur.

Savaş tamtamları sustuktan sonra egemen sınıfın iki kanadı arasında esas kavga bu noktada kopacaktır.

SÖMÜRÜCÜLERİN EN DEMOKRATİK ANAYASASI BİLE SÖMÜRÜ SİSTEMİNİN SÜRDÜRÜLMESİNİN ARACIDIR!

Anayasa tartışmalarına kimi sol güçler de katılıyor, varolan taslağa eleştiriler getiriyor, nelerin yer alması gerektiği konusunda önerilerde bulunuyor vb. Bizim açımızdan egemen sınıfların Anayasa tartışmasında sol adına söylenecek ilk söz şudur: Sömürücülerin en demokratik Anayasası bile sömürü sisteminin sürdürülmesinin bir aracıdır. Sömürü sistemi içinde kalan bir Anayasa, bu anayasa ne kadar demokratik bir Anayasa olursa olsun, sonuçta Burjuvazinin işçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerindeki diktatörlüğünün hukuk sisteminin temeli, en temel yasasıdır. Biz tabii ki, sömürü sistemi içinde de reformlar için mücadele ederiz. Şu veya bu yasal hak eğer bizim bu düzeni yıkmak için mücadelemizin şartlarını iyileştirecekse, ya da bu sistem içinde sömürü yoğunluğunu vb. geriletecek, bizim yaşam şartlarımızın iyileştirilmesi için daha uygun şartlar yaratacaksa, biz böyle haklar için de mücadele ederiz. Fakat bunu yaparken sistemin özü hakkında hiçbir hayal yaymayız. Esas sorunun sömürü sisteminin kendisi, ücretli emek sömürüsünün kendisi olduğunu, bunun kökten değişmesi gerektiğini, şu ya da bu hakkın alınması ile özde değişen bir şey olmadığını, olmayacağını da açıklarız. Anayasa denen şey, bütün yasaların dayandığı, ilke olarak hiçbir yasanın onunla çelişme içinde bulunamayacağı temel yasa, sömürü düzeninin en önemli hukuki metnidir. Böyle bir yasa, tek tek şu veya bu yasadan çok farklıdır. Anayasa tartışmasında düzen içi "pozitif" önerilerle Anayasa tartışmasına katkıda bulunmak komünistlerin işi değildir, olamaz.

1982 Anayasası açık faşist bir askeri darbenin dayattığı, militarist-Türkçü- faşist bir Anayasadır. Bu anayasanın değişmesi, gelinen yerde bizzat burjuvazinin belirleyici önemde kesimlerinin isteği olarak kaçınılmaz hale gelmiştir. Değişecektir. Değiştirilen Anayasa, en iyi halde bugün batının emperyalist-ileri ülkelerindeki Anayasalara benzer, iyice gericileşmiş burjuva demokrasisinin bir Anayasası olacaktır. Kuşkusuz böyle bir Anayasa 1982 Anayasasına göre işçi ve emekçiler açısından da kullanılabilecek haklar

bağlamında kötüler içinde daha az kötü olan maddeler içerebilir. Buna rağmen işçilere-emekçilere lazım olan Anayasa bu Anayasa da değildir.

İŞÇİLERE VE EMEKÇİLERE NASIL BİR ANAYASA GEREKLİ?

İşçilere ve Emekçilere gerekli olan Anayasa, her şeyden önce sömürüye son veren, sömürüyü yasaklayan bir Anayasa olmak zorundadır.

Kuşkusuz içinde bulunduğumuz toplumsal şartlarda sömürünün tüm biçimlerine bir vuruşta son veren, tüm üretim araçları, bu arada topraklar ve arazi üzerinde toplumsal mülkiyeti bir vuruşta gerçekleştirecek bir Anayasa henüz mümkün değildir. Andaki durumda tüm üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyeti amaçlayan, ilk anda büyük sanayi ve büyük tarım işletmelerini, bu anlamda temel üretim araçlarını toplumsallaştıran, ilk anda toplumsallaştırılamayan küçük işletmelerde de işçilerin emekçilerin haklarını güçlendirip güvenceye alarak sömürüyü sınırlandıran; üretim araçları üzerindeki miras hakkını kaldıran, böylelikle miras yoluyla sömürünün sürdürülmesi imkânını yok eden bir Anayasa gereklidir.

İşçilere ve emekçilere gerekli olan Anayasa, işçi ve emekçilerin sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarının en iyi şekilde giderilmesini, bunun için merkezi planlı bir ekonomiyi görev olarak koyan Anayasadır. Bu anayasa yaşam temellerinin sürdürülebilirliğini, çevrenin korunmasını, doğa ile uyum içinde üretimi öngören, güvenceleyen bir Anayasadır.

İşçilere ve emekçilere gerekli olan Anayasa, "herkes yeteneği ölçüsünde, herkese ihtiyacı kadar" ilkesine varabilmek için, "herkes yeteneği ölçüsünde, herkese emeği kadar" ilkesini temel alan bir Anayasadır.

İşçilere, emekçilere gerekli olan Anayasa, işçilerin emekçilerin devletin yönetimine doğrudan katılımını sağlayan Sovyet tipi örgütlenmeyi, işçiler emekçiler için en geniş demokrasiyi öngören bir Anayasadır.

İşçilere, emekçilere gerekli olan Anayasa, tüm yurttaşları için çalışmayı en temel insan hakkı olarak tanıyan, her yurttaşının harcadığı emeğin niteliğine ve niceliğine göre ücret aldığı bir iş sağlamayı toplum/devlet güvencesi altına alan bir Anayasadır.

İşçilere, emekçilere gerekli olan Anayasa, tüm yurttaşların dinlenme hakkına sahip oldukları; iş ve dinlenme zamanlarının çalışılan işe göre değiştiği ve fakat çalışma saatlerinin sürekli azaltılmasını görev olarak konduğu bir Anayasadır.

İşçilere, emekçilere gerekli olan Anayasa, yaşlılık, hastalık, sakatlık durumlarında tam yurttaşların bakımını toplumsal güvenceye bağlayan anayasadır.

İşçilere, emekçilere gerekli olan Anayasa:

— Tüm yurttaşlarına eğitim hakkını güvenceler. Herkesin yeteneklerini en iyi biçimde geliştirebileceği bir eğitim hakkını öngörür.

— Kadın ve erkeğin yasalar karşısında tam eşitliğini öngörür.

— Çocuk bakımı ve eğitimini ve ev işini toplumsal bir iş olarak görür.

— Ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ve tüm milliyetler arasında tam hak eşitliğini güvence altına alır.

— Dini kişinin özel işi olarak görür. Dini kurumların hiç birine yardımcı olmaz.

— Konuşma özgürlüğü, basın özgürlüğü, toplantı, yürüyüş, gösteri özgürlüğü gibi hak

ve özgürlüklerin kullanılabilmesi için tüm imkânların yurttaşlara sunulmasını öngörür.

— Değişik örgütlerde örgütlenme özgürlüğünü güvence altına alır.

— Kişilik haklarını, konut dokunulmazlığını, haberleşmenin gizliliğini güvence altına alır.

— İşçi emekçi haklarını savunduğu için ülkesinde takibat altında olanlara iltica ve vatandaşlık hakkı tanır.

"ANAYASAL ÇÖZÜM" YOK, ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Burada kısaca toplumun niteliği ve yurttaşların hakları açısından temel özelliklerini saydığımız bir Anayasa, görüldüğü gibi bambaşka bir sistemi, işçilerin-emekçilerin egemen olduğu bir sistemi gerektirir. Fakat işçilere ve emekçilere gerçekten yarayacak olan Anayasa tam da böyle bir Anayasadır.

Burjuva sistemi içinde işçiler ve emekçilerin yaşamında köklü olumlu değişikliklere yasal temel olabilecek bir Anayasa mümkün değildir. Bu anlamda işçi ve emekçiler açısından temel sorunlarının "Anayasal çözümü" yoktur. Şimdi yürüyen Anayasa tartışmaları bu yüzden işçi sınıfı açısından fazla değeri olmayan, esasta egemen sınıflar arasındaki dalaş açısından önemli olan tartışmalardır. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu tartışmalara, kendileri açısından en verimli biçimde "katılmaları" ücretli emek sistemini kökünden yıkmak için devrim mücadelesine katılmakla, devrim için örgütlülük ve mücadelelerini ilerletmekle olur. İşçi sınıfı ve emekçilerin dertlerinin gerçek çözümü, burjuvazinin şu veya bu kesiminin Anayasa'sında değil, burjuvazinin tümüne karşı, sömürü sistemine karşı devrimdedir.

Anayasa tartışmalarına en iyi "katkı", işçi ve emekçilere gerekli bir Anayasal düzeni kurmak için devrim mücadelesinde Bolşevik saflarda örgütlenmekle olur.

Anayasal hayallerle avunmayalım!

Bolşevik safları sıklaştıralım!"

Bizim Anayasa tartışmalarında tavrımız budur.

Somut güncel ajitasyon/propaganda çalışmamızda bir devrimin ürünü olan bir Anayasanın daha somut propagandasını yaparken, aynı zamanda büyük burjuvazinin özel sermayeli kesiminin istekleri doğrultusunda AKP'nin işçi ve emekçilere demokratikleşmenin bir adımı olarak sunduğu "Yeni" Anayasanın "demokrasi"sinin nasıl defolu olduğunu gösteren bir çalışma yürüteceğiz.

TÜRKİYE NEREYE YÜRÜYOR?

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yukarda da belirttiğimiz gibi AKP'nin temsil ettiği kesimler, iktidar mücadelesinde 2007 yılında çok önemli mevziler ele geçirdiler.

Bu bağlamda anda iktidar mücadelesinde durum şöyle:

Yasama: Yasama'da AKP bugünkü gücüyle tek başına istediği yasayı Meclisten geçirebilecek durumdadır. Cumhurbaşkanlığı kurumu da AKP'nin elinde olduğundan AKP'nin istediği yasayı çıkarmasını —yasal yollarla— engelleyecek herhangi bir yol, yöntem, imkân yoktur.

AKP yasalar bağlamında bugün yalnızca Anayasayı değiştirme konusunda, birinci turda yalnız başına 367'yi bulamadığı için zorlanır.

Bunun dışında tabii çıkan yasaların Anayasa Mahkemesi'ne götürülme imkânı vardır. Ve Anayasa Mahkemesinin şimdiki bileşiminde 11 üyesinden 8'i, Ahmet Necdet Sezer tarafından atanmış üyelerdir. Bunların AKP'nin iktidar yürüyüşüne fren koymaya çalışmaları mümkündür. Ancak bu bağlamda da bu Anayasa Mahkemesi bizzat kendi aldığı bir kararda şu tespiti yapmıştır:

"Anayasanın 148. maddesinde Anayasa değişikliklerinde Anayasa Mahkemesine tanınan denetim yetkisi, teklif, oylama çoğunluğu ve ivedilikle görüşülmeyeceği şartlarına uyulup uyumadığı hususları ile sınırlanmıştır. Esas yönünden denetime olanak tanınmadığı gibi, 148. maddede tüketici biçimde sayılan koşulların dışında şekilde yönünden denetim yapılması olanaksızdır."

Bu Anayasa Mahkemesi kendi kararlarını ciddiye aldığı şartlarda şu demektir: Anayasa'nın şeklen denetimi aşacak şekilde değiştirilmesi koşullarında, Anayasa Mahkemesinin de kendi kuralları içinde engelleme yapması imkânı gayet sınırlıdır. Kaldı ki, şu da bir olgudur: Anayasa Mahkemesinin 8 üyesi Ahmet Necdet Sezer tarafından atanmış olmasına rağmen, Anayasa Mahkemesi Başkanlığına 6'ya 5 oyla, Özal döneminde atanmış olan, —eşinin başı kapalı olan— Haşim Kılıç seçilmiştir. Yani Anayasa Mahkemesi'ndeki ideolojik Kemalist kesimin çoğunluğu her şart altında sarsılmaz bir blok çoğunluğu olarak görünmemektedir.

Yargı: Yargı görünen odur ki bölünme durumunda. Yüksek Yargı ve Askeri Yargı hâlâ Kemalistlerin denetiminde, fakat burada da homojenlik korunamıyor. Yeni Anayasa ile Askeri Yargı Kararlarının da yargı denetimine açılması planlanıyor. Bunun yanında yine Yeni Anayasada yargı bağımsızlığının yargının adeta yasalar üzerinde olduğu biçiminde yorumlanıp uygulanmasını engelleyecek Anayasal düzenlemeler getirilmesi planlanıyor. Yargının alt kademelerinde AKP tedricen yeni atamalarda kendine yakın hakim ve savcıları tayinle önemli mesafe almış durumda. Yargıtay'ın gücü önce Yargıtay üyelerinin sayısı azaltılarak ve adli yargı denetimi İstinaf Mahkemeleri kurulma yoluyla önemli ölçüde yerelleştirilerek kırılıyor. 2010 yılına dek 9 ilde İstinaf Mahkemelerinin kurulması ile ilgili yasa çıkarılmış durumda. Bunun yanında şu an 4115 hakim ve savcı kadrosu açık. Bu açıklar siyasi iktidarın vereceği kararlarla doldurulacak. Bu yargıda da Kemalistlerin egemenliğinin son bulması, AKP'nin yargıyı süreç içinde ele geçirmesi demek.

Yürütme: Hükümet 2003'ten bu yana AKP'nin elinde ve AKP çoğunluğu erken seçim yönünde herhangi bir karar almadığı şartlarda 2011'e dek yine tek başına AKP'nin elinde olacak.

Eğitim, ilk ve orta öğrenimde önemli ölçüde AKP'nin denetimine geçmiş durumda.

Yüksek öğrenimde son türban tartışmalarının gösterdiği gibi Kemalistlerin hâlâ önemli bir gücü var, direniyorlar. Fakat YÖK Başkanlığı AKP'nin eline geçmiş durumda. YÖK'de çoğunluk AKP'nin eline geçmiş durumda. (Kaldı ki Yeni Anayasa'da YÖK'ün ya tümden kaldırılması, ya da yetkilerinin önemli üçlüde sınırlandırılması öngörülüyor.) AKP-MHP'nin gerçekleştirdiği Anayasa değişikliğine rağmen türbanı üniversitelerine sokmayan, bu anlamda türbana karşı "direniş cephesi"nin başını çekenlerden ODTÜ Rektörü Ural Akbulut, Malatya Üniversitesi Rektörü Fatih Hilmioğlu, İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörü Emin Alıcı, Üniversiteler Arası Kuruma Başkanlık eden Akdeniz

Üniversitesi Rektörü Mustafa Akaydın, yanında büyük çoğunluğu bu cephe içinde yer alan 22 rektörün görev süresi bu yılın temmuz ayında bitiyor! Yeni rektör atamaları YÖK'ün gönderdiği üç kişilik listeden Cumhurbaşkanı tarafından yapılıyor! Yani bu direnişin de sonu yoldadır!

Polis teşkilatında bölünme son yıllarda iyice açığa çıktı. Özellikle Hrant Dink cinayetinde bu net olarak belgelendi. Emniyet'in bir bölümü ırkçı-Türkçü-Kemalistlerin elinde iken, bir bölümü bu kesimi tasfiyeye çalışıyor. Ve iki kesim Emniyet içinde birbirlerine karşı da adı konmamış bir savaş yürütüyorlar adeta.

Bu durumda Kemalistlerin iktidar açısından elindeki (Yüksek Yargı dışında) en önemli ve nerde ise tek kale olarak Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) kalıyor. Burada da aslında Cumhurbaşkanlığı'nın ele geçirilmesi ile, AKP'nin teorik olarak "askerin iç işlerine karışma" konusunda imkânları artmıştır. Bunun yanında Yeni Anayasa'da öngörülen YAŞ kararlarının yargı denetimine açılması —eğer bu Anayasa hükmü haline gelirse— TSK'daki homojenliği dağıtacak bir adımdır. AKP elindeki büyük parlamento çoğunluğuna rağmen, TSK ile cepheden karşı karşıya gelmemeye çalışan temkinli, bu alanda dönüşümü oldukça uzun süreye yaymayı planlayan bir siyasete sahiptir. Acelesi yoktur. Kaldı ki emperyalist emellere sahip Türk burjuvazisinin tümünün güçlü bir orduya her zaman ihtiyacı vardır. Bu yüzden bu alanda hedefinde batıdaki burjuva demokrasilerinde olduğu gibi sivil yönetime bağlı bir ordunun durduğu dönüşüm, ordu ile çatışmaya girmeden, uzlaşarak sağlanmaya çalışılmaktadır, çalışılmaktadır.

Medya: Bu alanda da Kemalistlerin tekeli çoktan kırılmış durumdadır. Bir yandan AKP doğrudan kendi medyasını yaratmıştır. Diğer yandan şimdiye kadar esas olarak Kemalist iktidarın yardakçılığını yapan büyük medya da siyasi iktidara yakın durmanın ticari çıkarları açısından önemini gördükleri noktada, açık, radikal anti-AKP'cilikten uzaklaşmış, denge siyaseti izlemeyi yeğlemiştir. AB'ye üyeliği Türkiye'de gelişmenin, demokratikleşmenin tek yolu olarak gören, gösteren ve medyada önemli yere sahip bir kesim de en azından bir süre Türkiye'deki egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında AKP'yi destekler konuma gelmiştir.

İŞBİRLİKÇİLERDEN İŞBİRLİKÇİLERE İŞBİRLİKÇİLİK SUÇLAMASI…

Kısacası resmin bütününe baktığımızda görünen " liberal", yumuşak Kemalist, batılı emperyalistlerin "ılımlı İslam"cı olarak adlandırdığı kesimlerin AKP'nin şahsında iktidar yürüyüşünde ilerlediği, statükocu, ideolojik Kemalist iktidar odaklarının sırtlarının duvara dayanmış olduğudur.

Bu gelişmede iktidarlarının ellerinden gittiğini, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını gören burjuvazinin statükocu kesimleri, bürokrasinin önemli bölümü en başta da ordunun has partileri CHP, darbe çağrıcısı İP gibi partiler, ellerindeki medya, yüzlerce Kemalist dernek, cemiyet, emekli örgütü, bu arada çeteler aracılığıyla ulusalcı ve laikci takılıp, vatanın satıldığı ve AKP'nin ülkeyi şeriata götürdüğünü anlatarak iktidarını korumaya çalışıyor. İktidar mücadelesinde bu yolla halk desteği sağlamaya çalışıyor.

Bunlar AKP'yi ABD işbirlikçiliği ile, AB işbirlikçiliği ile suçluyorlar. Haklıdırlar. Evet AKP, Türk Hakim sınıflarının emperyalist dünyanın bir parçası olmasından,

ABD'nin, AB'nin işbirlikçisi olmasından rahatsız değildir. Tersine onlar bu işbirliğinin Türk Egemenlerinin lehine daha da iyileştirilmesinden, daha da sıkı hale getirilmesinden yanadır. Bunun için canla başla çalışmaktadır. Arada bir şu veya bu emperyalist güce görünürde kafa tutmaları, emperyalizme karşı olmaları vb. anlamına gelmiyor. İşbirliği içinde Türk egemen sınıflarının artan sıkletlerine uygun muamele görmediklerini düşündükleri noktada "Kasımpaşalı" olabiliyorlar. Esas hizmet ettikleri sınıf Türk işbirlikçi burjuvazisinin çıkarlarına uygun davranıyorlar. Evet AKP ABD ve AB işbirlikçisidir ve evet AKP Türkiye'yi –eğer AB taş koymazsa— bugünkü AB kuralları içinde ve bugünkü üyelerle eşit şartlarla tam üye yapmak istemektedir. Bu Türkiye'nin egemenlik haklarının bir bölümünün AB'nin merkezi organlarına devri anlamına gelecektir. İyi de, AKP'ye ABD'ci, AB'ci suçlaması getiren kesim gerçekte necidir? Neci oldukları Türkiye'nin geldiği yerden bellidir. Hepsinin Allah'ı Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı içi ve ertesinde iktisadi tercihini sosyalizme karşı kapitalizm lehine, siyasi tercihini sosyalist demokrasi yerine açık terörcü burjuva diktatörlüğü lehine (zaten o günkü şartlarda bir burjuva iktidarının başka bir yönetim biçimiyle ayakta durma imkânı yoktu) yapmıştır. Bu tercihler temelinde Türkiye'nin gelişme perspektifinin emperyalizme bağımlı bir kapitalizm, önce İngiltere, Fransa, Almanya, daha sonra ABD ve AB ile işbirliği dışında bir şey olması mümkün değildi. Öyle oldu. Merkezinde ordunun durduğu Kemalist bürokrasi 85 yıllık TC'nin tarihinde her zaman iktidarın da merkezini oluşturdu. Şimdi bunlar kalkmış ulusalcı, antiemperyalist pozlara bürünüyor! Başkalarını ABD'cilikle, AB'cilikle suçluyor. Sahtekârlığın bu kadarı az bulunur.

TÜRKİYE LAİK Mİ?

Bunların AKP iktidarına karşı mücadelede en önemli silahları "Laiklik elden gidiyor" "Şeriat geliyor" öcüsü. Bunlar yığınlara, AKP'nin bugün başını çekenlerin geçmişte söylediklerini göstererek ve geldikleri kökeni göstererek, AKP'nin "demokrasi savunuculuğu"nun takiye olduğunu, bunların asıl amaçlarının Türkiye'ye şeriat getirmek olduğunu söylüyorlar. Halkı elden gittiğini söyledikleri "laik" cumhuriyete sahip çıkmaya çağırıyorlar. Bunların düzenlediği mitinglerin, yürüyüşlerin; eylemlerin en temel sloganlarından biri "Türkiye laiktir, laik kalacak!" sloganı.

Ne sahtekârlık! Türkiye gerçekte hiçbir zaman laik olmadı. Kemal'in önderliğinde kabul edilen ilk Anayasada, 1924 Anayasasında Kemalistler "Devletin dini İslamdır." diye yazdılar Anayasaya. Bu hüküm 1928'de Anayasadan silindi. 1937'de yapılan bir değişiklikle TC'nin "laik" olduğu yazıldı Anayasaya. (Bu bugünkü tartışmalarda TC'nin temelinin "laiklik" olduğunu savunan palavracılar açısından bilinmesi gereken tarihi bir gerçektir yalnızca. "Laiklik" ilkesi —Kemalistlerin anladığı ve içeriğini doldurdukları anlamda da— TC'nin kuruluşunda yoktur. Ancak 1937'de Anayasaya sokulmuş bir "ilke"dir. Yani en iyi halde TC kuruluşundan itibaren değil, 1937'den bu yana "laik"tir.) Kemalistlerin laik dedikleri devlet, devletin dini kendisinin yorumlayıp, kontrol altına aldığı ve kullandığı bir "laiklik"tir. Devlet , "din işleri" ne bakan bir kurum üzerinden dini kontrol etmektedir, kendi din yorumunu –ki bu çoğunluğun dini/mezhebi olan İslamın Sünni/Hanefi mezhebinin Kemalist yorumudur— kitlelere sunmakta, kontrolu altında

olmayan dini kurumları (tekkeler, zaviyeler vb.) yasaklamaktadır. Yani laik olduğunu söyleyen devletin dini vardır. TC'nin dini Kemalist Müslümanlıktır! Yani sözkonusu olan laiklik, devletin bütün dinlere eşit mesafede durduğu, hiçbir dine/mezhebe imtiyaz tanınmadığı, devlet işleri ile din işlerinin birbirinden kesin bir şekilde ayrıldığı, dinin kişilerin özel işi olarak kavrandığı gerçek laiklik değildir. Türkiye Cumhuriyeti hiçbir zaman laik olmamıştır. Bugün sokaklarda hançereler yırtılırcasına bağırılan sloganın "Türkiye laiktir…" denen birinci bölümü büyük bir yalandır. "…laik kalacak!" bölümünde söylenen ise, var olan sahte laikliğin sürdürülme isteğinin ifadesidir.

ŞERİAT TEHLİKESİ NE KADAR?

Kemalistler'in iktidarına karşı her dönemde, dinin gerçek sahipleri olduklarını iddia edenlerin kanadından gelen ve dine atıfta bulunan, Allah adına, din adına yürütülen bir muhalefet oldu. Hatta Kemalist diktatörlüğün henüz iktidara tam yerleşmemiş olduğu ilk dönemlerde bu şeriatçı/Osmanlıcı kesim içte Kemalist iktidarı tehdit eden esas unsurdu. Buna Kemalistlerin cevabı, bir yandan bu muhalefeti şiddetle ezmek, diğer yandan ama dini kullanmak ve kendi dinini geliştirip, egemenliğini –laiklik adına— kurmak biçiminde oldu. Gerçek anlamda bir şeriat (din devleti) tehlikesi, Cumhuriyetin kuruluş yılları dışında, gerçekte hiçbir dönemde olmadı. Şeriat tehlikesi bugün de gerçek bir tehlike değil. Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumu, bu toplum insanlarının büyük çoğunluğu kendisini Müslüman olarak tanımlamasına rağmen, büyük bir bölümü İslamın şartlarını yerine getirmesine vb. rağmen, devletin din kurallarına göre yönetilmesini istemiyor. Bugün Türkiye'de açıkça şeriat programı ile ortaya çıkıp, kitlelerden oy isteyen hiçbir parti yok. Yalnızca bu yasak olduğu için böyle değil. Din devleti programının seçmen kitlesinde oy olarak ifadesinin yüzde 2-3'leri geçmediği için. Bugün İslama en fazla vurgu yapan —yine de açık şeriat programı ile ortaya çıkmayan— partisi olan RP'nin oyu bu kadar. Buna bir de gizli marjinal, gerçekten şeriatçı örgütleri ekleyin. Ortaya yine çok küçük bir azınlık hareketi çıkar. Hal böyle iken, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bir şeriat öcüsü yaratmak gerçekte tutucu, statükocu, ideolojik Kemalistlerin iktidarlarını korumak için bir manevrasıdır.

AKP'ye "laiklik düşmanı", "şeriatçı" vb. yaftasını yapıştıranlar, yeri geldiğinde cunta şefi Evren'in mitinglerde yaptığı gibi Kuran'dan ayetler okuyarak halkı kandırmakta beis görmezler. Ordunun yaptığı gibi "teröristler karşı mücadele" adına, Kuran ayetleri ile bildiri çıkarmakta sakınca görmezler. CHP Başkanının yaptığı gibi, örneğin türbana karşı mücadelelerinde, Kuran'ı, hadisleri kendilerine tanık göstermekte sakınca görmezler. vs.vs.

Onlar şeriat öcüsünü karşımıza çıkarıp emekçileri kuyruklarına dizilmeye çağırırken, AKP'nin aslında şeriatçı bir Parti olduğunu ve kendini şimdilik Müslümanların savaş taktiği gereği gizlediklerini, takiye yaptıklarını söylüyorlar. Bu "gizli niyet" tartışması bizim kökten reddettiğimiz bir tartışmadır. Bizim elimizde niyet okuyabilecek herhangi bir araç/gereç/yol/yöntem yok. Başka hiç kimsede de yok bunlar. Biz bir siyasi hareketi değerlendirirken onun programına, açıklamalarına ve yaptıklarına bakarız. Yaptığı ile program ve açıklamalarının çeliştiği noktada belirleyici olan yaptıklarıdır. Bu bağlamda

AKP programı ve açıklamaları itibarıyla şeriatçı bir parti değildir. Egemen sınıfların partileri içinde, şimdiye kadar siyasi iktidar olabilecek çoğunluğu ele geçirmiş partiler içinde burjuva demokrasisine en yakın programa sahip olan partidir. Bu işin programatik yanıdır. İşin pratik yanına gelince: Bu parti ekonomik program açısından TÜSİAD'ın programını, Dünya Bankası'nın, Uluslararası Para Fonu'nun programını harfiyen uygulamaktadır. Özellikle seçim dönemlerinde bu programdan geçici uzaklaşmalar işin esasını oluşturmuyor. Bu parti döneminde çıkarılan AB ile uyum yasaları, yasal düzlemde dini –özel olarak İslam dinini— çıkış noktası alan bir düzene gidişe işaret etmemektedir. Tersine, bu yasalar yasal düzlemde, TC'yi olası bir İslami düzenden uzaklaştıran yasalardır. Yasaların uygulanmaması bir çok halde AKP yüzünden değil, AKP'ye rağmen sözkonusudur. AKP'nin dini siyasi amaçları için kullandığı, "sömürdüğü" olgudur. Fakat bunu tek yapan Parti AKP değildir. İstisnasız bütün egemen sınıf partileri bunu yapmaktadır. AKP'nin farkı —görülen odur ki— bunu diğerlerine göre çok daha inandırıcı, çok daha başarılı yapmasıdır. İkinci olarak onu örneğin Kemalist dincilerden ayıran, Kemalist devlet dinini savunmaması, bunun yerine daha çok belirli tekkelere yakın bir dinciliği savunmasıdır. O da söylemde laiklik ilkesine sahip çıkmaktadır. Laikliğin içeriğini Kemalistlerden ayrı biçimde doldurmaktadır. Pratikte yaptıklarına bakılırsa, bu parti de gerçek laik bir düzenden yana değildir. "Diyanet İşleri" üzerinden —tabii kendi elindeki bir "Diyanet İşleri" üzerinden— devlet güdümlü bir dinden yana görünmektedir. Burjuvazinin iki kesimi arasında kıyasıya yürüyen mücadelenin bu yüzden bir laikler/anti laikler mücadelesi olarak gösterilmesi sahtekârlıktır. Sonuçta ikisi de dini devlet eliyle de kullanmaktan yana olan, hangi din/nasıl konusunda aralarında fark olan, ikisi de gerçek anlamda laiklik savunucusu olmayan güçlerin kavgasıdır sözkonusu olan.

Biz bu kavgada gerçek laiklikten yana kendi programımızı savunur, bu mücadele taraflarının sahtekarlıklarını teşhir etmeyi, gerçek laikliğin ancak devrimle, bir işçi-emekçi iktidarında gerçekleşebileceğini işçilere, emekçilere usanmadan anlatırız.

TÜRKİYE İRANLAŞIYOR... MU?

Son dönemde tartışmalarda Kemalist kesim çokça Türkiye'nin AKP eliyle Ortaçağ karanlığına adım adım itildiği, İran'da da din devletine giden yolun taşlarının benzer şekilde döşendiğini işliyor. Bu bağlamda bir-iki şey:

— Önce kitlelerin karşısında dincisi ile, komünisti ile, sosyal demokratı ile, burjuva liberali ile hep birlikte ayaklandığı rejimin niteliği itibarıyla bugünün Türkiyesi ile 1979'un İranını karşılaştırmak yanlıştır.

1979 İranında bütün muhalefetin karşısında birleşebildiği ortak hedefte bir Kraliyet vardı. Otokratik bir rejim sözkonusu idi. Muhalefetinin her kanadının üzerinde birleşebileceği ve birleştiği olumsuz bir asgari bir müşterek vardı: Şah rejiminin devrilmesi.

Bugün Türkiye'de şeriatçıların, muhalefetin diğer kesimleri ile birleşebilecekleri böyle bir olumsuz asgari müşterek sözkonusu değil.

— İkincisi, Şah rejimine karşı İran'daki muhalefetin en güçlü ayağı Şii ulema önderliğindeki dinci-şeriatçı hareketti. Evet bu hareketin başı Fransa'daki sürgünden uçakla geldi "devrimin" başına, fakat "devrim"in gerçek örgütleyicileri Şii ulema, en

önemli örgütlenme araçları ve odakları camilerdi. Sol, örgütlenme açısından, halk içindeki etkisi açısından tali bir rol oynuyordu. Şah rejimine karşı muhalefetin esas unsurları olanlar, yani dinciler, pozitif program açıklamalarında da hedeflerini hiç gizlemediler. Açıkça ortaya koydular: Onların hedefi "İran İslam Cumhuriyeti" idi. Yani onlar en başından itibaren kitleleri şeriat programı ile, şeriat programı temelinde örgütlediler. Sol kendi gerçek gücünü doğru değerlendirmedi, abarttı; şeriatçıların gücünü doğru değerlendirmedi, küçümsedi, kitleler içinde şeriat programına karşı doğru bir mücadele yürütmedi, sonuçta sol muhalefet objektif olarak şeriatçı muhalefetin yedeği haline geldi. Şeriatçılar tarafından zamanı geldiğinde yokedildi.

Bugün Türkiye'de hangi dinci ulema, hangi despota karşı, kitleleri şeriat programı temelinde örgütlüyor, örgütleyebilir, ve çoğunluğu peşine takabilir? Türkiye'nin dinci uleması bir bölümü devletin Kemalist Sünni dinci uleması, bir bölümü devlet dışında Alevi dinci ulema, bir bölümü yine devlet dışında/şimdi yer yer içinde (Fettullahçılar, Süleymancılar) Sünni ulema biçiminde bölünmüştür. Birbiriyle mücadele içindedir. Ve ciddiye alınır kitle desteği olan hiçbir ulema kesimi şeriat programı savunmamaktadır.

— Üçüncüsü: İran'da Şah'ın devrilmesi sırasındaki dış dinamikler evet açıkça "İslamcı bir rejim" programı ile hareket edenlerin de "devrim"ini mümkün kılan bir dinamikti. ABD'nin İran'daki mutlak egemenliğinin kırılması Rus sosyalemperyalizminin işine geliyordu. Sadece Rus sosyalemperyalizminin değil, ABD'nin "müttefikleri" oldukları halde Ortadoğu'da kendi hesapları olan Batı Avrupa'daki emperyalistlerin de işine geliyordu. Şah'ın gözünde ve ABD'nin gözünde —bugünkü deyimle— terörist olan Humeyni, Fransa'da saygı gören bir din büyüğü, bir ulu kişiydi! Bugün bu şartlar yoktur. Açık İslamcı şeriatçı bir iktidar bugün hiçbir emperyalist gücün sahip çıkıp desteklediği bir alternatif değildir.

Bu nedenlerle Türkiye-İran karşılaştırmaları, Türkiye'nin İranlaşma yolunda ilerlediği vb. tespitler, iç politikada Kemalistlerin iktidarlarını korumak için öne sürdükleri öcülerdir.

MAHALLE BASKISI…

Egemenler arasındaki bu çatışmada Kemalist tipte laikliğin savunucularının son dönemde çokça kullandıkları bir argüman "mahalle baskısı" dedikleri şey. Bunlar toplumun giderek dincileştiğini, bunun en açık örneğinin başı kapalı ve özel olarak da türbanlı gezen kadınların sayısının ve oranının arttığını, bu artan sayı ve oranın, başı açıklar üzerinde de "mahalle baskısı" oluşturarak onları da kapanmaya zorladığını, toplumun giderek hep daha dinci bir görünüme büründüğünü vb. söylüyor. Buradan yola çıkarak örneğin yüksek öğrenim kurumlarında türban/başörtüsü yasağının sürdürülmesi gerektiğini savunuyorlar.

Bu bağlamda önce şu bilinmelidir: Sömürücü toplumlarda çoğunluğun genel eğilimi, azınlığı kendine uydurmaktır. Azınlıkla eşit haklar temelinde birlikte yaşama düşüncesi sömürücü toplum düzenlerinin özüne aykırı bir düşüncedir. Sömürücü toplumlarda, toplumsal alanlarda çoğunluk, azınlığı kendine uydurmada açık şiddetten, üstü kapalı ayıplamaya, küçümsemeye… vb. dek varan çeşitli yöntemler kullanır. Bu yüzden sosyolojik

bir vaka olarak ele alındığında "mahalle baskısı" denen şey sömürücü her toplumda vardır, kaçınılmazdır.

İkinci olarak şu bilinmelidir: Türkiye toplumunda ulusal bağlamda Türk olmayan bütün milliyetler üzerinde; din bağlamında Müslüman olmayan bütün dinler ve dinsizler üzerinde; mezhep bağlamında Sünni olmayan mezhepler üzerinde; ideoloji- siyaset bağlamında Kemalist olmayan tüm ideoloji ve siyasetler üzerinde her türlü baskı, bu arada "mahalle baskısı" da vardır. Toplum bir çok bölünmeler yanında kendini devletin gerçek sahibi olarak gören ideolojik Kemalist elitler ve onların tepeden baktığı "cahil halk", "göbeğini kaşıyan" "ayaktakımı" biçiminde de bölünmüştür. Ve bu ikinci kesim, birincilere oranla dindar, dinine bağlıdır. Kemalist elitler kendilerinin çoğunlukta oldukları alanlarda "ayak takımına" mahalle baskısı uygular. Bu çeşitli biçimlerde olur. Bu "mahalle baskısı" sonucunda örneğin kısa süre önceye dek Kemalist elitlerin kendilerinin doğal yaşam alanı olarak gördükleri alanlarda, "sosyetede" başı örtülü bir kadın görmek mümkün olmazdı. Kemalist elitler kendi alanlarında, "dindar" "ayaktakımı" da kendi alanlarında, birbirinden ayrı yaşarlardı. Ve tabii dindar/dinci kesimlerin çoğunlukta ve kendi aralarında bulunduklar alana, diğer alandan gelenler adeta uzaydan gelmiş gibi karşılanır, mahalle baskısı üzerlerinde işlerdi.

Bu durum son dönemde önemli ölçüde bir değişiklik gösterdi. Özellikle şeriatçı olmayan, fakat devlet dışı İslam'a daha çok vurgu yapan AKP'nin hükümet olmasıyla bu değişiklik hızlandı ve çok daha açık görülmeye başlandı. "Ilımlı İslam" devlet iktidarını ele geçirme mücadelesini, toplumun bir kesimine kapalı alanları ele geçirme mücadelesiyle birleştirdi. Bir yandan kendi "sosyetesini" yarattı, diğer yandan yerleşik Kemalist "sosyetenin" alanlarına da kendi kılık kıyafeti ile girmeye başladı. Dün gözden ırak olanlar, şimdi Müslümanlıklarını açık açık ifade etmenin de araçları olan kılık kıyafetleri ile (şu anda türban en önemli simge olarak görünüyor) Kemalistlerin egemenlik alanlarında görünmeye başladılar. Bunun Kemalistler tarafından algılanması tabii, toplumun giderek dincileştiği vb. biçiminde oldu. Gerçekte olan ise toplumun dincileşmesi vb. değil. Kamuoyu araştırmaları toplumun dine yaklaşımında belirleyici önemde bir değişiklik olmadığını gösteriyor. Esas olarak toplumun büyük çoğunluğu dün olduğu gibi bugün de kendini Müslüman olarak adlandırıyor. Kendini Müslüman olarak adlandıranların oranında önemli bir artış/eksilme yok. Dinin gereklerini yerine getirme bağlamında da oranlarda dikkate alınacak büyüklükte bir değişiklik yok. Değişen bir şey var: Başını örtme bağlamında, başını çeşitli nedenlerle "türban"la örtenlerin oranında artış var. Yani başını örtmenin biçimi konusunda belli bir biçimin artışı sözkonusu. Bu biçim baş bağlama, Kemalistler tarafından "Türk usulü" "Anadolu usülü" bağlama olmadığı gerekçesiyle, cumhuriyetin laik temellerine yönelen bir saldırı olarak algılanıp, yasaklarla engellenmeye çalışılıyor. Bu anlamda bu biçim baş bağlama, Kemalist yasakçılığa karşı, Kemalist dayatmaya karşı mücadelenin de bir simgesi olup bayraklaşıyor. Ve bu bayrak dün statükocu Kemalist elitlerin kendi aralarında oldukları alanlara hep daha fazla giriyor. Kemalistleri kızdıran, onları çileden çıkaran da bu açık meydan okuma oluyor.

Kemalistler bu alanda da iktidar alanlarının daraldığını gördükçe saldırganlaşıyorlar. Tehlikenin boyutları ne kadar büyük olursa, ona karşı mücadelede o kadar çok destek bulacakları hesabıyla, cumhuriyet rejimi yerine şeriat rejiminin adeta kapıda olduğu havasını yaratıyor, halkı var olanı korumaya çağırıyorlar. Ne yazık ki bu çağrılar yer yer

kendine sol diyen kesim içinde de, ve milliyetçi solun etkisindeki kitleleri içinde de belli ölçüde yankı bulabiliyor. Milyonluk cumhuriyet mitingleri bunun ifadesi.

VE TÜRBAN SAVAŞLARI…

"Mahalle baskısı" bağlamında söylenenlerin içine oturduğu toplumsal çerçeve budur. Bu çerçeve içinde bu "mahalle baskısı" estasta öcü rolünü oynarken, fakat aynı zamanda Kemalistler açısından temeli olan bir gerçek korkunun da ifadesidir. Bugün türbanı Kemalist iktidara karşı mücadelenin de bir aracı olarak görenler ve "kimse kimsenin kıyafetine karışamaz, yetişkin insanlar ne giyeceklerine kendileri karar verir" diyerek, sorunu bilinçli bir biçimde bir özgürlüğün savunulması biçiminde savunanlar, bütün başı örtülüler içinde küçük bir azınlıktır. Onların açıkça bir siyasi simge olarak savunduğu bu baş bağlama biçimi, yasaklar kalktığında daha da artma potansiyelini taşımaktadır. Artış, mahalle baskısının artma potansiyelini içinde taşır, sonuçta daha büyük bir artışı beraberinde getirebilir. Bu ise soruna nerde ise ideolojik yaklaşan Kemalistler açısından büyük bir yenilgi anlamına gelir. Bir mevzinin daha yitirilmesi anlamına gelir.

Bizim açımızdan, yetişkin insanların giyeceği ile uğraşmak, hele hele bunu yasaklar vb. ile yapmak, devletin işi olamaz.

Türban konusunda yürüyen mücadele ne ilerici/gerici; ne dinci/laikci kavgasıdır. Gerçekte birbirine karşı iktidar mücadelesi veren iki gerici kesimin bu mücadelelerinde birbirlerine karşı kullandığı bir araçtır türban. Birçok halde işçilerin-emekçilerin gerçek sorunlarının ve gerçek sorunları için mücadelerinin saptırılması, üzerinin örtülmesi için de her iki kesim tarafından da kullanılan bir şaldır da aynı zamanda türban.

Yetişkin insanlar açısından türban yasağının kaldırılması, türbanın süreç içinde normalleşmesi gerçek sorunların üzerini örtmeye yarayan bir aracın da ortadan kalkması anlamına gelecektir.

Son dönemde egemen sınıfların iki kesimi arasındaki iktidar dalaşının en önemli alanlarından biri türban savaşları oldu.

AKP, yıllardan beri "yapmak istiyoruz, fakat yapamıyoruz, sabredin" diyerek avuttuğu türbanlı kitleden bu seçimlerde de türban sorununu çözme sözü vererek de oy istedi. Ve % 47'ye yakın oy alarak tek başına hükümet kurdu. AKP'nin planı sorunu biraz daha zamana yayıp üniversitelerde çoğunluğu ele geçirmek, bu arada Yeni Anayasa çerçevesinde yapılacak değişikliklerle de yeni bir yasa çıkarmaya gerek kalmadan, önceden tartıştırıp, alıştırıp, fazla gürültü çıkarmadan çözmekti. Başbakan Erdoğan'ın İspanya ziyaretinde bir gazetecinin sorusu üzerine türbana "siyasi simge" olduğu şartlarda da sahip çıkması ve "siyasi simge olması" halinde bile yasaklamanın doğru olmadığını savunması, sorunu genel özgürlük savunusu çerçevesine yerleştirme ve tartıştırma çabasının bir ürünü idi. MHP Başbakanın bu sözlerinin üzerinden 24 saat geçmeden mevcut Anayasanın 10. maddesine yapılacak bir ek / düzeltme ile yüksek okullarda türban yasağının kalkabileceği iddiası ve önerisi ile çıktı ortaya. MHP'nin bu girişimi, AKP tabanının türban yasağının kalkmasını bekleyen kesimine, AKP'yi şikâyet ve teşhir etmek için verilen bir mesaj, bir siyasi manevra idi. Fakat MHP'nin türban yasağının kaldırılması konusunda AKP'den rol çalmaya kalkan bu tavrı, AKP'nin sorunu süreç içinde çözme planlarını altüst etti. AKP

bayrağı MHP'ye kaptırmama telaşı içinde, MHP ile türban yasağını ortadan kaldırmaya yönelik iki Anayasa değişikliği, artı bir yasa değişikliği yapma konusunda anlaştı. Sonuçta AKP, MHP ve DTP oylarıyla 1982 Anayasasının 10. ve 42. maddelerinde değişiklikler yapıldı. Bu değişikliklere –ki bunlarda türbandan vb. söz yok— CHP'nin ve tüm ideolojik Kemalistlerin büyük bir direnişi ile karşılaştı. Türbanın yüksek okullarda serbest bırakılması, TC devleti için ölüm-kalım meselesi haline getirildi. Bunun için yapılan Anayasa değişikliğinin TC'nin temeli olan laiklik ilkesini ortadan kaldırmaya yönelik bir değişiklik olduğu söylendi. Yine sokaklar "Türkiye laiktir, laik kalacak!" sloganları ile inletildi. Ve bu Anayasa değişikilklerinin TC'nin Anayasasında yazılı, değiştirilmesinin teklif edilmesi bile Anayasaca yasaklanmış temel ilkelerine aykırı olduğu için Anayasa Mahkemesine götürüleceği ilan edildi.

Daha sonraki süreçte bu bağlamda olan gelişmeler kısaca şöyle:

— Anayasa değişikliği Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından 21 Şubat'ta faşist TC ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik "kara harekâtı"nın başladığı gün onaylanarak Resmi Gazetede yayınlandı. Böylece Anayasa değişikliği yürürlüğe girmiş oldu.

Bu onay da (aslında kendi kendini kandıranlar dışında) beklenen bir şeydi. Fakat Abdullah Gül'e "gerginliği tırmandırmamak, kaosu derinleştirmemek" gerekçeleriyle bu değişikliği veto etme çağrıları yapanlar ve Gül'ün değişikliği önüne gelir gelmez onaylamamasını, iki haftalık "inceleme süresi" ni kullanmasını "veto edecek" diye yorumlayıp kendi kendini kandıranlar da vardı. Bunlar "inceleme süresi"nin dolmasına 4 gün kala değişikliğin onaylanmasından hayal kırıklığına uğradılar.

— Bu bağlamda şu ortaya çıktı: Abdullah Gül'ün değişikliği hemen onaylamamasının gerisinde, TOBB başkan Rıfat Hisarcıklıoğlu'nun arabuluculuk yaptığı pazarlıklar yatıyordu. Abdullah Gül bu konuda gerginliğin tırmanmaması için (TÜSİAD bu konuda toplumu germemek gerektiği konusunda uyarılarını kamuoyu ile paylaşmış, acele edildiği konusunda hükümeti eleştirmişti) AKP-CHP-MHP nin birlikte "Türban sorununun bu yasama dönemi içinde mutlaka, Anayasada değişiklik yapmaya gerek kalmaksızın, ortak çabalarla çözüleceği" konusunda bir ortak açıklama yapmaları şartlarında, yasayı veto edebileceğini belirtmiş, partilerden tavır istemişti. (Bkz. Murat Yetkin, "Kapalı kapıların ardında türbanı veto pazarlığı", Radikal, 24.02.2008) CHP bu çağrıya, "Önce değişikliği veto etsin, ondan sonra bakarız…" biçiminde tavır takınarak, böyle bir uzlaşmaya yanaşmamıştı. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal bu tavrını CHP Grup Toplantısında açıkladı. AKP'ye güven olmayacağını, MHP ile yaptığı anlaşmayı bozanların CHP ile yaptıkları anlaşmayı bozmayacaklarının garantisi olmadığını vb. söyleyerek gerekçelendirdi.

— Onay'ın zamanlaması "tam da milli birliğe en fazla ihtiyaç olan bir dönemde, dikkatlerin milli davaya kilitlenmiş olduğu bir zamanda, "kara harekatını fırsat bilerek, kaşla göz arasında onay" vb. şeklinde fırstaçı, etik olmayan, şık olmayan bir zamanlama olarak eleştirildi.

— Anayasa değişikliğinin hemen ertesinde MHP daha önce üzerinde AKP/MHP arasında YÖK Kanunu 17. Ek Maddesi olarak çıkarılması konusunda anlaşma olan değişikliğin de yapılması gerektiği konusunda ısrar ederken, AKP, aslında yapılan Anayasa değişiklikleri ile yüksek okullarda türban sersbestisi için yeterli yasal dayanağın var olduğunu, ek bir yasa değişikliğine gerek olmayabileceğini savunarak topu YÖK ve rektörlere attı. MHP AKP'nin bu tavrını döneklikle suçladı. Bu kavganın gerisinde yatan

şu: Yapılan Anayasa değişiklikleri ile, "hiç kimsenin kılık kıyafeti nedeniyle yüksek öğrenim hakkından alıkonulamayacağı" vurgulanıyor. Ve kuraldışı sınırlamaların ancak yasa ile yapılabileceği belirtiliyor. AKP bundan yola çıkarak, "türbanı yasaklayan özel bir yasa yoktur, o halde türban serbesttir. Ayrıca yasa çıkarmaya gerek yoktur" görüşünü savunuyor. AKP, "türbanla giriş serbesttir" vb. yazan bir yasanın, Anayasa Mahkemesinden geri dönebileceğini düşünüyor. Bu yüzden bu bağlamda özel bir yasa çıkarmaya gelinen yerde fazla sıcak bakmıyor. Kaldı ki, Anayasa değişikliği zaten Anayasa Mahkemesine gidecektir. Bu konuda eğer bir yasa gerekli olacaksa, bu Anayasa Mahkemesi kararı beklenerek çıkarılmalıdır görüşünü savunuyor. MHP ve AKP'nin YÖK Kanunu 17. Ek Maddesi konusunda anlaşmaları, izin verilen baş bağlama biçimini belirleyen (kimliğin tanınmasını engellemeyecek, ve çene altından bağlanması şartı ile) bir anlaşma idi. Ve esasta ordunun örneğin hastanelere vb. girişlerde uyguladığının kanun haline getirilmesi anlamını taşıyordu. Yani özgürlüğü genişletme adına yapılan bir kanunda, başı örtülü kadınların başlarını nasıl örtecekleri olumlu olarak ortaya konmaya çalışılıyor, komik, tutarsız bir tavıra düşülüyordu.

— MHP ile birlikte, CHP de Anayasa değişikliği ile türban serbestisinin sağlanmamış olduğunu, bunun için ayrıca mutlaka ayrı bir kanun çıkarılması gerektiğini, bu olmadıkça türban yasağının süreceğini savundu, savunuyor. CHP de fakto rektörlere yasağı sürdürmeleri çağrısında bulundu.

— YÖK'ün Abdullah Gül tarafından atanan yeni Başkanı Yusuf Ziya Özcan, Anayasa değişiklikleri ertesinde yaptığı bir açıklama ile, bu değişikliklerle artık türbanlı öğrencilerin önündeki yasak engelinin kalkmış olduğunu, türbanlı öğrencilerin artık serbestçe üniversiteye girebileceklerini, kendilerine engel çıkarılmaması gerektiğini belirtti. YÖK adına üniversitelere gönderilen bir genelge ile rektörlere bu yorum bildirildi. Bununla birlikte aslında herhangi bir yasa ile değil, YÖK kararı ve yorumu ile uygulanan türban yasağı hukuken kalkmış oluyordu. Fakat öyle olmadı.

— Üniversiteleri ordu gibi, Kemalist kalelerinden biri olarak gören statükocu ideolojik Kemalist rektörler, yönetimleri altında olan üniversitelerde YÖK kanununda değişiklik yapılmadığı sürece, eski uygulamayı, yani türban yasağını sürdüreceklerini açıkladılar ve sürdürdüler. Ortaya türbanın serbest olduğu/olmadığı üniversiteler, hatta yer yer uygulamanın öğleden önce başka, öğleden sonra başka olduğu üniversiteler çıktı.

— Bu statükocu ideolojik Kemalist rektörler kesimi 27 Şubat'ta Üniversiteler Arası Kurul'u topladılar. Toplantı ertesinde ÜAK Başkanı Akdeniz Üniversitesi Rektörü Prof. Mustafa Akaydın toplantıda oybirliğiyle kabul edildiğini belirttiği bildiriyi açıkladı. Buna göre ÜAK, YÖK Başkanı Özcan'ı "Cumphuriyetin temel nitelikleri kişi hak ve özgürlüklerinin sınırlanmasına gerekçe gösterilemez" gibi … asla kabul edilemeyecek ifadeler kullanması, merkeziyetçi ve otoriter bir durumun ortaya çıkmasına sebep olması… nedenleriyle Türk üniversitelerini temsil edemez konuma geldiği için" istifaya davet etti.

İstifa etmemesi halinde de Cumhurbaşkanı Gül'den "üniversitelerimizin içine düşürüldüğü kaosun daha da büyümemesi ve YÖK'te hukuğun üstünlüğünün geçerli kılınması için kendisini görevden almasını arz etti"ler!

— ÜAK'ın bu tavrına hükümetin tepkisi Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik tarafından dile getirildi. Çelik; "ÜAK üyesi, başkanı adı altında Türk milletinin iradesine karşı durmak gibi bir görevi kimse ÜAK'a vermemiştir. Anayasadan ve yasalardan alınmamış

olan bir hakkı ve yetkiyi de kimse kullanamaz. Pozisyonu ne olursa olsun hukuk devletinde herkes hakkını da haddini de bilmek zorundadır." dedi.

— Bu arada AKP adına, ÜAK Anayasa'ya karşı suç işlediği gerekçesiyle suç duyurusunda bulunuldu, savcılar göreve çağırıldı. ÜAK adına M. Akaydın'da kendilerinin YÖK Başkanı hakkında suç duyurusunda bulunduklarını açıkladı. Yasağı sürdüren bir dizi üniversitede, türbanlı öğrenciler rektörler hakkında suç duyurusunda bulunmaya başladılar.

İzmir Barosu Başkanı da, YÖK Başkanı Özcan hakkında "görevi kötüye kullanma" "TC'nin laiklik ilkesini zedeleyerek idarecileri suç işlemeye teşvik ettiği" iddialarıyla suç duyurusunda bulunduklarını açıkladı. (Bkz. Yargıya Hücum, Radikal, 29.2.08)

— Ayrıca Danıştay'da YÖK Başkanı Özcan'ın üniversitelere gönderdiği yazının genelge olarak kabul edilerek, bu konuda "yürütmenin durdurulması" talebiyle dava açıldı. Danıştay 8. Dairesi bu başvuruyu jet hızıyla sonuçlandırdı. Özcan'ın YÖK Genel Kuruluna ait olan bir hakkı tek başına kullanarak kanunsuz davrandığı gerekçesiyle, yayınladığı genelgenin "yürütmesi" durduruldu.

— Daha sonra toplanan YÖK Genel Kurulunda —Kurulun toplanması için 2/3 çoğunluğun olması şartı, ve ideolojik Kemalist kesimin azınlıkta olmasına rağmen, boykot halinde 2/3 çoğunluğu engelleyecek durumda olması sonucu— boykot tehditi ile bu sorun gündeme alınmadı.

— Üstteki bu tepişmeler, şimdi "ulusal"cı örgütlerin, bu arada kendine sol maskesi takan kimi örgütlerin, üniversite içinde "Türban istemiyoruz!", "AKP istemiyoruz!"kampanya ları ile de öğrenciler arasındaki gerilimi de arttırarak öğrenciler arasına da indirilmeye çalışılıyor.

— Yani kısacası "türban savaşları" bütün hızıyla sürüyor. Önümüzdeki dönemde bu savaşın daha da sertleşerek sürmesi beklenmelidir. Çünkü hem statükocu Kemalistler, hem AKP açısından türban bunların arasındaki iktidar dalaşında simgesel bir öneme de sahiptir. CHP Genel Başkanı Baykal, bu bağlamda yapılan Anayasa değişikliğini bir "kırılma noktası" olarak değerlendiriyor ve "TBMM de yapılan değişikliklerle, laik Türkiye Cumhuriyeti, tarihinde ilk kez Anayasa düzeyinde bir kırılma yaşamıştır. Bu çok önemli bir dönüm noktasıdır. Laik Cumhuriyeti bu şekilde kıranlar, bir dalganın üzerinde sörf yapıyorlar." diyor. Yani Kemalistlere göre, türbanın yüksek okullara serbestçe girmesi, TC'nin laiklik ilkesinin kırılmasıdır, bununla laik cumhuriyet kırılmış olmaktadır. Gerçekte olan bu değildir. İki bakımdan: Birincisi laik denen cumhuriyet yukarda ortaya koyduğumuz gibi laik filan değildir. İkincisi de, türbanın üniversiteye girmesi de henüz TC'nin bu tip Kemalistlerin anladığı anlamda laik cumhuriyetinin sonu filan değildir. Sonuç olarak türban üniversiteler girse bile, bu AKP açısından yalnızca bir muharebenin daha kazanılmış olması anlamına gelecek, fakat genelde Türkiye'de eğitimin, özelde yüksek öğrenimin egemen Kemalist içeriğini değiştirmeyecektir. Yani laiklik elden gidiyor yaygarası en azından şimdiki durum açısından boştur. Özünde AKP'nin iktidar yürüyüşünde ilerlemesini bu alanda durdurmak için gerilim siyasetinden medet umulmaktadır. Buna karşı AKP'nin türban sorunundaki ısrarının salt "kişisel özgürlükler" alanını genişletmek amacıyla yapıldığı iddiası da boştur. Önümüzde yerel seçimler vardır. AKP bu yerel seçimlerde de oyunu arttırmak/en azından korumak istemektedir. Kürdistan'da şu an DTP'nin elinde olan belediyeleri, en başta Diyarbakır'ı

"fethetmek" iddiasındadır. Burada yıllardır sözü verilen "türban" meselesinin çözümü ile seçmene "verilen sözlerin yerine getirildiği" mesajı verilmek istenmektedir. AKP sembol haline gelen bu konuda bir muharebe kazanmış pozisyonda seçimlere girmenin, oylarını arttıracağını hesaplamaktadır. Eğer bu arada bir kaza olur da, örneğin değişiklik Anayasa mahkemesinden dönerse, bu kez de "gördüğünüz gibi biz bir haksızlığı ortadan kaldırmak için her şeyi yaptık, fakat halktan kopuk, bürokratik elitler yine izin vermediler." diyerek mazlumların yanındaki mazlumu oynayarak seçimlere gitme opsiyonu da vardır hesap içinde. Yani "kişisel özgürlük alanı"nın genişletilmesi vb. iktidar dalaşındaki siyasi hesapların üzerini örten güzel bir laftır esasta.

Biz genel olarak halk içindeki yanlış düşünce ve davranışların yasaklarla vb. aşılamayacağını, yasakların olağanüstü dönem ve durumlarda kural dışı olarak kullanılmak zorunda kalınabileceğini, esas sorunun kitlelerin aydınlatılması, bilinçlendirilmesi olduğunu düşünüyoruz.

Biz komünistler ideolojik olarak dinin (her dinin) en kararlı düşmanıyız. Bütün dinlerin gerçekte egemen sınıfların elinde ezilenleri sömürü düzenine bağlamak için kullandıkları bir araç olduğunu, bilim düşmanı olduğunu biliyoruz. Dine, dinciliğin gelişmesine karşı mücadelenin gerektiğini biliyoruz. Bunu bildiğimiz kadar şunları da biliyoruz: Din ezilenler açısından her şeyi sermaye tarafından belirlenen "ruhsuz dünyanın ruhu", bir avunma aracı ve onların çektikleri acıları çekilir hale getiren "afyon" dur. Din ezilenlerin ihtiyaç duyduğu bir uyuşturucudur. Bu uyuşturucuyu yalnızca açık dinciler değil, tüm egemenler kullanır. Bunun en açık örneği ülkelerimizde yaşananlardır. Örneğin son türban tartışmalarına bakın. Statükocu Kemalistler türbana güya onun dinsel bir simge olduğu gerekçesi ile de karşı çıkıyorlar. Fakat bu karşı çıkma işini yaparken Kuran'dan alıntılarla, hadislere yaptıkları atıflarla Müslümanlıkta türbanın öngörülmediğini vb. anlatıyorlar. Yani onların da dayandığı kaynak, karşı olduklarını söylediklerinin kaynağı ile aynı. Statükocu Kemalistler laik olduklarını söylüyorlar. Ama ağızlarından Allah'ın adı düşmüyor. Laik değil devlet dincisidirler gerçekte. Her halde din yasaklarla vb. ortadan kalkmaz, din ancak dine ihtiyacı yaratan sömürü sistemleri yıkıldığında, ancak bayrağında herkes yeteneği ölçüsünde/herkese ihtiyacı kadar yazan komünist toplum inşa edildiğinde, dine ihtiyaç kalmadığında söner gider. Bizim dine, dinciliğin gelişmesine karşı mücadelemiz bu yüzden öncelikle komünist toplum için mücadelemizi, devrim mücadelemizi geliştirmek yoluyla, bunu yaparken materyalist dünya görüşünü yaygınlaştırmakla yürütülen ideolojik mücadele yoluyla yürütülen bir mücadeledir. İdeolojik Kemalistler yasaklarla dinciliğin gelişmesine karşı değil, kendi iktidarlarına yönelen tipte bir dinciliğin gelişmesine karşı gerçekte işe yaramaz bir mücadele yürütüyorlar.

Biz, devletin gerçekten laik olmasını, tüm dinlere/mezheplere karşı eşit mesafede olması gerektiğini, hiçbir dine/mezhebe imtiyaz tanınmaması gerektiğini, dinin tümüyle kişilerin özel meselesi olarak kavranması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu yüzden; biz dinin toplumsal hayatta hâlâ çok büyük bir etkinliğinin olduğu, dini düşünceler temelinde savaşların bile yürütüldüğü bugünkü ortamda devlet kurumlarında hizmet sunan konumda olanların herhangi bir dinsel giysi/simge vb. kullanmaması gerektiğini düşünüyoruz.

Bunun yanında, dinin kişinin özel işi olması bağlamında da, bunun yetişkinler için

sözkonusu olduğunu, çocukların dinsel indoktrinasyonunun yasak olması gerektiğini düşünüyoruz. Herhangi bir dine/mezhebe bağlılık, her özgür düşünebilen, seçim yapabilecek durumda olan bireyin, kendi özgür iradesi bilinçli olarak tercih edebileceği bir seçim olmalıdır. Yani her birey bu konuda yetişkinlik çağında karar vermelidir. İlk ve ortaöğretimde dinlerin tarihi (herhangi bir din ve mezhep favorize edilmeden) materyalist bakış açısından öğretilmelidir. Biz okullarda din dersine karşıyız. İnsanlığın kültür tarihi içinde tüm dinlerin tarihinin diyelektik materyalist tarih anlayışı ile öğretilmesinden yanayız.

Türban savaşlarında bundan sonraki raund, Anayasa mahkemesinin vereceği karar olacak. Anayasa Mahkemesi eğer soruna hukuk tekniği açısından yaklaşırsa, o zaman vereceği karar, bu Anayasa değişikliğinin Anayasa'nın değiştirilmesi ile ilgili 175. maddesinde öngörülen kurallara uygun olarak yapıldığını tespit eden ve açılan davayı red eden bir karar alacaktır. Böylece 10. ve 42.maddelerdeki değişiklik kesinleşmiş olacaktır. Anayasa Mahkemesi, soruna Kemalist iktidarı koruma siyasi kaygısı ile yaklaşırsa, o zaman Anayasa değişikliğini esastan incelemeye alabilir ve bu halde bu değişikliklerin Anayasa'nın 4. maddesinde sözü edilen "Anayasanın… değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez" ilkelerinden laiklik ilkesini değiştirme anlamına geldiği için, yok sayılması gerektiği yorumuna sahip çıkabilir. O zaman da bu Anayasa değişiklikleri yapılmamış sayılır.

Anayasa Mahkemesinin ne karar vereceği belli değildir. Karar ne olursa olsun, bu türban savaşlarının sonu olmayacaktır. Değişikliklerin kesinleşmesi anlamına gelecek bir karar ertesinde de statükocu ideolojik Kemalistlerin yaygarası sürecek, bu kez Anayasa Mahkemesi de de aymazlıkla vb. suçlanacak, saldırı hedefleri içine girecektir. Ancak böyle bir gelişme olursa, suların bu bağlamda durulacağı süreç biraz kısalacaktır. Değişikliklerin yok sayılması anlamına gelecek bir kararın çıkması halinde ise, bu alanda kaos daha artarak sürecek, yeni Anayasa Taslağı tartışmasında da yine bir kez daha alevlenecek, bu yasağın bütünüyle kalkması büyük olasılıkla yeni Anayasa' taslağının halk oyuyla onaylanması ertesinde olabilecektir.

Biz komünistler, yukarda da belirttiğimiz gibi yetişkin insanların kılık kıyafetinin devletin işi olmadığını düşünüyoruz.

ÇETELER SAVAŞIYOR…

Egemenlerin en önemli egemenlik araçlarından biri çeteler. Bir yandan devletin resmi "gizli servis" adı verilen çeteleri var. Bunlar bizzat devlet adına ve fakat bir çok devlet organının bilgisi dışında "özel görevler" yerine getirme görevine sahip çeteler. MİT/ JİTEM/Askeri MİT vb. böyle resmi çeteler. Bunun yanında özel mafya tipi sivil çete örgütlenmeleri var. MHP gibi partilerin kendi özel çete örgütlenmeleri var. Yabancı devletlerin gizli çete örgütlenmeleri var. Dinci/şeriatçı çete örgütlenmeleri var. Ulusalcı, kendilerine tehdit altındaki Atatürk Cumhuriyetini koruma misyonu biçen çoğu asker emeklilerinden oluşan çeteler var. Ve bunlar bir dizi halde, birbirini kullanma adına iç içe geçiyor. Bir dizi özel çete belli durumlarda, belli görevleri yerine getirmek için bizzat

devlet tarafından kuruluyor, veya kurulmasına, gelişmesine göz yumuluyor. Örneğin PKK'nin gelişmesine karşı Hizbul(devlet)lah'ta olduğu gibi. İktidar mücadelesi kızıştıkça tabii bir yandan hem çete faaliyetleri artıyor, hem iktidar mücadelesinin tarafları karşı tarafın çetelerini açığa çıkarma, teşhir ve çökertme faaliyetlerini arttırıyor. çete savaşları şiddetleniyor.

Bunun son dönemdeki örnekleri şunlar:

Şemdinli katilleri serbest, yeniden görevlerinin başında…

Bilindiği gibi 9 Kasım 2005 tarihinde Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde Seferi Yılmaz'a ait Umut Kitapevi'ne bombalı bir saldırı yapılmış, saldırıda bir kişi ölmüş, bir kişi ağır yaralanmış, saldırıdan yara almadan kurtulan Seferi Yılmaz bombacının peşine düşmüş ve halkın katılımı ile bombacılar kıskıvrak yakalanmıştı. Ardından ayaklanan ve adalet isteyen halka ateş açılmış, burada da ölen ve yaralananlar olmuş. Burada da halka ateş açan bir JİTEM elemanı halk tarafından suçüstü yakalanmıştı. Suçüstü yakalanan bombacıların üzerlerinde ve arabalarında bunların ordu ve Jitem mensubu oldukları, PKK'ya mal edilen bir dizi bombalama ve faili meçhul cinayetin faili olan bir örgütlenmenin parçası olduklarını gösterir belgeler çıkmıştı. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı —şimdi Genel Kurmay Başkanı— Yaşar Büyükanıt, failleri tanıdığını, onların "iyi çocuklar" olduklarını, "böyle şeyler yapmayacaklarını" söyleyerek katillere sahip çıkmış, yargıyı baskı altına almıştı. Bu olayın soruşturmasını yapan Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya mütalaasında Umut Kitapevi'ne yapılan bombalı saldırının bir illegal örgütlenmenin işi olduğunu, verilen ifadelerin Kara Kuvvetleri Komutanı'nın da bu örgütle ilişkisi olduğu yönünde olduğunu belirterek, dönemin Genelkurmay Başkanlığından "soruşturma izni" istemişti. Bu istek savcının savcı olarak son isteği olmuş, savcı Hakimler-Savcılar Yüksek Kurulu tarafından meslekten men cezası ile cezalandırılmıştı. Sarıkaya'nın bağlı olduğu Van Cumhuriyet Başsavcısı Kemal Kaçan da apar topar Trabzon'a atanmıştı. Statükocu Kemalist basın Büyükanıt hakkında soruşturma talebinin Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanı olmasının önünü kesmek için AKP'nin tezgahı olduğu iddiası ile "kahraman komutan"larına sahip çıkmış, sonunda AKP hükümeti Büyükanıt'ı Genelkurmay Başkanlığına atayan kararnameyi normal zamanından 1 ay önce imzalayıp servise koyarak, ortamın daha fazla gerilmesinin önünü kesmişti.

Şemdinli saldırısının halk tarafından suçüstü yakalanan katilleri ordu elemanları Ali Kaya, Özcan İldeniz ve PKK itirafçısı/Jitemci Veysel Ateş, Van 3. Ağrı Ceza Mahkemesi'nce yürütülen yargılamada, 'devletin birlik ve bütünlüğünü bozmaya yönelik eylemde bulunmak', 'adam öldürmek', 'adam öldürmeye tam teşebbüs etmek' ve 'suç işlemek için anlaşmak' suçlarından 39 yıl 10 ay 27'şer gün ağır hapis cezasına çarptırılmıştı.

Katil çetecilerin kendileri de örgüt üyeleri olan avukatlarının yaptığı temyiz başvurusu üzerine, Yargıtay 9. Ceza Dairesi, 8 Mayıs 2007 tarihinde dava dosyasını 'eksik soruşturma' ve 'görevsizlik' kararıyla bozarak Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne iade etti. Yargıtay bu bozma kararında yargılanıp hüküm giyen kişilerin asker kişiler olduğu, bu yüzden sivil bir mahkemede yargılanamayacağı gerekçesi ile, davanın askeri yargıya havale edilmesini istedi. Yargıtay 9. Dairesi böylece "iyi çocuklar"ı koruma altına operasyonunu sürdürüyor, bunun için hukukun sınırlarını zorluyordu.

Katillere 39'ar yıl cezayı veren Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Yargıtay'dan gelen bozma kararı üzerine 14 Haziran'da yeniden başladığı yargılamada, Yargıtay'ın görevsizlik bozmasına uymadı. Dosyayı askeri mahkemeye göndermedi, sadece eksik soruşturmadan bozmaya uydu. Tahliye taleplerini de kabul etmeyen mahkeme, Şemdinli'de olay yerinde keşif kararı aldı. Katiler ve avukatları Yargıtay'ın "görevsizlik" kararına uymayan mahkeme kararına itiraz ettiler. Ancak bir üst mahkeme olan 4. Ağır Ceza da bu talepleri reddetti. Bunun üzerine 3. Ağır Ceza Mahkemesinin Yargıtay'ın görevsizlik kararına direnen hakimlerine karşı kuşatma/ tasfiye harekatı başlatıldı. Önce katil avukatları, reddi hâkim talebinde bulundular. Bu arada, Van Başsavcılığı da Yargıtay'a kısmen direnen mahkemeye destek vermedi. Duruşmada görevli savcı ısrarla tahliye ve görevsizlik talep etmişti. Başsavcılığın yeni görevlendirdiği savcı Halil İbrahim Şelçik de mahkemeye verdiği mütalaasında reddi hâkim talebine katıldı.

Ardından Yargıtayın "görevsizlik"ten bozma kararına direnen Mahkeme Başkanı İlhan Kaya ile üye Eşref Aksu hakkında bakanlık müfettişlerince inceleme başlatıldı. Dönemin Adalet Bakanı Fahri Kasırga, inceleme sürecini özetle şöyle anlattı: "Tutuklu sanıklar oradaki müffetişlere dilekçe verip, Yargıtay'ın görevsizlik kararına uymaması nedeniyle mahkeme heyetini şikâyet etmiş. Dilekçeleri ayrıca bize, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na, Genelkurmay'a da dağıtımlı olarak vermişler. Arkadaşlar da bu kişilerin müşteki sıfatıyla ifadelerini alıp resen bir inceleme başlatmış. Bizim de yeni haberimiz oldu. Yani bizim verdiğimiz bir soruşturma emri yok. Prosedür belli; ciddi bir suç tespit edilir ve soruşturma gerektiği kanaatine varırlarsa, soruşturma için bizden izin isteyecek. Biz de durumu değerlendireceğiz (…) 'Şikâyetlerin medyatik olma amacıyla' verildiğini öne süren Bakan Kasırga, "Mahkeme heyeti görevsizlik kararı verir vermez, uyar uymaz onun prosedürü ayrıdır. 'Neden prosedüre uymadın senin hakkında soruşturma açacağım' diye bir şey hiçbir hukuk düzeninde sözkonusu olamaz. Onun prosedürü ayrıdır."

Mahkemenin 29 Haziranda Şemdinli'de sanıklar ve görgü tanıklarının da katılımıyla keşif yapılması istemine ise valilik engeli çıktı. Valiliğin, olay yerinde güvenliğin sağlanamayacağını, PKK'nın canlı bombalarının bulunduğu tespitlerini mahkemeye iletip keşfin seçim sonrasına ertelenmesini istediği ortaya çıktı. Mahkeme bunun üzerine 13 Haziranda'ki duruşmada 29 Haziran'da suç mahallinde keşif yapılmasına yönelik aldığı karardan vazgeçtiğini ilgili birimlere bildirdi.

Bu arada atama dönemi geldi. Van'daki Üçüncü ve Dördüncü Ağır Ceza Mahkemelerinin başkan ve üyelerinin neredeyse tümü başka illere tayin edildiler. Ağır Ceza Mahkemesine atanan yargıçların ilk işi "Şemdinli Davası"nda Yargıtay'ın görevsizlik kararına uygun olarak dosyayı askeri mahkemeye devretme kararı almak oldu.

27 Kasım 2007 de katiller ilk kez Van merkez Komutanlığında bulunan Van Askeri Mahkemesinde hakim karşısına çıktılar. Ve Mahkeme heyeti katillerin "delilleri karatma ve kaçma şüphelerinin bunmaması ve TSK da görevli olmaları nedeniyle" tutuksuz yargılanmalarına karar verdi ve katiller böylece tahliye edilerek TSK'daki görevlerinin başına döndüler. Katiller sürüsü ordusuna da yakıştı bu aslında. Katillerin avukatı Vedat Gülşen kararı şöyle yorumladı:

"Terörle mücadelede çalışan diğer arkadaşlar için moral olacaktır. Çünkü terörle mücadele eden askeri güçlerin bu görevleri dolayısıyla işlenmiş suçlara da emsal bir karar çıkmıştır. Bu çok önemlidir. Bundan sonra zannediyorum ki adli yargı ile askeri

mahkemeler arasındaki uyuşmazlık mahkemesinin kararı uygulanmaya başlanacak ve askeri mahkemeler bu konuda yetkili olacaktır. Bu yönüyle de bu karar ile bir ilk yaşanmış oluyor. Hepimize, vatanımıza, milletimize, devletimize hayırlı olsun."

Kısacası Şemdinli olaylarında Halk tarafından suçüstü yakalanan katiller "terörle mücadele eden askeri güç"ler olarak sahiplenilmekte, Kemalist devlet çetesine sahip çıkmaktadır. Yargıda özelikle Yüksek Yargıda Kemalistler hala egemen konumdadır. Yargıda "hukuk" un üstünlüğü, yasaların herkes için geçerli olduğu vb. ilkeleri savunma yanılgısına düşenler olursa, bunlar ya meslekten men edilme, ya da tayinler yoluyla disipline edilmekte, Anayasa'daki "hukuk devleti" ibaresinin hala guguk devleti olarak anlaşılması gerektiği bir kez daha kanıtlanmaktadır. Yargının statükocu kemalist kesimlerinin hükümete karşı iktidar savaşı ve yargının kendi içindeki iktidar savaşı bütün hızıyla sürmektedir.

Hrant Dink cinayetinin gösterdikleri…

Hrant Dink cinayetinin soruşturmasında ortaya dökülen kimi olgular da Emniyet güçleri/Jandarma vb. arasındaki çete savaşlarının hangi boyutlarda olduğunu gösteriyor.

Soruşturma sırasında örneğin ortaya Trabzon Jandarma Komutanlığına ait bir rapor çıktı. Trabzon Asliye Ceza Mahkemesi'nde görevi ihmal suçundan yargılanan Jandarma Astsubay Okan Şimşek ile Uzman Çavış Veysel Şahin'in dosyasında yer alan ve Trabzon İl Jandarma Komutanı Albay Ali Öz'ün imzasını taşıyan "Haber Kayıt ve Bildirim" formu, tetikçi Katil Ogün Samast'ın Samsun otogarında yakalandığı 22.30 dan bir saat önce, yani henüz katil yakalanmadan önce hazırlanmış bir belge. Sözkonusu belgede şunlar söyleniyor:

"19.01.2007 günü İstanbul Şişli ilçesindeki Agos gazetesinin kurucusu ve genel yayın müdürü olan Ermeni asıllı Hrant Dink'in öldürülmesi olayı ile ilgili olarak;

a) Hrant Dink'in son dönemlerde Türkiye aleyhine yapmış olduğu konuşmalara tepki olarak Trabzon ili Pelitli beldesinde ikamet eden... 24 Ekim 2004 yılında Trabzon'daki McDonald's isimli işyerine patlayıcı madde koymak suretiyle eylem yapan Yasin Hayal'in organize ettiği,

b) Şahısların dört kişi olduğu, açık kimliklerinin tespit edilemediği, İstanbul'a gittikleri, ev ile Agos gazetesi arasındaki güzergâhın keşfinin yapılarak krokilerini hazırladıkları,

c) Olayda kullanılan silahın temin edilebilmesi için Yasin Hayal'e 500 YTL para gönderildiği ve Ardeşen el yapımı silahı temin ettiği yönünde bilgilerin elde edildiği,

d) Televizyon kanallarında gazeteci Hrant Dink'i öldüren şahsın yayınlanmış olduğu görüntülerden Yasin Hayal'in yakın arkadaşı Ogün Samast isimli şahıs olduğu..." (Bkz. Hürriyet, 18.Ocak 08)

Bu belge katil yakalanmadan, herhangi bir sorgu yapılmadan önce hazırlanmış bir belge ve bu belgede Trabzon Jandarma Komutanlığı katilin kim olduğunu, azmettiricinin kim olduğunu, kullanılan silahın ne olduğunu vb. biliyor!

Trabzon Emniyeti İstihbarat Dairesi, İstanbul Emniyeti'ne cinayet hazırlığı konusunda bilgi ilettiği, buna rağmen Hrant Dink'in korunmadığı gerekçesiyle sorumlunun İstanbul Emniyeti olduğu suçlamasını getirirken; İstanbul Emniyet Teşkilatının bir bölümü, cinayetten Trabzon Emniyetini, Jandarmasını vb. sorumlu tutan açıklamalar yapıyor.

Hrant Dink Cinayeti'nin ilk duruşmasında Rakel Dink gerçek suçlu ve sorumlulara işaret ederek şöyle diyor :

"... Şimdiye kadarki yaşamımızda ya horlandık ya hakarete uğradık, veya Ermeni kelimesini küfür olarak duyduk. Bunları gazetelerde, televizyonlarda, nüfus dairelerinde memurlardan en yetkili ağızlara kadar her yerde işittik, işitiyoruz. Bazen bu ülkenin vatandaşı değilmişiz gibi, sanki başka yerden göç etmişiz gibi davranıldı. Bunların hepsi halen yapılmakta ve bu yapılanma bu anlayış, bu karanlık, bebeklerden katil yaratmaya devam etmekte... Karanlık dediğim belirsiz birileri değil. Bu karanlığın parçalarını Valilikte, Jandarmada, Silahlı Kuvvetlerde, MİT'te, Emniyet'te, Hükümet'te, Muhalefet'te, Mecliste olmayan partilerde, hatta basında ve sivil toplum kuruluşlarında bulabilirsiniz. Bunlar adı sanı belli insanlar, görevleri belli insanlar. Durmadan düşman yaratıp bebekleri katil yetiştiriyorlar ve bunu Türkiye'ye hizmet diye yapıyorlar. Bunları Agos'un önünde Sabiha Gökçen haberinden sonra ve eşimin mahkemelerinin önünde de gördük. Ama nedense adalet ya da hukuk onlara ulaşmıyor, ulaşmak istemiyor. Çünkü biraz ileri giderse kendisinin içinde de bunlardan olduğunu görecek."

Dink ailesinin avukatı, Fethiye Çetin, birinci duruşma ertesinde düzenlediği basın toplantısında, "Sanıkların duruşmada bu işin sorumluluğun devlete ait olduğunu söylediklerini" açıklayarak, *"Dosya kapsamı, deliller daha önce gösterdiği, duruşmadan da anlaşıldığı gibi bu davada asıl sorumlular, yargı önüne sanık sıfatıyla getirilmemişlerdir. Bu davada sanık sıfatıyla yargı önüne getirilenler, asla davanın asıl azmettiricileri değillerdir. (...) Bu dava, bu şekliyle sağlıklı bir şekilde sonuçlanamaz. Bu davada jandarma, emniyet görevlileri hakkında verilen kararla daha ileriye gidilmesi engellenirse, bu davadan bir şey çıkmaz."* değerlendirmesini yapıyor.

Ve olaylar, başta Başbakan Erdoğan olmak üzere hükümet sözcülerinin bu cinayetin sorumlularının açığa çıkarılmasında "ucu nereye dokunursa dokunsun sonuna kadar gidileceği" konusunda sözlerine rağmen bu yönde gelişiyor. Son olarak bu dava ile ilgili olduğu çok net olan Ergenekon çetesi davası ile bu davanın birleştirilmesi talepleri davaya bakan mahkemece reddedildi. Susurluk nasıl hasır altı edildi ise, nasıl birkaç çeteci bireyin üzerine yıkılıp, çete şefleri korundu ise, Hrant Dink cinayetinde de çete şefleri, devlet örgütü koruma altına alınıyor. Davaya bakan mahkeme somutunda yargı burada aynı Susurluk'ta olduğu gibi, aynı Şemdinli'de olduğu gibi çetenin parçası olarak hareket ediyor.

Ergenekon Çetesine karşı operasyon…

Çete Savaşlarında Ergenekon çetesine karşı düzenlenen operasyon her halükarda çok öne çıkan, özellikle darbe hazırlıklarının teşhiri ile iyice açığa çıkan "ulusalcı" bir çetenin tasfiyesi yönünde bir adım anlamına geliyor. Bu çetenin teşhiri ve tasfiyesi, AKP'nin iktidar yürüyüşü açısından ona hizmet ediyor. Emniyet içindeki AKP yanlısı güçlerin bir eylemi olarak görünüyor. Fakat diğer yandan Kemalist çete şefleri açısından, yer yer ordunun bugünkü yönetimini bile yeterince ulusalcı bulmayan bu çetenin tasfiyesine göz yumulmuş da olabilir. Şemdinli'deki çeteye "iyi çocuklar" diye sahip çıkanların, Ergenekon'a açıkça sahip çıkmaması ilginçtir.

Danıştay saldırısı sonrasında ele geçen belge ve bilgiler temelinde yapılan baskınlarda,

İstanbul Ümraniye'de bir gecekonduda ordu kaynaklı 27 el bombası ve bir dizi belge bulunmuştu. Şeriatçılara mal edilen Cumhuriyet Gazetesine karşı yapılan el bombalı saldırıda kullanılan el bombası da bu "depo"dandı. Ümraniye soruşturmasında, eski Astsubay Oktay Yıldırım, emekli Yüzbaşı Muzaffer Tekin, işadamı Kuddisi Okkır ve yazar Ergun Poyraz'ın da aralarında bulunduğu 13 kişi tutuklandı. Soruşturma sırasında astsubay Oktay Yıldırım'ın evinde ele geçirilen bilgisayarlarda, 'Ergenekon' adlı bir yapılanmanın ipuçları ve örgüt manifestosu bulundu.

Ümraniye'de bir gecekonduda ele geçirilen, 18'i MKE yapımı, 27 el bombasıyla ilgili sürdürülen soruşturmanın sonucunda Orhan Pamuk'tan DTP'li Ahmet Türk'e kadar pek çok isme suikast hazırlığı içinde olan Ergenekon çetesine karşı 22 Ocak'ta yapılan operasyonda Emekli Tuğgeneral Veli Küçük, Avukat Kemal Kerinçsiz, Gazeteci Güler Kömürcü, Türk Ortodoks Patrikhanesi Basın Sözcüsü Sevgi Erenerol, Kuvayı Milliye Derneği Başkanı Fikri Karadağ, Drej Ali lakaplı Ali Yasak ve Sami Hoştan, Yasin Hayal'in avukatı Fuat Turgut'un da aralarında bulunduğu 33 kişi gözaltına alındı. Sorgulama sonrası başta Veli Küçük olmak üzere bir çok çete üyesi tutuklandı.

Gazeteci Can Dündar ile Celal Kazdağlı'nın aynı adlı kitaplarına göre, 'Ergenekon', NATO içinde muhtemel bir Sovyet işgaline karşı kurulan ve askeri direniş örgütlemeyi amaçlayan yeraltı örgütü Gladio'nun Türkiye'deki yapılanması. 'Ergenekon'un faaliyet alanları yurt dışı ve yurt içi olmak üzere ikiye ayrılıyor. Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya, Kuzey Irak ve Orta Asya ülkelerindeki birçok askeri, siyasi ve ekonomik çalışmanın arkasında Ergenekon yapılanmasının olduğu öne sürülüyor. Ergenekon yapılanması içinde olan kişilerin, Türkiye'deki mevcut rejimin gerçek koruyucusu olduklarına inandığı belirtiliyor. Kitapta, Alparslan Türkeş, Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı, Korkut Eken'in yanı sıra bir çok ülkücü kökenlinin de bu mekanizma içinde yer aldığı iddia ediliyor. Uzmanlara göre, 'Ergenekon'un içinde dönem dönem taşeron mafya yapılanmaları da ortaya çıkıyor. Bu kimi zaman Alaattin Çakıcı, kimi zaman ise Sedat Peker olabiliyor.

Bu "devlet yanlısı çete"nin 28 Şubat'tan sonra yeniden yapılandırıldığı ileri sürülüyor. Buna göre bu yeni yapılandırmada üç ayak var:

"1. Ayak: Kafatasçı ülkücülerden oluşan birim. Emniyet, tek liderden talimat alan 11 ayrı grup tespit etmişti. Geçmişte hep istihbaratla dirsek temasında bulunmuş Alaaddin Çakıcı'dan boşalan sefirliğe Sedat Peker 2001 yılında tayin olmuştu. İlk işi yıllarca ideolojik karşıtı olan Doğu Perinçek ile sözde Kızılelma koalisyonu kurmaktı. Çoğu gerçek ülkücüler karşı çıksa da emir büyük yerdendi. Koalisyon toplantısına emekli Orgeneral Muhittin Fisunoğlu, Ömer Hayyam Garipoğlu'nun danışmanı sıfatıyla katılmıştı.

2. Ayak: Ulusalcılık çatısı altında toplanan grup. Ulusalcı dergiler ve pek çok psikolojik savaş internet haber portalları ile birlikte bir süredir Türk-Kürt, Sünni- Alevi, laik-antilaik kamplaşması için medyatik provokasyonlar yürütüyor. Bugün yapılan operasyonun da daha çok Ergenekon'un bu ayağında görev alınanlara yapıldığı iddia ediliyor.

3. Ayak: İrtica için malzeme sağlayacak uyuyan diğer istihbarat terör örgütü İBDA- C ve sağ uçlardan oluşuyor. Aczimendilerden, Hizbullah'a kadar pek çok derin ortakları bilerek veya bilmeyerek vatanseverlik veya din elden gidiyor adı altında Yeni Ergenekon'a destek veriyor!" (Bkz. Internet Haber,Kontragerilla'yı yeniden gündeme getirdi. Operasyonun adı bunu işaret ediyor: ERGENEKON)

Yani kısacası bizzat devlet tarafından oluşturulmuş ve kendine devletin bekasını

sağlamak misyonu ver(il)miş olan bir çok çete var. Bunlar bir çok halde iç içe girmiş biçimde çalışıyorlar. AKP şimdi Emniyet'te kendine bağlı güçler üzerinden, AKP 'nin iktidar yürüyüşünü durdurmak için bir dizi provokasyon eylemi yapan bu çetelerin üzerine yürüyor. Fakat tabii bu üzerine yürüme, söylemdeki "ucu nereye varırsa varsın" sözlerine rağmen, en tepedekilere dokunmaksızın yapılıyor. Çünkü güç dengeleri ve AKP'nin devleti tedricen ele geçirme stratejisi en tepediklerle doğrudan çatışmaya uygun değil. Kaldı ki, AKP'nin hem iktidar yürüyüşünde ve hem de iktidarında da kendine bağlı çetelere ihtiyacı vardır. Devletin en büyük çete, çetelerin büyük şefi olduğunu ortaya koyan bir mücadele AKP'nin işi olamaz!

İKTİDAR DALAŞINDA ÖNEMLİ BİR SİLAH: KÜRT SORUNU…

Egemen sınıfların iki kanadı arasındaki iktidar dalaşında Kürt sorunu da önemli bir silah olarak kullanılıyor.

Her ikisi de özde Türk milliyetçisi olan kanatlar Kürt sorununda çözümsüzlüğün sorumluluğunu birbirlerinin üzerine yüklüyorlar. İki kanadın "çözüm" konusunda ortak oldukları nokta, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını hiçbir şart altında tanımamalarıdır. TC'nin toprak bütünlüğü, "vatanı ve milleti ile bölünmezliği" her ikisi için de çıkış noktası ve tabudur. Çözüm konusunda bunun ötesinde her iki kanat da silahlı Kürt direnişinin bastırılması, PKK'nin dağdan indirilmesi konusunda hemfikirdir. PKK ve onu destekleyen her hareket her iki kanadın da gözünde "bölücü" ve "terörist" tir. Ve bölücü teröristlerle pazarlık yapılmaz!

Bunun ötesinde ayrılık noktaları başlamaktadır. Burjuvazinin statükocu kesimi ve askeri bürokrasi bunların siyasi temsilcileri önceliği PKK'nin askeri olarak bastırılması, yok edilmesine vermekten yanadır; çözüm de Kürtlerin Türk olmaktan mutluluklarını ifade etmelerinde ve güya ırki temelde ifade edilmemiş olan ve Kürtleri de içeren "Türk milleti" nin parçası olduklarını kabul etmelerinde yatmaktadır. Bunu kabul etmeyenler haindir, emperyalizmin ülkemizi bölüp/parçalama hedefine hizmet etmektedir, Sevr'cidir vs.vs. Kürtlerin Kürt kimliği ile legal siyasete katılmasına karşıdırlar.Bu bağlamda örneğin Genelkurmay Başkanı, hakkında kapatma davası açılan DTP'yi işaret ederek, "Terörün temsilcileri Mecliste" demektedir. Oradan çıkarılmalarını talep etmektedir.

Burjuvazinin diğer kesimi ise, askeri bastırma eylemlerinin yanında ve buna paralel olarak, Kürt sorununun çözümünde sivil-siyasi adımların atılması gerektiğini savunmaktadır. Uzlaşmaya açık Kürtlere, birlik devletinin sorgulamaksızın Kürt kimliği ile de sivil siyasete katılma kanallarının açılması gerektiğini savunmaktadır. Bu bağlamda örneğin DTP'nin kapatılmasının çözüme katkıda bulunmayacağını savunmaktadır. Meclisteki DTP grubunun çözüm için kullanılması gerektiğini savunmaktadır. Çözüm bu kesime göre, Türkiyelilik üst kimliği altında, ulusal kimliklerin alt kimlik olarak kabul edilmesinde ve yerel yönetim reformu ile yerel yönetimlere daha fazla yetki tanınmasında, bunun yanında kültürel haklar bağlamında da Kürtlere belli kültürel haklar tanınmasındadır. "Doğu ve Güney Doğu Anadolu" olarak tanımladıkları Kuzey Kürdistan'ın ekonomik olarak geliştirilmesi de bu kesimin sorunun çözümünde –en azından söylemde— öncelikli gördüğü bir açılımdır.

Güney Kürdistan'a karşı tavır bağlamında da bu iki kesim farklı yaklaşımlara sahiptir.

Birinciler, Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimini "aşiret şefleri" olarak küçümsemekte, bunların resmen tanınmasına, bunlarla resmi ilişkiler kurulmasına karşı çıkmaktadır. Bu yaklaşımdan hatta Irak Merkezi Yönetimi içinde yer alan Kürt siyasetçiler –örneğin Irak Cumhurbaşkanı Talabani— de nasibini almakta, bu kesim bunlarla da görüşülmesini "TC'nin menfaatlerine aykırı" edim olarak görmektedir. Bu noktada bunların bu tavrı yalnızca Türk burjuvazisinin diğer kesiminin tavrı ile değil, Irak rejiminin ve Güney Kürdistan yönetiminin arkasında duran ve TC ile Irak yönetimi —ve tabii Güney Kürdistan yönetimi— arasında iyi ilişkiler geliştirilmesini –kendi çıkarları açısından— isteyen ABD'nin tavrı ile de çelişmektedir. Bunlar Güney Kürdistan'da, ABD'nin işgali altında bir Kürdistan devletinin oluştuğunu, bunun TC'nin hayati çıkarları ile çeliştiğini, bu yüzden de bu gelişmeyi hiçbir şart altında kabul etmemek gerektiğini, Güney Kürdistan yönetiminin ambargo vb. ile baskı altına alınması gerektiğini vb. savunmaktadır.

Diğer kesim, Güney Kürdistan'da "stratejik müttefik" ABD'nin desteği ile kurulan "oluşum"un bir olgu olarak kabul edilmesi gerektiğini, bu yönetimle ticari ve diğer ilişkilerin geliştirilmesinin TC'nin menfaatine olduğunu savunmaktadır. Bunların bir bölümü, ABD işgalinin eninde sonunda kalkacağını, TC'nin bu durumda Güney'deki Kürtler açısından ABD'nin oynadığı rolü üzerlenebileceğini savunmaktadır.

Birinci kesim, iktidar dalaşında sırtını duvara dayamış olan kesim açısından, "demokratik seçimler yoluyla" yeniden iktidara gelme imkânlarının olmadığı görülen kesim açısından, iktidarlarını sürdürmenin, ellerinde kalan kesimleri koruyabilmenin en iyi yollarından biri, TC'nin varlığını ciddi olarak tehdit eden tehlikelerin varlığı, ortamın mümkün olduğunca olağanüstü hal ve savaş hali gerektirecek ölçüde gergin olmasıdır. Bu halde inisiyatifin ordu ve bürokrasinin eline geçmesi, elinde kalması daha olasıdır. Genelkurmayın dikte ettiği TC'nin gizli Anayasası denilen belgede şeriatın yanında TC'yi tehdit eden en büyük tehlikenin bölücü terör olduğu belirtilmektedir. Ordu da, AKP'nin iktidar yürüyüşünde ele geçirdiği her mevzide bu hamleye Kuzey Kürdistan'da halka karşı savaşı yoğunlaştırarak, Güney Kürdistan'a karşı saldırı hazırlıklarını ve tehditlerini arttırarak cevap veriyor. Kendine "ulusalcı" diyen kesim, AKP'nin 22 Temmuz seçim galibiyeti, ardından Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanlığına çıkarmasından bu yana bir yandan "şeriat tehlikesine karşı laik cumhuriyeti savunma" eylemlerini arttırırken, diğer yandan "şehit cenazesi" törenleri üzerinden yer yer Kürtlere karşı linç eylemlerine dönüşen provokatif eylemlerini arttırdı, arttırıyor.

Savaşın kışkırtılması ve yükseltilmesinde PKK'nin "tek taraflı ateşkesi kaldırdığı" açıklaması da Türk Genelkurmayı tarafından kullanıldı.

Olayların gelişmesi kronolojik olarak şöyle oldu:

— Eylül ayı başından itibaren Türk ordusunun Kuzey Kürdistan'daki eylemleri arttı. Medya'ya kimi çatışma haberleri, "terörist ele geçirildi", "etkisiz hale getirildi" haberleri yansımaya başladı.

— 28 Eylül'de Şırnak'ın Beytüşşebap İlçesi Beşağaç köyünde bir yolcu minibüsü tarandı. Minibüste bulunan 14 kişiden 12 kişi hayatını kaybetti. Ölen 12 kişiden 7'si köy koruyucusu idi. Bu eylem derhal "PKK'li teröristler"e mal edilip kışkırtıcı mitingler yapılmaya başlandı. Ordunun bu teröristlere haddini bildirmesi için derhal Güney Kürdistan'a saldırı gerekliliği düşüncesi işlenmeye başlandı. Hükümet "ordunun elini kolunu bağlamak"la

suçlandı. Sınır ötesi harekât için saldırıya izin veren tezkere çıkarılması talepleri CHP, MHP, ulusalcılar tarafından dillendirilmeye başlandı. PKK'nin bu eylemle hiçbir ilişkileri olmadığı açıklamaları yok sayıldı. Gerçekte bu kışkırtma eyleminin PKK'nin değil devlet çetelerinin eylemi olduğuna dair pek çok gerekçe ve ipucu vardır.

— TC Genelkurmayı, Şırnak'ın Gabar dağında 7 Ekim günü "PKK'li terörist"lerin operasyona katılan bir time uzun namlulu silahlarla açtığı ateş sonucu 1 astsubay ve 12 eri "şehit etti"ğini duyurdu. "Şehit cenaze törenleri" Kürtlere karşı linç eylemlerinin kışkırtıldığı, hükümete küfürler ve lanet orduya övgüler yağdırılan ayinlere dönüştü. Şehit cenazeleri, ordunun derhal Güney Kürdistan'a saldırması taleplerinin yükseltildiği mitingler haline dönüştürüldü. "Sınır ötesi" operasyon her şeyin çaresi gibi gösterilmeye başlandı. Türkiye'nin her yanı Türk bayrakları ile kaplandı. Tam bir linç atmosferi oluşturuldu.

— Bu ortamda Hükümet Meclise, 1 yıl boyunca Sınır Ötesi Askeri Harekat emri verme yetkisini Hükümete veren bir tezkereyi Meclise sundu. Tezkere 18 Kasım'da 507 oyla kabul edildi. Yaratılan hava askeri harekâtın derhal başlayacağı biçiminde bir hava idi. Fakat Meclisten yetki alan Hükümet, bu yetkiyi beklenen ve yaratılan havanın tersine hemen orduya devretmedi. Diplomatik temaslara yüklendi.

— Tezkere'nin çıkması, hükümetin Meclisten yetki alması ve fakat bu yetkiyi orduya hemen devretmemesinin iki gün ertesinde 21 Ekim gecesi "Dağlıca Baskını" gerçekleşti. Bu baskında burjuva medyanın verdiği bilgiye göre sayıları 250-400 arasında değişen bir "PKK'li grup" Irak sınırından Türkiye'ye girdikten sonra "Önce Yeşiltaş ile Dağlıca arasında bulunan köprüyü havaya uçurarak karayolu bağlantısını kesti." Sonra "7-8 koldan Dağlıca'daki tabura gelerek 2 ayrı hakim tepede bulunan tabura ateş açtı." Bu baskında "İlk ateşle karşılaşan 12 asker şehit oldu, 16 asker ise yaralandı." (Milliyet 22 Ekim) Bu baskında PKK güçleri teslim olan 8 askeri de beraberlerinde götürdü.

— Bu olayın devamında PKK'nin elinde tuttuğu askerlerin bir bölümünün Roj TV'de yayınlanan "barış olsun" çağrıları yapan konuşmaları, Adalet Bakanı M.Ali Şahin'in, Doğu Perinçek'in vb. "keşke ölselerdi, daha iyiydi" yollu açıklamaları, burjuva medyanın tutsak olan bir er şahsında yürüttüğü, sözkonusu Kürt eri PKK işbirlikçisi/hain gösteren kampanyası, DTP'li bir heyetin gidip PKK'dan askerleri Güney Kürdistan yöneticileri ve ABD temsilcileri ile birlikte alıp Türkiye'ye getirmeleri, erlerin tutuklanması, mahkemeye çıkarılması, bu süreçte Dağlıca baskınında basılan tabura saatlerce yardım gelmediğinin, bu kadar büyük olduğu bir gurubun sınıra yığılmış birlikler tarafından görülmeksizin baskın gerçekleştirmesinin mümkün olmadığının, yani baskının ve kayıpların bir anlamda üstten bir yerlerden hesap içine alındığının ortaya çıkması var. Sonunda biri ömür boyu hapis istemiyle yargılanan askerlerin tahliye edilmesi var!

Dağlıca baskını azdırılan ırkçı Türkçü, ve "derhal saldıralım/asalım keselim" dalgasının daha da yükseltilmesi için kullanıldı. DTP'li bir heyetin askerleri PKK'dan alıp gelmesi, DTP'nin PKK ile işbirliğinin ispatı için kullanıldı. DTP hakkında açılan kapatma davasının dayanaklarından biri haline getirildi.

— Hükümet Meclisten tezkereyi aldıktan sonraki bir buçuk ay içinde bir dizi diplomatik girişimde bulundu. Bunlardan en önemlisi kuşkusuz ABD ile Kasım başında en üst düzeyde yapılan görüşmelerdi. Bu görüşmelerden ABD Başkanının ağzından ilk kez ve çok net olarak "PKK ABD'nin de düşmanıdır" tespiti ve "ortak düşmana karşı operasyonel

bilgi aktarımı" sözü çıktı. Türk Genelkurmayı/ABD Genelkurmayı/ Irak ABD Gücü Komutanlığının içinde yer aldığı üçlü bir mekanizma oluşturuldu. Böylece ABD ile TC ordusunun karşı karşıya gelme tehlikesi, bu arada TC ordusunun ABD'ye rağmen, onun onayı ve bilgisi dışında bir adım atması tehlikesi ortadan kaldırılmış oldu.

— Bunlar gerçekleştikten, operasyon eğer olacaksa, ABD ile birlikte ve onun bilgisi dahilinde bir operasyon olacağı garanti altına alındıktan sonra hükümet tezkereyi Kasım ayı sonunda TSK'ya verdi. Bu noktadan itibaren askeri operasyonlar konusunda, 20 Ekim 2008 tarihine dek geçerli olmak üzere TSK tam yetkili hale gelmiş oldu.

Bu süreçte hükümet, "ulusalcı" muhalefet tarafından ordunun elini kolunu bağlamak, teröristlere karşı bir askeri operasyonu engellemek, kış şartlarında bir kara harekâtı mümkün olmadığı için kara harekatını engellemek, böylelikle PKK'nin güç toplamasına, bahar saldırıları için hazırlığına yardımcı olmak vb. ile suçlandı.

— Ordu bu arada Kuzey Kürdistan'da saldırıları yoğunlaştırmaya, şehit cenazeleri ile saldırı ideolojik alt yapısını hazırlamaya, bu arada sınırda büyük yığınak yapmaya devam etti. Tezkereyi eline aldıktan sonra yığınak daha da yoğunlaştırıldı. Sınırdaki büyük askeri yığınağa rağmen Kara Harekatı'nın kış şartlarında olmayacağı, hazırlığın bahar ayları için yapıldığı genel kanı idi.

— Ordunun PKK'ya karşı eylemlerinin yoğunlaşmasına tepkilerden biri kendini büyük şehirlerde araba yakma eylemleri olarak gösterdi. PKK'nin Kürt gençlerinin eylemleri olarak sahiplendiği ve çoğu orta/yoksul kesimlerin oturduğu semtlerde gerçekleşen bu eylemler egemenler tarafından yine ırkçı/Türkçü azgınlıkların körüklenmesi için kullanıldı.

— Diyarbakır'da 3 Ocak akşamı 17:30 sularında, Yenişehir semtinde Dedeman Oteli ile Levent Kışlası'nın bulunduğu caddede TMOBB Lokali önünde askerleri taşıyan bir aracın geçişi sırasında patlama meydana geldi. Patlamada resmi açıklamalara göre 5 kişi öldü, 30'u asker 67 kişi yaralandı.

Aslında çok net olarak askeri bir hedefe yönelen bu eylem tüm burjuva medya tarafından sivil halka yönelen, "dersaneden çıkan çocuklara yönelen" vb. bir eylem olarak tanıtıldı. Korkunç bir yalan kampanyasının malzemesi yapıldı.

PKK'nin daha sonra "yerel insiyatifle geliştirilmiştir" açıklamasıyla sahip çıktığı bu bombalı saldırı eylemi burjuva medya tarafından zaten yürüyen anti-PKK / anti-Kürt kampanyasına hız katılmasının aracı yapıldı. Bu arada bütün batılı Emperyalist merkezlerde bu eylem "Türkiye'nin terörizme karşı mücadelesinde haklı olduğunu gösteren bir eylem" olarak değerlendirildi. ABD büyükelçiliğin bu eylemle ilgili açıklaması şöyle idi: *"Patlama 'terörizmin' yarattığı manasız trajedinin korkunç bir örneğidir. (...)Bu vahşeti şiddetle kınıyoruz ve her çeşit terörizme karşı mücadelede Türkiye'nin yanında olma kararlılığımızı tekrar ifade ediyoruz."*

Bu eylem böylece TC'nin Güney Kürdistan'a hava saldırılarının başlangıç işareti oldu. 15 Ocak ve 4 Şubat'ta Güney Kürdistan'a yönelik olarak yoğun hava saldırıları gerçekleştirildi. Hava saldırılarının –video oyunlarına benzer— görüntüleri medyaya servislenerek, tüm medya üzerinden savaş propagandası, Türk ordusunun teknik üstünlüğü propagandası yoğunlaştırıldı

— 21 Şubat'ta kış aylarında beklenmeyen bir kara herakâtı başlatıldı. Biz bu harekatın başında şu tespitleri yaptık:

"FAŞİST TÜRK ORDUSU KÜRT HALKINA KARŞI TOPYEKÜN SAVAŞTA... TOPYEKÜN SAVAŞA HALKLARIN YANITI TOPYEKÜN DİRENİŞ OLMALI!

Aylardır hazırlığı yapılan "kara harekâtı" başladı. 21 Şubat'ta yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısı sırasında gün boyu sürdürülen havadan bombardıman ertesinde saat 19.00'dan itibaren faşist Türk ordusu 10.000 kişilik bir güçle Güney Kürdistan'a karadan da girdi. Böylece TC'nin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş yeni bir boyuta ulaştı.

Genelkurmay Başkanlığı bir başka devletin toprakları içinde yürüttüğü bu saldırı ve işgal savaşının "Irak'ın kuzeyinde üslenmiş PKK/Kongra Gel terör örgütü mensuplarını etkisiz kılmak ve bölgedeki örgütsel yapıyı kullanılmaz hale getirmek maksadıyla" yapıldığını söylüyor. Yalan söylüyor. Saldırı hedefi evet görünürde PKK/Kongra Gel'dir. Fakat kastedilen yalnızca Türk egemen sınıflarının, emperyalist güçlerin de onayıyla terörist ilan ettiği PKK değildir. Kastedilen bir bütün olarak Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesidir. Kürt kimliği ile yaşamak isteyen herkestir. Bilinçli olarak ben Kürdüm diyen herkestir. Kısacası Kürt ulusudur, en başta Kürt emekçileridir. Türk egemenlerinin Kürtlerin kendi ulusal kimlikleri ile yaşamasına tahammülü yoktur. Onlar için ancak "Ne mutlu Türküm diyene!" diyen Kürt makbuldür.

Daha iki gün önce batılı emperyalist güçlerin desteği ile bağımsızlık ilan eden Kosova/Arnavut devletini resmen tanıyan devletler listesinde ilk sıralarda yer alan TC kendi devlet sınırları içinde ezilen ulus konumunda olan Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma talebinin çok gerisinde olan ulusal hak taleplerini tank paletleri altında ezmeye çalışıyor. Son Almanya ziyaretinde başbakanı Tayip Erdoğan'ın ağzından "asimilasyon insanlık suçudur" diyen TC, kendisi sözkonusu olduğunda, Cumhuriyet kurulduğundan bu yana Kürt ulusuna ve Türk olmayan tüm milliyetlere karşı izlenen asimilasyon politikasının en barbar uygulayıcısıdır. PKK'ye düşmanlıklarının temelinde bu asimilasyon politikasına karşı Kürt ulusunun haklı isyanında PKK'nin örgütleyici güç olarak başrolü oynaması yatmaktadır.

Görünürde ilk saldırı hedefi o olmasına rağmen, kastedilen yalnızca "PKK'nin Kuzey Irak'taki varlığı" değildir. Bugün işgalci ABD'nin desteği ve koruyuculuğunda Güney Kürdistan'da oluşan KDP/KYB önderliğindeki Kürt devletleşmesi de saldırının hedefidir. Bu bugün her ikisi de ABD ile işbirliği içinde olan TC ve Güney Kürdistan bölgesel Yönetimi bu savaşta birbiri ile doğrudan çatışmaya girmese bile böyledir. TC şimdi ABD'nin işgali altındaki bir devletin bir bölgesine binlerce askerle girerek, buradaki yapılanmaya "Biz istediğimiz zaman ABD ile işbirliği içinde sizin devletleştiğinizi düşündüğünüz alana girer, istediğimizi yaparız!" mesajını veriyor. Barzani'nin "Sabrımız taşıyor, ülkemize bir saldırı olursa, gereken cevabı veririz!" vb. sözlerinin içinin boş olduğunu gösteriyor.

Yapılması gereken gerçekte topyekün saldırı hedefi olan Kürt ulusunun tüm unsurlarının, en başta Kürt emekçilerinin topyekün direnişinin örgütlenmesidir. Fakat bu yapılacak yerde, ABD'nin iradesi dışında hareket etme yeteneğine sahip olmayan, işbirlikçi Güney yönetimi peşmerge birliklerine Türk ordu güçleri ile çatışmaya girmeme direktifi veriyor. Türk egemenleri Güney Kürdistan'a saldırıda yol gösterici olarak Kürt hainlerini, koruculari kullanıyor! Bir kez daha emperyalist büyük güçlerle işbirliği içinde "bağımsızlık" kazanılmasının hayal olduğu görülüyor. Emperyalistlerin dostluğunun çıkar dostluğu olduğu, daha büyük çıkarlar söz konusu olduğunda "dostlar"ın satışının

gündeme geldiği görülüyor. "Bağımsız Kürt Devleti"ni sırtını ABD işgaline dayayarak kuracağını düşünen, bir TC saldırısı halinde işgalci ABD güçlerinin buna müdahale edeceğini düşünen, ABD'ye güvenen Kürt işbirlikçi yönetimi bir kez daha satıldı. Irak'ı işgal altında bulunduran güç olan ABD emperyalistleri kara harekâtının başlamasından sonra yaptıkları açıklamalarda, Harekat'tan bilgilerinin olduğu, PKK'ya karşı harekâtı destekledikleri mesajını yayınladılar. ABD Dışişleri Bakanı C. Rice bu operasyona ilişkin olarak "Türk hükümeti ile çeşitli düzeylerde temas halindeyiz. PKK konusunda Türkiye ile mutlak dayanışmamızı dile getirmeye devam ediyoruz. PKK, ABD ve Türkiye'nin ortak düşmanıdır. PKK aynı zamanda Irak halkının ve hükümetinin de düşmanıdır." diyerek, TC'nin saldırısına destek verdiklerini açıkça ortaya koydu. ABD bir kez daha Kürtleri sattı. Güney Kürdistan yönetimi de, Türk ordusunun açık işgaline karşı hiçbir direniş göstermeyerek PKK'yi sattı.

Savaş evet görünürde "PKK'nin Kuzey Irak'taki varlığı"na yönelen bir savaş. Savaş gerçekte bir bütün olarak Kürt ulusuna karşı bir savaş. Fakat yalnızca bu değil. Bu savaş aynı zamanda Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçi ve emekçilerinin yaşamsal çıkarlarına karşı bir savaş. Bu savaş Kuzey Kürdistan-Türkiye'de egemen Türk burjuvazisinin emperyalizmle, en başta ABD emperyalizmi ile işbirliği içinde emperyalist çıkarlar için halklara karşı savaşı. Türk egemenleri hep bir ağızdan bu savaşın "vatan için", "millet için", "halkın güvenliği için" savaş olduğunu söylüyor. Yalan söylüyor. Onların "vatanın çıkarı" "milletin çıkarı" dedikleri gerçekte işbirliği yaptıkları emperyalist güçlerin ve kendilerinin maksimum kâr ve egemenlik çıkarlarıdır. "Halkın güvenliği"ni tehdit edenler gerçekte en doğal ulusal haklarını, en basit demokratik haklarını isteyen ve bunun için mücadele edenler değil, her türlü ilerici, demokrat hareketi kanla, ateşle bastıran faşist devlettir. Şimdi "halkın güvenliği" adına Kürt halkının başına bomba yağdırmakta, emekçi yığınların bölünmesini daha da derinleştirecek bir savaşı yürütmekte, halkın güvenliğine en büyük darbeyi vurmaktadırlar. Bu savaşa karşı topyekün direniş sadece Kürt ulusunun acil görevi değil, aynı zamanda ve her şeyden önce egemen ulusun işçi –köylü –tüm emekçilerinin acil görevidir. Bu göreve sarılmayan, egemen sınıfların ırkçı-şoven milliyetçi kışkırtmalarına karşı çıkmayan, bu haksız, karşı devrimci savaşa dur demeyen işçi ve emekçiler, bu savaşın sorumluluğuna ortak olacaktır. Düşman ulusal haklarını isteyen, bunun için mücadele edenler değil, işçileri ve emekçileri sömürenlerin TC devletidir. Bugünün acil görevi bu devletin bu gerici savaşı yürütmesini her türlü araçla ve yöntemle engellemeye çalışmak, Türk egemenlerini bu savaşı derhal durdurmaya ve Türk askerlerini Güney Kürdistan'dan derhal ve kayıtsız koşulsuz çekilmeye zorlamaktır.

Biz Bolşevikler hayalci değiliz! Bu çağrımızın bugün işçilerin ve emekçilerin büyük çoğunluğu açısından olumlu bir yanıt bulmayacağını, büyük çoğunluğun bugün egemenlerin peşinde bu savaşı desteklediğini, destekleyeceğini biliyoruz. Bu ne kadar olgu ise, bu destekçilerin kendi sınıf çıkarlarına karşı hareket ettikleri, edecekleri de o kadar olgudur. Bu savaşa destek veren işçi ve emekçiler, kendilerinin sömürülmesine, ezilmesine, her türlü demokratik haklarının ellerinden alınmasına, yoksulluklarına destek veriyorlar. Güney Kürdistan'da halkın başına yağdırılan bombalar aynı zamanda Halkların kardeşliğine, ortak düşmana karşı ortak mücadelesine yağdırılıyor.

Biz Bolşevikler, sömürü sisteminin devleti devrimle yıkılıp, işçilerin emekçilerin iktidarları kurulmadıkça milliyetçilik temelinde, dincilik temelinde, "vatan", "millet"le

gerekçelendirilen gerici, karşı devrimci savaşların hep olacağını, bunlarda işçi ve emekçilerin barbarca birbirlerine kırdırılacağını biliyoruz. Bu yüzden, savaşa karşı mücadelenin ancak sömürü sistemine karşı devrimci mücadelenin bir parçası olarak yürütüldüğünde işçi ve emekçilerin gerçek çıkarlarına hizmet edeceğini biliyor ve söylüyoruz.

Ve şunu söylüyoruz: İşçiler emekçiler, kendilerini sömürenlerin çıkarları ile taban tabana zıt olan kendi sınıf çıkarlarının bilincine varıp kendi sınıf çıkarları için bağımsız sınıf mücadelesine atılmadıkça, onlar burjuvazi tarafından, yani gerçek düşmanları tarafından, kendi sınıf kardeşlerine karşı, dostlarına karşı kullanılacaklardır. Bugün bu savaşta olduğu gibi!

Bu durumu değiştirmenin tek yolu Bolşevik Parti'nin sesine kulak vermekten, bilinçlenmekten, örgütlenmekten, örgütlü mücadeleden geçer.

Bu bilinçle söylüyoruz:

Bugün, bu somut savaş ortamı içinde sınıf bilinçli işçiler bu gerçekleri açıklama, bulundukları her alanda tüm imkanları kullanarak Türk burjuvazisinin savaş makinesini çalışmaz hale getirecek eylemler örgütlemeye çalışma görevine sahiptir.

Sınıf bilinçli işçiler Bolşevik Parti'de saflarını sıklaştırma görevine sahiptir.

Şu güncel şiarları yaygınlaştırmak günün acil görevidir:

Faşist Türk Ordusu Güney Kürdistan'dan derhal ve kayıtsız koşulsuz çekilmelidir!

Kürt halkına karşı yürütülen savaşa derhal durdurulmalıdır!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi sosyalizm!

Kahrolsun karşı devrimci haksız savaşlar! Yaşasın halkların emperyalizmle ve gericiliğe karşı haklı devrimci direniş ve savaşları!

Bolşevizm silahına sarılalım!

Bolşevik Parti saflarını sıklaştıralım!

Bolşevik Parti
Merkez Komitesi
23 Şubat 2008"

— TSK, 21 Şubat'tan itibaren Güney Kürdistan'a giren askeri güçlerini 29 Şubat itibarı ile geri çektiğini duyurdu. Genelkurmay Başkanlığı adına yapılan açıklamada, bir döküm yapılmakta ve şunlar söylenmektedir:

"Harekat süresince bölgedeki 60 hedef grubuna (272 hedef) hava taarruzu icra edilmiş; ayrıca Kara Kuvvetleri ateş destek vasıtaları tarafından 517 adet muhtelif hedef ateş altına alınmıştır.

Harekatın başından itibaren, manevra birlikleri ve uçaklar tarafından 126 mağara, 290 barınak ve sığınak, 12 komuta merkezi, 11 muhabere tesisi, 6 eğitim tesisi, 23 lojistik tesis, 18 ulaştırma tesisi, 40 hafif silah mevzii ve 59 uçaksavar mevzii kısmen ya da tamamen tahrip edilmiştir.

Dün ele geçirilen 3 teröristle birlikte, sınır ötesi harekatta etkisiz hale getirilen terörist sayısı 240'a ulaşmıştır.

Harekatta 24'ü asker ve 3'ü Geçici Köy Korucusu olmak üzere, 27 güvenlik görevlisi şehit olmuştur.

Harekâttan önce bölgede bulunduğu değerlendirilen yaklaşık 300 teröristin büyük çoğunluğu etkisiz hale getirilmiş; geri kalanların bir kısmı ise bölgeyi terk ettiklerinden temas kesilmiştir. Ayrıca, bölgedeki barınma olanakları, haberleşme imkânları, uçaksavar savunması ve yaşam malzemeleri büyük oranda tahrip edilmiştir. Böylece harekatın başlangıçtaki hedeflerine ulaştığı değerlendirilmiş; birliklerimiz arazi arama ve taramaları yaparak, 29 Şubat 2008 sabahı itibarıyla yurt içindeki üs bölgelerine dönmüşlerdir." (Bkz. Genelkurmay İnternet sitesi, Basın Açıklaması No 25)

Aynı dökümün PKK açısından görünümü de HPG açıklamasında şöyle ortaya konmuştur:

"Yeni Halk Savunma Güçleri (HPG) 20-29 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirilen operasyonda Türk ordusunun her alanda büyük bir direnişle karşılandığı ifade ederek çatışmalar sırasında 125 askerin öldürüldüğünü ve çok sayıda askeri malzemeye el konulduğunu açıkladı.

Türk ordusunun operasyonlarda büyük bir hezimete uğratıldığının belirtildiği açıklamada "Türk ordusunun medya desteği ve uluslararası ittifaklarla birlikte, tarihi boyunca en yoğun biçimde teknik kullandığı bu operasyon, gerillanın çelikten iradesi karşısında büyük bir hüsranla sonuçlanmıştır. Türk ordusu Zap alanında adeta bataklığa saplanmıştır" denildi.

Türk ordusunun Zap'ın Çiyaye Reş, Şkefta Brindara ve Çemço alanını ele geçirmeye çalıştığının ve gerilla komuta merkezlerinin hedeflendiğinin vurgulandığı açıklamada ordu güçlerinin hiçbir gerilla üslenme alanına giremediği belirtildi.

Açıklamada operasyon "tarihin en rezil, en perişan ve en sonuçsuz operasyonu" olarak nitelendirildi.

Geri çekilme esnasında yaşanan yoğun çatışmalarda, HPG gerillalarının pususuna düşen Türk ordu güçlerinin 15 ölü ve onlarca yaralı verdiğinin belirtildiği açıklamada bu çatışmalarda 4 HPG gerillasının daha hayatını kaybettiği açıklandı.

Operasyon süresince yaşanan çatışmalarda 9 gerillanın yaşamını yitirdiğinin duyurulduğu açıklamada Türk ordusunun kayıpları ise şöyle sıralandı:

125 ölü, yüzlerce yaralı
1 Kobra helikopteri
6 melez ferdi silahı
2 MP5
Çok sayıda gece ve gündüz dürbünleri
3 telefon
Çok sayıda askeri mühimmat ve malzeme" (Yeni Özgür Politika, 2 mart 2008)

— Nereden bakılırsa bakılsın çok ağır kış şartlarında şiddetli çatışmalar yaşanmıştır. Bu arada operasyonun sürdüğü bir hafta boyunca tüm Türk medyası savaş kışkırtıcılığının temel araçlarından biri görevini yerine getirmiş, her gün TSK'nın yakınından bile geçmediği —ve şimdi hedefi de olmadığını açıkladığı— kimi kampları Mehmetçik medya çember altına aldırmış, her gün "teröristlerin kökünü kazıtmış", kraldan çok kralcı, savaşı yürütenlerden çok savaşçı görünüme bürünmüştür. Operasyondan tabutlar içinde dönenlerin cenaze törenleri yine savaşı

kışkırtmanın, derinleştirmenin, Kürtlere karşı düşmanlığı körüklemenin araçları olarak kullanılmıştır.

DTP'nin yaptığı az sayıdaki savaş ve işgal karşıtı eylemlere polis hunharca saldırmıştır.

— Güney Kürdistan'a saldırının 8. gün içinde ve askeri olarak medyada pompalanan aslında varılamaz hedeflere (PKK'yi bütünüyle bitirmek) varılmadan bitirilmesi, herkese, en başta da TC ordusuna çok güvenen "ulusalcı" muhalefete sürpriz olmuş, bu "erken dönüş"ün suçlusu derhal bulunmuştur:

Hem CHP, hem MHP sözcüleri, bu dönüşün ABD'nin verdiği direktiflere uyan hükümetin "ordumuzun elini kolunu bağlaması" sonucu böyle erken olduğunu vb. savunmuştur. Bunlar haksız bir savaşın hiç olmadı bir cephesinde durmuş olmasına sevinecek yerde, buna üzülen, daha fazla, daha fazla "şehit" isteyen, gözlerini kan bürümüş "muhalif"lerdir! Bunların gözünü o kadar kan bürümüştür ki, o çok güvendikleri ordularının şeflerinin "Kararı biz aldık." Açıklamalarını bile hiçe saymaktadırlar. Gözlerine inen kan perdesi, Meclisin hükümete verdiği tezkerenin kasım sonundan bu yana ordunun elinde olduğunu görmelerini engelleyecek kadar kalındır.

— CHP-MHP ve diğer "ulusalcı"ların gerçekte hükümeti vurmak için ileri sürdükleri, kara harekâtının "ABD'nin direktifi ile başlatıldı/ABD'nin direktifi ile bitirildi"şeklindeki ve harekâtın hükümetin bilgisi olmaksızın bitirildiği ve Genelkurmay ile ABD arasındaki bir pazarlık sonucu bitirildiği anlamına gelen eleştiriler Genelkurmay'ı çok sinirlendirdi. Genelkurmay bu eleştirileri de hedefleyen bir "basın brifingi" ile harekâtın önceden planlanan hedeflere varıldığı için, askeri gerekçelerle ve hiçbir iç ve dış talep/baskı olmaksızın, hükümetin de "gerektiği zaman, gerektiği ölçüde verilen" bilgisi dahilinde bitirildiğini açıkladı. Basın brifinginden bir gün sonra Genelkurmay'dan "Bu açıklamalara rağmen eleştirilerini sürdürenlerin gerçek vatansever olmadıkları", "bunların TSK'nin mücadele azmine hainlerden daha zararlı tavırlar içinde olduğu" açıklaması geldi.

Bunun cevabı her iki partiden de "muhatabımız hükümettir" biçiminde, askerin "hakaret etmesi"ne gerek olmadığı vb. biçiminde geldi.

— Kuşkusuz bu kara harekâtı, ne Kürt sorununun çözümü, ne de son kara harekâtıdır.

İçteki iktidar mücadelesi açısından, bu kara harekâtının kimi ulusalcılara göre erken bitirilmesi, Kemalist cephede belirli bir karışıklığa yol açmıştır. Genelkurmay Başkanlığı yaptığı açıklamalarla bu karışıklığı gidermeye, herkesi hizaya çekmeye çalışmaktadır.

Kış ortasında yapılan ve savaşan taraflar açısından küçümsenmeyecek askeri kayıplara yol açtığı görülen askeri operasyon aslında bir şeyi, sorunun askeri çözümü olmadığını görmek isteyen herkese göstermiştir.

Fakat bu savaşı iktidarını korumanın da bir aracı olarak gören Türk Genelkurmayı'nın askeri çözümden vazgeçtiği, geçeceği, bundan böyle saldırmayacağı vb. anlamına gelmiyor. Genelkurmay açıklamalarında operasyonların süreceği bildiriliyor. Ve "içerde" savaş zaten boyutlandırılarak sürdürülüyor.

Bu bağlamda PKK'nin olası yeni eylemleri, savaşı sürdürme ve sertleştirmenin gerekçesi olarak kullanılacaktır. PKK resmen silahları bıraktığını açıklamadıkça, PKK eylem yapmasa bile, Türk Genelkurmayı ihtiyaç duyduğunda PKK'ya mal edeceği kontrgerilla eylemlerini saldırılarının, savaşı yükseltmenin gerekçesi yapabilir.

PKK'DEKİ GELİŞMELER…

Türkiye siyasetindeki gelişmeler, egemen sınıflar içinde Kürt meselesine yaklaşımda farklılıklar, uluslararası –özellikle de Ortadoğu'daki— gelişmeler PKK'deki gelişmeleri de etkiliyor.

Abdullah Öcalan'ın TC'nin elinde, doğrudan da Türk Genelkurmayı'nın elinde olması, mesajlarının ancak Genelkurmay istediği zaman ve istediği ölçüde dışarı çıkabilmesi PKK'nin Türkiye'deki iç iktidar dalaşı açısından daha çok statükocu Kemalist kesimin işine gelebilecek adımlar atmasını beraberinde getiriyor. Örneğin aslında pratik olarak TC ordu güçlerinin PKK'ya saldırılarını engelleme açısından bir fonksiyonu olmayan, fakat yine de savaş bitsin diyen güçlere, TC'nin teşhiri açısından fırsat sunan, "tek taraflı ateşkes"in kaldırıldığının ilanı böyle bir adımdı. Bu adım ordu tarafından savaşın yükseltilmesi için kullanıldı. Örneğin PKK'nin sahip çıktığı şehirlerdeki araba yakma eylemleri, kimi bombalı eylemler böyle adımlar. Bu adımlar Kemalistlerin ırkçı kışkırtmalarında onlara malzeme sunuyor. vs.vb.

PKK'nin kabullenip, sahip çıktığı İmralı çizgisi çoktan "Bağımsız Kürdistan" talebinden vazgeçmiş olan, gelinen yerde sorunun çözümü için "Akil Adamlar Komisyonu" kurulmasını ve bu "Akil adamlar Komisyonu"nun önerileri doğrultusunda çözüme hazır olduğunu söyleyen bir çizgidir. Abdullah Öcalan "Akil Adamlar Komisyonu" önerisini getirirken verdiği ve yola çıktığı örnek Kosova'dakine benzer bir "çözüm"dür. Yani Türk devletinin kabullenebileceği, emperyalist "akil" siyasetçiler çözüm önerecekler ve Kürt sorunu da böylece barış içinde çözülecek. PKK'nin İmralı'daki önderinin çözüm için son orijinal önerisi bu. Ondan önceki, varolan devlet yıkılmaksızın, tabandan örgütlenme ile oluşturulacak "demokratik konfederalizm" idi. Sonuç olarak PKK, İmralı'dan —TC Genelkurmayı'nın denetiminde ve izin verdiği ölçüde çıkan— her öneriyi sahipleniyor, siyasetini hâlâ İmralı'dan gelen önerilere/mesajlara göre belirliyor. Bu mesajların ise çözüm açısından gerçek hayatta karşılığı yok. Bunun yanında fakat PKK savaş yürüten, TC'nin yok etme saldırıları karşısında ancak savaş yürüterek varlığını sürdürebilen bir örgüt. Ve bu pratik mücadelede görünen o ki siyaseti savaşın mantığı belirliyor. Savaş yürütmeyen bir silahlı örgüt anlamsızdır. İmralı'dan bir bütün olarak "Silahı kayıtsız koşulsuz bırakıyoruz!" mesajı çıkmadığı sürece PKK savaşı sürdürecektir. İmralı'dan böyle bir mesajın çıkması ise beklenmemelidir. Çünkü aslında varılmak istenen siyasi hedef (en uç noktada Kürt kimliğinin kabul edilmesi, kültürel hakların verilmesi vb) gözönüne alındığında mantıklı ve mümkün görünen böyle bir çağrı İmralı'dan iki nedenle çıkmaz. Birinci olarak böyle bir çağrı ve bu çağrıya uyulması, burjuvazinin Abdullah Öcalan'a gereksinimini ortadan kaldırır. Abdullah Öcalan'ın yaşamı önemli ölçüde burjuvazinin ona olan ihtiyacına bağlıdır. Devletle çatışan bir savaş örgütünün silahlarını bırakması şartlarında Abdullah Öcalan'ın hayatı tehlikeye girer. İkinci olarak Türkiye'de egemen sınıflar içinde Kürdistan'daki savaşın rantını yiyen kesimler bu savaşın durmasını istemezler. İmralı'nın denetimi de bu kesimin elindedir.

Gelişmelerde görünen PKK'nin çevresinde adım atmak için İmralı'nın ne dediğinin beklenmesi, sonra gelen her mesaja sahip çıkılması noktasında belirli bir rahatsızlık oluşuyor. Bu kendisini en açık bir biçimde legal alanda gösteriyor.

Son DTP Kongresi açıkça olmasa da iki kanadın varlığını, bir kanadın PKK'dan —daha doğrusu İmralı'dan— relatif bağımsız bir çizgi geliştirmek yanlısı olduğunu, bu kanadın

DTP'nin PKK'nin bir yan örgütü olarak görülmesinden de rahatsızlık duyduğunu gösterdi. Çözümü parlamenter yolda, parlamento içinde içinde gören, devletle barışı savunan, bunun için devletin adım atmasını isteyen bu kanat delegelerin yarısının bile oyunu almayan bir yeni yönetim tarafından yönetimden önemli ölçüde uzaklaştırıldı.

Yeni yönetim sivri çıkışlarla, statükocu Kemalist kanadın da işine gelen doğrultuda işler yapıyor. Objektif olarak DTP'nin kapatılma davası için de malzeme yaratıyor. Bunun bilinçli bir siyasetin ürünü olup olmadığını söylemek mümkün değil. Herhalükârda DTP'nin bir kısım yönetici kadrosunun kimi tavırları, Türkiye'de ortamı germek için DTP'yi yasaklamak için fırsat bekleyenlere malzeme sunan tavırlar. DTP'nin bir bölümü bu gelişmelerden rahatsız olduğu gibi, savaşın derinleştirilmesi için malzeme olarak kullanılan kimi PKK eylemlerinden de rahatsız ve bunu açık açık da dile getiriyor. Örneğin 3 Ocak'da Diyarbakır'daki bombalı saldırı eyleminden sonra DTP meydana gelen patlama olayını kınayarak, "Bu saldırının ve yaşadığımız bu acının son olmasını diliyoruz" dedi. Açıklamada, olayın aydınlatılması istenilerek, "Türkiye'nin en fazla toplumsal barışa ihtiyaç duyduğu bir dönemde gerçekleşen menfur saldırılara bir yenisinin eklendiği" ifade ediliyor.

Olayı Ankara'da öğrenen Diyarbakır Belediye Başkanı Baydemir, ajansların soruları üzerine yaptığı ilk değerlendirmede, çok sayıda yaralı ve yaşamını kaybeden kişi olduğunu öğrendiğini belirterek, "Bu kabul edilemez, kınıyorum, kimden gelmiş olursa olsun kınıyorum. Bunun son olmasını temenni ediyorum" diyor.

AKP, 22 Temmuz seçimlerinden Kuzey Kürdistan illerinin tümü ele alındığında yıllardan beri ilk kez —DTP nin katıldığı bir seçimde— birinci parti olarak çıktı. Bu bir yandan belediye hizmetlerinin, bir yandan devlet bütçesinden halka dağıtılan sadakaların da sonucu. Fakat yalnız bunlar değil. Görünen odur ki, Kürt yığınlarının küçümsenmeyecek bir bölümü, AKP'yi Kürt sorununun çözümünde de denenebilir bir alternatif, bir umut olarak görme durumundadır. AKP genel seçimlerin hemen ertesinde Kuzey Kürdistan'da belediyelerde de DTP yi geriletme hedefini koymuştur. Bu PKK açısından da AKP'yi bölgedeki en önemli düşman konumuna getirmekte ve PKK siyaseti bu yaklaşım temelinde belirlenmektedir. Bu bağlamda Kuzey ve Güney Kürdistan'da Askeri Harekat, savaşın yükseltilmesi, genelde Kürt ulusuna karşı linç atmosferinin geliştirilmesi, ortamın gerilmesi hükümette olan bütün bunların siyasi sorumluluğunu taşıyan AKP'nin kürt sorununun çözümünde umut olma iddiasının inanırlığını düşüren gelişmelerdir. Bu açıdan bakıldığında savaş AKP'yi de vurmaktadır.

AKP, kendisi için dezavantaj olan savaşı, kendi lehine avantaja dönüştürmek için, PKK'ye vurulan askeri darbeler temelinde PKK'yi "dağdan inme", "anne babasının yanına dönme" çağrılarını yüksek perdeden seslendiriyor. Diğer yandan teslim olanları "etkin pişmanlık yasası"ndan yoğun bir biçimde yararlandırıp, bunun yoğun propagandasını yaparak, örgütü çözmeye çalışıyor. Aynı zamanda AKP'nin "etkin pişmanlık yasası" olan yasada belli değişiklikler yapma planları da var. Genel af talebinin AKP hükümeti tarafından da reddedildiği şartlarda var olan pişmanlık yasasının kapsamının genişletilmesi ve uygulamada da geniş yürekli bir yorumlama ile örgütü çözmek için bir araç olarak düşünülüyor. Ancak AKP'nin 221 Numaralı "etkin pişmanlık yasası" bağlamında planladığı değişiklikler, daha planlanma aşamasında ideolojik Kemalistlerin yoğun direnişi ile karşılaşıyor. Bu kesimin yasalar konusundaki sözcüsü konumundaki

Yargıtay eski başsavcılarından Kanadoğlu, AKP'nin örtülü genel af planladığını, "örgütün elebaşlarını, İmralı'dakini de serbest bırakacak düzenlemeler" planladığını söyleyerek, bu yasa değişikliğinin olamayacağını söylüyor.

Bu alanda da iki kanat arasında savaş yürüyor.

İŞÇİ HAREKETİNDE KIPIRDANMA

Grev istatistiklerine bakıldığında, 1996'dan bu yana ilk kez grev yapan işçilerin sayısının 20 binin üzerine, grev nedeniyle kaybolan işgünü sayısının 1 milyonun üzerine çıkmış olduğu görülür.

İstatistik şöyle:

Grevler

Yıllar	Grev Sayısı	Katılan İşçi Sayısı	Kaybolan İşgünü Sayısı
1989	171	39,435	2,911,407
1990	458	166,306	3,466,550
1991	398	164,968	3,809,354
1992	98	62,189	1,153,578
1993	49	6,908	574,741
1994	36	4,782	242,589
1995	120	199,867	4,838,241
1996	38	5,461	274,322
1997	37	7,045	181,913
1998	44	11,482	282,638
1999	34	3,263	229,825
2000	52	18,705	368,475
2001	35	9,911	286,015
2002	27	4,618	43,885
2003	23	1,535	144,772
2004	30	3,557	93,161
2005	34	3,529	176,824
2006	26	2,072	166,150
2007 (*)	13	25,691	1,283,257

(*) 30.11.2007 itibarıyla

Görüldüğü gibi 2007'de greve katılan işçi sayısı, bir yıl öncenin greve katılan işçi sayısının 12 katı kadardır. Kaybolan işgünü sayısı ise bir yıl öncekinin 8 katıdır.

Bu rakamlara bakıldığında işçi hareketinin büyük bir atılım içinde olduğu vb. söylenebilir. Fakat böyle bir değerlendirme yanlış ve yanıltıcı olur. Çünkü;

— Önce resmi istatistiklere göre 11 milyon 600 bin ücretlinin bulunduğu ülkemizde

25,691 işçinin greve çıkması (% 0,22) atılım vb. olarak adlandırılabilecek bir büyüklük değildir.

— Grev istatistiğini büyüten tek başına 25000 işçinin katıldığı ve 37 gün süren Türk Telekom Grevi. Bu grev sürdüğü sırada 11 bin Türk Telekom çalışanı grev dışında idi, çalışmaya devam ediyordu. Telekom greve rağmen hizmetleri önemli ölçüde sunmaya devam edebildi. Ve Türk Telekom grevi sonuçta sendika başkanının patron temsilcileri ile birlikte anlaşma imzalandıktan sonra gidilen çorbacıda şaka ile karışık dediği gibi "bir çorba parası"na bitirildi.

Grevin –grevcilere sendika 1000'er YTL ücret ödedi— daha uzun sürmesi halinde kırılma olasılığı büyüktü.

Bu bağlamda doğru bir değerlendirme yapabilmek için şunlar bilinmelidir:

Kimi sendikalar grev Mücadelelerine hazırlıklı olabilmek için gönüllü bir grev fonu kuruyor ve işçilerden bu fona gönüllü bağışta bulunmasını istiyor. Gerçekten ciddi bir grev yapılacaksa para lazım, bu yok. Her sendika kendi yağı ile kavrulmaya çalışıyor. Örneğin Telekom grevinde aslında grevin uzaması sendikayı maddi olarak bitirebilirdi. SCT grevinde greve çıkan işçilerin büyük bir bölümü grevi bırakıp tazminatlarını alarak başka iş arama ve çalışma zorunda kaldılar. Çünkü sendikanın verdiği destek geçinmeye yetmiyor. Grevci işçi başka işler aramak zorunda kalıyor. Ya da biraz dolgunca bir tazminat grevci işçiye grevden çekip alabiliyor. Sendikaların ekonomisinin böyle olduğu yerde ciddi bir grev olmaz. Bu yüzden örneğin grev fonu önerisi sınıf dayanışması ve mücadele açısından önemli ve doğru bir öneri. Fakat yürümüyor. İşçilerin çok büyük çoğunluğu ileriki bir mücadele için ayda 1 YTL'sini bile ayırmanın gerekliliğini kavramıyor. Ödemiyor. Şu veya bu somut grevde, şu veya bu sol örgütün kendi en fazla kendi yakın çevresini seferber ederek örgütlediği dayanışma da saman alevi gibi sönüp gidiyor. Bu sorun da aslında işçi hareketinin andaki gerçek durumunu, seviyesini gösteren bir sorun.

— Kuşkusuz Türk Telekom grevi, son yıllardaki en büyük katılımlı grev olması nedeniyle önemlidir ve işçi mücadelelerinin seviyesinin en düşük olduğu günümüzde bu harekete belli ölçüde ivme kazandırabilecek bir grevdir. Ancak bu grev abartılmamalıdır. Onda olmayan nitelikler onda varmış gibi gösterilmemelidir.

Bu grevin abartılması, yer yer isyancı işçi hareketinin başlangıcı gibi gösterilmesi –ki kimi sol yayın organlarında bu abartılar yapıldı— yanlıştır, yanıltıcıdır.

— 2006 /2007 karşılaştırmasında dikkat çeken bir olgu Türk Telekom grevi sayesinde greve katılan işçi sayısında ve grevle kaybolan işgünü sayısında büyük artış görünmesine rağmen, grev sayısında yarı yarıya düşüş olmasıdır. 2006'da yapılan grev sayısı 26 iken bu sayı 2007'de 13'e düşmüştür. Görünen genel eğilimde bir değişiklik olmadığıdır: Az sayıda, küçük iş yerinde ve fakat oldukça uzun süreli grevler, bugünkü işçi hareketinin en önemli hak alma-mücadele araçlarından biri olan grev konusundaki gerçekliğidir.

— Mart başı 2008 itibarıyla ağır kış koşullarına, grev kırıcı patronlara ve onların devletine, grev ve direnişleri adeta vatan hainliği gören patronlara devlete, hükümete rağmen TEGA Mühendislik, Acerer Döküm, Arçelik, Kocaeli Üniversitesi, Yörsan, Akyıl Tekstil, SCT Turbo'da grev ve direnişler sürüyordu.

Bu mücadeleler yanında Tuzla tersane işçilerinin onlarca işçinin canına ve sakat kalmasına mal olan güvenliksiz çalışma koşullarına karşı mücadelesi de artan ölçüde dayanışma

kazanarak sürüyordu. Bunun yanında Sosyal Sigorta ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısına karşı mücadele eylemleri, bu mücadele yer yer var olan ve aslında savunulacak hiçbir yanı olmayan yasaların savunulması anlamına da gelen biçimde yanlış bir biçimde yönlendirilip yürümesine rağmen dönemin işçi katılımı potansiyeli yüksek eylemi olarak görünüyor. Ayrıca tabii yine özelleştirmeye karşı da, yine yanlış yönlendirilen, devlet kapitalisti mülkiyeti "halk mülkiyeti" olarak gösterip savunan, eylemler, Petkim işçileri, Tekel İşçileri, ve Türkiye Taşkömürü İşletmeleri maden işçileri eylemleri vardı. Bu grev ve direnişler, yalnızca bu grev ve direniş içindeki işçilere değil, bu grev ve direnişleri izleyen, bunlarla dayanışma içinde olan herkese, devletin kimin devleti olduğunu, reformist/faşist sendika bürokratlarının nasıl olumsuz bir rol oynadıklarını vb. pratikte gösteren okullar. Bu yüzden nicelik olarak az sayıdaki bu eylemler gelecek için de umut olan eylemler.

— Kuzey Kürdistan'da Türk devletinin yükselttiği savaş, son olarak da Güney Kürdistan'a yönelik kara harekâtında genel olarak işçi hareketinin tavrı da aslında hareketin andaki gerçek durumu hakkında bilgi vericidir. Genel olarak sendikaların tavrı Türk devletinin "teröre karşı mücadele"sinin yanında yer almaktır. Yer yer gayet cılız reformist eleştiri sesleri çıksa da, işçileri bu savaşa karşı eyleme hazırlayan, çağıran tek tavır yoktur ve bu savaşa karşı en önde tavır alması gereken Türk işçileri, genelde bu savaşı destekler konumdadır. İşçi sınıfı hareketinin bu durumunda kuşkusuz biz komünistlerin işçi sınıfı içindeki gücümüzün azlığının payı, bizim de sorumluluğumuz vardır. Biz işçi sınıfı hareketini bu durumdan çıkarmanın tek yolunun işçi sınıfı hareketi ile komünist hareketin bağlarının sağlamlaştırılması, işçi hareketinin komünist önderliğe kavuşturulması olduğunun bilincinde, işçi sınıfı içinde çalışmayı, örgütü fabrika/işletme hücreleri ayakları üzerinde yükseltmeyi temel görev olarak kavrıyoruz.

— 2008'de bir dizi branşta olan toplu sözleşmelere hareketin andaki durumunda girilecek. İçinde bulunduğumuz durumda geneli alındığında işçiler arasında isyancı bir hava yok. Evet harekette geçen yıllara göre belli bir kıpırdanma var. Fakat bu burjuvazinin saldırıları ile karşılaştırıldığında yeterli değil.

Bu arada yapılmış olan Türk-İş ve DİSK'e bağlı sendikaların şube genel kurulları, ve ardından merkezi genel kurullarında görülen şu: Bütün sendikasızlaştırma saldırılarına rağmen az sayıda sendika somutunda hakları savunma, saldırılara karşı direnme temelinde yeni üye kazanma durumu var. Sendikalara üye olarak gelen işçilerin önemli bölümü sağcı ve fakat sorun haklarının savunulması olduğunda mücadeleden yana. Bu bir taze kandır ve doğru kullanıldığında yeni kıpırdamaları birlikte getirebilir. Bütün baskılara rağmen yeni sendikalı olmayı seçen işçi, sendikalar içinde de değişikliklerde önemli rol oynayabilir. Bu işyerlerinde çalışan ileri işçiler öncelikli olmak üzere işçilere dışarıdan sosyalist bilinç taşımak biz bolşeviklerin görevidir.

EKONOMİK GELİŞMELER

Bu bağlamda genel tablo şudur:

2002-2007, 2007'nin üçüncü çeyreği dahil, 23 çeyrek sürekli olarak büyüdü.Büyüme hızı 2002'de yüzde 7.9, 2003'te 5.9, 2004'te yüzde 9.9, 2005'te yüzde 7.6, 2006'da da yüzde 6,0 ile 2002-2006 yılları arasında ortalama % 7.46 idi. Bu veriler temelinde Türkiye

ekonomisi bu dönemde en hızlı büyüyen ekonomilerden biri idi. Bu büyümede yakalanan siyasi istikrar, IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası finans kuruluşlarının programlarına harfiyen uyularak uluslararası finans piyasasında sağlanan güven, relatif yüksek faiz ile sıcak para akımının sağlanması, özelleştirme ile elde edilen gelirlerin sağladığı fon vb. önemli rol oynadı. Büyüme, 2007 yılı sonu için öngörülen % 4 hedefine varılamamış olmasına rağmen, enflasyonun da tek haneli rakamlara indirilmesi ile birlikte sağlandı.

Kuşkusuz bu büyüme gerçekte toplumun yalnızca bir bölümü, sermaye sahibi, sömürücü sınıflar açısından bu dönem içinde "işlerin tıkırında olduğu anlamına geliyor. Büyüme işçiler-köylüler-emekçi yığınlar açısından onların hayatlarında önemli düzelmeler olduğu anlamına gelmiyor. Ama örneğin gelinen yerde Ankara Ticaret Odası'nın araştırmasına göre, şimdi Türkiye'de (nakit ve menkul) varlığı 1 milyon YTL'nin üzerinde olan 22 bini aşkın milyoner var. 50 yıl öncenin toplam 13 milyoneri ile karşılaştırıldığında evet "zenginleşiyoruz". Fakat 22 bin 72 milyonla karşılaştırıldığında zenginleşenin toplumun ancak onbindelerle ifade edilen küçücük bir bölümü olduğu görülür. (Bkz. Milliyet, 5.2.2008, Güngör Uras, "Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış") Yine örneğin her yıl dolar milyonerleri listesi yayınlayan Forbes isimli amerikan ekonomi dergisinin bu yılki listesinde 36 Türkiyeli dolar milyarderi var. (Bkz. Akşam, Ekonomi, 26.02.08) 1990'lı yıllara kadar bu listede tek bir Türkiyeli patronun olmadığı bilindiğinde "Hızla kalkınıyoruz" laflarının ardından yatan bir gerçekliğin olduğu, Türkiyede büyük sermayenin gerçekten "kalkındığı" görülür. Bu "kalkınma"nın, büyümenin temelinde Kuzey Kürdistanlı-Türkiyeli işçilerin, emekçilerin yoğun sömürülmesi, Türkiyenin yer altı, yer üstü zenginliklerinin Türkiyeli büyük patronlar ve onların işbirliği yaptığı emperyalistler tarafından talan edilmesi vardır. Bu büyümenin patronlar ile işçiler-emekçilere yansımasının nasıl olduğunu son dönemde en açık gösteren örneklerden biri Türkiye'deki tersanelerin durumudur. Türkiye egemenleri tersane-gemi üretiminde Türkiye'nin dünya üçüncülüğünü yakalamış olmasıyla övünüyorlar. Bunun işçilere yansıması, Türkiye'nin tersanelerde iş kazalarında ölümlerde dünya birincisi olması biçiminde oluyor. (Bkz. Mahmut Övür/Sabah, 23.Şubat.08) Tersane işçilerinin en kötü şartlarda, 13-14 saatlik işgününde, can güvenliği bile olmaksızın çalışmaları biçiminde oluyor. Bu bağlamda bütün siyasetlerden patronlar hemfikir ve elele. Örneğin Tuzla'da işçi katilleri patronların arasında iki AKP milletvekili ve 1 MHP milletvekili de var.

Evet Türkiye ekonomisi böyle hızlı bir büyüme dönemi yaşadı, yaşıyor, Bu olgu. Bu olgu olduğu kadar şu da olgu: 2006 yılında büyüme hızında bir düşüş oldu. 2007 yılında da bu büyüme hızında düşüş eğilimi sürdü. 2007 yılı büyüme hızının % 4,5- 5 arasında olacağı hesaplanıyor. Yılın ilk iki çeyreğinin ortalama büyüme rakamı % 5,3'tü. Üçüncü çeyrekte büyüme hızı % 2 olarak gerçekleşti. Bu beklentilerin çok altında idi ve Türkiye ekonomisinin de uluslararası alandaki finansal krizle de bağ içinde yeni bir kriz devresine girmekte olduğunun işareti idi. Bunun yanında enflasyon rakamları da büyümeye başladı. Görünen uluslarası alanda finansal krizin yeni bir kriz dönemine girilmesi ile birlikte bu kriz devresini yıkıcı bir hale getirme olasılığının hiç de küçük olmadığı. Ve hükümet kendi kendine Türkiye ekonomisinin kırılgan olmadığı vb., krizin "bizi fazla etkilemeyeceği" lafları ile moral verse de, Türkiye ekonomisi bu krizden en fazla zarar görecek ekonomilerden biri olmaya adaydır. Büyük burjuvazi de aslında gelişmeden kaygılıdır ve bu kaygılarını dile getirerek hükümetten "ekonomiye daha dikkatle

odaklanma, mutlaka gündemin birinci maddesi yapma"sını talep etmektedir. TÜSİAD Başkanı Arzuhan Yalçındağ durum hakkında şu tespitleri yapmaktadır:

"Enflasyon rakamları endişe verici, iş dünyası olarak son ekonomideki göstergeleri kaygıyla izliyoruz. Amacımız felaket tellallığı yapmak değil. Ancak iş dünyası olarak bir sıkıntının olduğuna da vurgu yapmak ve bu konuda da uyarı yapmak görevim. (...) Maalesef iç pazarda daralma var ve işsizlik yükseliyor; büyüme daralıyor."

Büyük burjuvazi bunun dışında AKP hükümetinin AB'ye üyelik konusunda da yeterli bir çalışma yürüttüğü konusunda kaygılarını dile getirmekte, kendi aralarından doğrudan bu işini peşini izleyecek bir komisyon oluşturmaktadır. Yaptığı basın toplantısında "TÜSİAD olarak Avrupa'daki siyasetçi, bürokrat, akademi ve iş çevreleriyle; kanaat önderi karar alıcı kesimlerle yürüttükleri lobi nitelikli ilişkileri bu konuda yeterli olmayacağını gördüklerini aktaran Yalçındağ, bu çalışmaları yürütmek amacıyla TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Ümit Boyner başkanlığında "Yurtdışı İletişim Komisyonu" oluşturduklarını bildirdi. Yalçındağ, bu faaliyetler için gerekli mali kaynağı sağlamak amacıyla da yurtdışı iletişim fonu oluşturduklarını kaydetti. (Bkz. Milliyet, 4 Mart 2008)

İçteki siyasi dalaş da, dışarıda "istikrarsızlık" olarak algılandığı ölçüde, var olan ve gelişen krizi derinleştirecek bir rol oynayacaktır. Önümüzdeki dönemde Türkiye ekonomisini bekleyen krizin yükü yine işçi sınıfı ve emekçilerin omzuna yüklenecektir.

YEREL SEÇİMLERDE TAVRIMIZ…

Bu konuda şimdiye kadarki siyasetimiz sürdürülecektir. Yerel seçimler parlamento seçimlerinden farklı olarak devrimci güçlerin ittifak gerçekleştirmeleri şartlarında belli yerel yönetim kurumları için seçime girdiklerinde salt propaganda yapmalarına izin vermekle kalmamakta, seçilebileceği imkânlar da sunmaktadır. Belli yerel yönetim organları için seçimlerde, seçimler yoluyla iktidarı ele geçirme, seçimler yoluyla köklü değişikliklerin mümkün olduğu vb. bilinci verme durumu da yoktur. Bizim bugünkü gücümüz yerel seçimlere katılmamızı da çok sınırlı kılan bir güçtür. Ve bizim için seçimler hep esas çalışmamızın yanında ele alacağımız tâli bir alandır. Bu temel yaklaşımlar temelinde, yerel seçimlere merkezi görevlerimizi aksatmaksızın katılabiliriz. Somut olarak imkân ve güç olan yerlerde somut konuşulup devrimcilere de çağrı yaparak birlikte belde, muhtarlık düzeyinde aday gösterebilir, ortak tespit edilen adayların seçilmesi için çalışma yürütebiliriz. Devrimci, antifaşist güçlerle varsa imkân, kendimiz öncülük edip onlara öneri götürerek bir çalışma içine girebiliriz. Girdiğimiz her ittifakta bizim için minimum ön şart kendi bağımsız propagandamızdır. Burada eylemde birlik, ajitasyon propagandada serbestlik temel ilkemiz ve şiarımızdır.

301

Ceza yasasının "Türklüğe hakaret"i suç sayan 301. maddesinin değiştirilmesi talebi bugün Türkiye siyasetinde üzerinde en çok tartışma yürütülen taleplerden biri. Bu konuda yalnızca devrimciler değil, tüm liberal kanat da değişiklik talebini, daha doğrusu

bu maddenin kaldırılması talebini getiriyor. AB'ye üyelik görüşmelerinde de bu madde sürekli olarak Türkiyenin önüne engel olarak çıktığı için, özel sermayeli büyük burjuvazi de bu maddenin değişmesi için tavır takınıyor.

Sorun şu ki, bu madde kendilerini "Türklüğün", "bağımsızlığın", "Türk adaletinin bağımsızlığının" vs vs. savunucuları için mutlaka olduğu gibi kalması gereken bir madde.

Bulunduğu gibi AKP daha seçimler öncesinde aslında bu 301. maddeyi değiştirme hazırlıkları içindeydi. Fakat askeri kanattan da gelen yoğun baskı sonucu bunu erteledi. Şimdi öncelikle AB'nin tavrı üzerine ve arkasına ABD ile görüşmeler gerekçesini de alarak 301'i yeniden gündeme aldı. AKP bu maddede yapacağı değişiklikle türban tartışmalarında liberal burjuvazi nezdinde bir ölçüde çizdirdiği "özgürlükçü" imajını da tamir etmek isteyebilir.

Fakat karşısında parlamento içinde MHP'nin başını çekeceği çok sert bir muhalefetle karşılaşacağı, AB uşaklığı ile suçlanacağı vb. kesindir.

Aslında Meclis aritmetiği açısından AKP'nin bu yasayı değiştirme konusunda hiçbir sorunu yoktur. Ancak sorun bundan çok dışarıdaki, ordudaki ve sokağa dökülme potansiyelini içinde taşıyan "ulusalcı" azgın muhalefettedir.

Türban konusunda zaten başı darda olan AKP'nin zamanlama açısından 301'de şimdi devreye sokup sokmayacağını göreceğiz.

Biz 301 bağlamında bu yasada hiçbir değişikliğin yasanın ruhunu değiştirebileceğini düşünmüyoruz. Bu yasa gerçekte tümden iptal edilmesi gereken bir yasadır.

ALEVİLİK NASIL KULLANILIYOR?

Bütün dinler/mezhepler gibi Alevilik de egemenlerin iktidar dalaşının bir aracı olarak kullanılıyor.

Bu bağlamda ilginç olan şey şu: Alevilik adına konuşan örgütler, kendilerinin başka din ve mezhepler gibi olmadığını, Aleviliğin aslında Türkiye şartlarında isyancı/ilerici olduğunu savunuyor. Bir bölümü Aleviliğin İslam dininin bir mezhebi değil, apayrı bir şey olduğunu, bir dünya görüşü, bir hayat tarzı olduğunu savunuyor. Bir bölümü Aleviliğin din olmadığını, Alevi örgütlenmesinin bir dini örgütlenme olmadığını vb. savunuyor. Aleviliğin ilericilik olduğunu savunanların başını çekenlerin bir bölümü devrimci eskileri, bir zamanlar devrimci örgütlerde çalışmış, dökülmüş olanlar. Ne yazık ki bunların kitle bağları ve kitle içindeki etkileri, devrimcilerin bağları ve etkilerinden çok daha büyük. Bu etkinin büyümesinde fakat devrimci örgütlerin genel olarak Aleviliğe ve Alevilere en baştan "ilerici" payesini vermesinin de payı var.

Biz Komünistler ideolojik olarak dini bir akım olan Aleviliği bütün dinler gibi gericilik olarak değerlendiriyoruz, Aleviliğin ilericilik olarak gösterilmesine kesinlikle karşıyız. Bu Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da ezilen konumunda olan Aleviliğin, baskıya ve ezilmeye karşı mücadelesinin haklı olduğu ve bizim tabii ki bu mücadelenin yanında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Biz Alevilik bağlamında, dinsel/mezhepsel her türlü imtiyaza karşı olduğumuz, bütün din ve mezheplere eşit mesafede durulması gerektiği görüşünde olduğumuz için, Alevilerin devletten eşit muamele talebini haklı bir talep olarak buluyoruz.

Bu fakat Aleviliği ilerici bulduğumuz vb. anlamına gelmiyor.

Şimdi, halk içindeki etkileri açısından bayağı güçlü olan ve Alevilik adına konuştukları iddiasında olan değişik Alevi örgütleri var.

Bunların bir bölümü statükocu Kemalist devlet ve ulusalcılar safında "şeriat" tehlikesine karşı mücadelede saf tutarken; bir bölümü diyanet işlerinde Aleviliğin de temsil edilmesi talebi temelinde çalışıyor. Bizce en olumlu tavır içinde bulunan bir bölümü ise haklı olarak Diyanetin kaldırılmasını, gerçek laikliğin uygulanmasını, TC devletinin laik devlet olmadığını savunuyor. Hemen bütün partiler Alevi seçmenleri kazanabilmek için Alevilerin haklarına sahip çıkar görünüyor. AKP ve AKP hükümeti de son dönemde Aleviliği keşfedenlerden. AKP içindeki Alevi sözcülerinden birinin (Çamuroğlu) verdiği ve Alevileri AKP'ye ekleme amacını güden Erdoğan'ın da katıldığı yemek, Alevi örgütlerinde ve cemaatinde büyük tartışma yarattı. Bir bölümü, Alevilerin statükocu Kemalist devletçi kesimi hatta bu yemeğe katılanların "düşkün" olacağı açıklaması yaptı vb. Fakat bu tartışmalar en başta bir şeyi, Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda Aleviliğin etkin bir unsur olduğunu gösterdi.

Aynı şey Türkiye dışında da bir başka vesileyle görüldü son dönemde. Alman devlet televizyonunda gösterilen bir polisiye film üzerine büyük gürültü koptu. Sözkonusu film 'bu film Aleviliğe karşı değil…' gibi bir ön açıklama ile gösterildi. Konusu, aile içi cinsel tecavüz yaşanan Alevi bir aile etrafında dönüyor. Film daha gösterilmeden Almanya'daki Alevi örgütler tarafından, bu filmin Aleviliğe karşı –Sünniler tarafından geliştirilen— önyargıları temel alan ve körükleyen bir film olduğu gerekçesi ile gösterilmemesi istenmiş. Buna rağmen gösterildi. Bunun üzerine Alman televizyonuna protestolar yağdı. Başta Hürriyet olmak üzere Türk medyasının da küçümsenmeyecek bir bölümü güya Alevilerin haklarına sahip çıktı. Almanya'da Köln'de 20 bin kişi bu filme karşı yürüdü. Bu Türkiye dışında da —belki hatta içerde olduğundan daha çok— Alevilik sorununun Alevileri harekete geçiren, bir araya getiren bir sorun olduğu ve Alevilerin örgütlü bir güç olarak geliştiğini gösterdi.

Kuşkusuz Alevilik konusunda Sünni kökenli yerleşmiş önyagıların varlığı bilindiğinde, ensest ilişki üzerine bir filmin bir Alevi aile üzerinden anlatılması iyi bir seçim değildir, buna dikkat çekmek, bunu protesto etmek doğrudur. Ancak bu yapılırken ensest ilişki, aile içi cinsel şiddet gibi aslında dini, mezhebi ne olursa olsun bütün erkek cinsine ait hiç de küçümsenmeyecek ölçüde olan bir sorunun sanki Alevilerde olamazmış gibi tavırlar takınılması yanlıştır.

Biz özellikle devrimci kesimde Aleviliğe karşı oldukça yaygın olan sempatiyi, onu ilerici gören, adeta Alevilik propogandası yapan tavırları yanlış buluyor, reddediyoruz. Aleviliğin ilericilik olarak görülüp gösterilmesi, ona karşı doğru bir ideolojik mücadele yürütülerek emekçilerin dinin gerici etkisinden kurtarılması görevinin önüne engel olarak çıkan bir tavırdır.

SOL PARTİLERDE DURUM…

Devletçi "sol" da anda iki parti var. CHP'nin durumu, AKP'ye karşı mücadelede Genelkurmay, yüksek yargı, önemli ölçüde medya desteğine rağmen iyi değil. Seçmen bazında destek yüzde 15-20 bandına yerleşmiş görünüyor. Baykal başta kaldıkça çok

büyük bir değişiklik beklenilmemeli. Baykal'ı parti içi kurallar uyarak devirmek ise nerdeyse imkaânsız görünüyor.

DSP, Bülent Ecevit'in ölümü ertesinde yeniden şekillenmeye çalışıyor. Fakat "şeriat" tehlikesine karşı mücadele bu partinin de belirleyici güncel tavrı olduğu için, CHP ile farklılığı görülmüyor. Aynı kulvarda yarışıyorlar. O kulvarda var olan, ve toplam maksimum % 25-30 bandında dolaşan oy için rekabet ediyor. Kaldı ki İP gibi, T"K"P gibi, EMEP gibi partiler de küçümsenmeyecek ölçüde bu kulvarda yarışıyorlar. Bu yüzden ne CHP'nin, ne DSP'nin halkın çoğunlmuğu için umut haline gelmesi, seçimlerle tek başlarına, evet ikisi ittifak halinde de hükümet kuracak desteğe sahip olmaları imkânsız görünüyor.

Batı tipi sosyaldemokrat bir programla yeni bir partinin ortaya çıkması vb. de ufukta görülmüyor. Çünkü AKP bugünkü programıyla batı tipi sosyaldemokrasinin programının önemli parçalarını kendi programının parçası haline getirmiş durumda.

Açık devletçi "sol" dışındaki , legal solda kitle etkisi açısından ciddiye alınacak tek parti şimdi kapatılma tehditi altında olan DTP'dir. DTP kapatılsa bile yeniden başka bir isimle de çıktığında % 4-6 bandında oya sahiptir. DTP'nin temsil ettiği Kürt kimliğini ve mücadelesini temel alan siyaset "Türkiyelileşme"yi çok kez önüne programatik hedef olarak koydu, fakat gerçekleştiremedi. Bunun önümüzdeki dönemde de gerçekleşmeyeceğinden yola çıkmamız gerek. Ancak bir çatı partisi içinde, daha çok seçimlerde ittifakı temel alan ve içinde yer alan her gruba grupsal yapısını koruma hakkı tanıyan bir yapılaşma mümkündür. DTP dışındaki devlet dışı sol güçlerin (ÖDP, EMEP, SDP vd.) kitle içindeki gerçek gücü dikkate alındığında böyle bir çatı Partisinin seçimlerde DTP oyuna ekleyeceği oy % 1-2 civarında oynar.

SDN DÖNEMDEKİ KİMİ GENEL KURULLAR

ÖDP Genel Kurulu sonuçları... Bu parti gelişme, güçlenme yerine, gerileyen bir eğri çiziyor, kan kaybediyor. Bilindiği gibi parti "çoğulcu", "kendi içinde demokrasiyi yaşayan ve yaşatan" değişik bir parti olacağı iddiasıyla çıkmıştı ortaya. Dev-Yol, Kurtuluş kökenli örgütler, Dev-Sol'un bir bölümü, kimi Troçkistler vb. başlangıçta bir arada hareket ediyorlardı. Süreç içinde "parti gibi parti olma" çabaları gelişti ve gevşek birlik dağılmaya, çoğunluk grubu diğerlerinden disiplin istemeye, uymayanları tasfiye etmeye başladı. Seçimler öncesinde parti siyaseti tartışmalarında bir bölüm parti olarak seçimlere katılmayı savunurken, bir bölüm 'Bin Umut Adayları'nı destekleme ve "Meclise Ufuk Gerek"tiği için, Ufuk Uras'ın Bin Umut Adayları içinden bağımsız olarak seçimlere katılmasını savundu. Pratikte bu ikinci görüş kendi siyasetini uyguladı. Bu partideki gelişmelerden memnun olmayanların bir bölümünün yapılan son Kongrede grupları ile birlikte partiden ayrılması ile sonuçlandı.

Ayrılanlar içinde örneğin Birgün'de yazan Melih Pakdemir var. Geçmişte Dev-Yol'un başını çekenlerden. Kongrenin 1/3'ü gidiyor.

Bu arada Yeniden Dev-Genç'i ayakları üzerine dikelim tartışmaları yürüyor.

M. Pekdemir'in diğerlerine getirdiği suçlama, bunların devrimden vazgeçtikeri suçlaması.

Yine Birgün'de yazan Rıdvan Akar, şimdi ÖDP de kalanları savunurken "devrimden

vazgeçme" iddiasını reddediyor, bunun doğru olmadığını, söylenenin 12 Eylül öncesi legal imkânların kullanılmadığı olduğunu belirtiyor.

Andaki ÖDP, başlangıçtaki çatı partisi olma söyleminden de uzaklaşmıştır ve gelinen yerde kendi içindeki farklı olanları da tasfiye etmiştir. Bu parti anda liberal sol bir partidir.

SDP de bölünme... DTP'nin Türkiye'deki kardeş partisi gibi hareket eden SDP'de de Kongrede büyük bir kopuş, bir bölünme oldu. Kopuşun görünen ve bilinen gerekçesi yönetimden bir erkeğin cinsel tacizciliği ve kadınların uyarılarına rağmen yönetimin tacizciye sahip çıkması.

Bunun üzerine önce 80 kadar partili kadın bir ortak açıklama ile partiden istifa ettiklerini açıkladılar. Kongrede ve kongre ertesinde de bir dizi yeni istifalar oldu. İstifacılar içinde Mihri Belli de var. SDP'de kalan kesim, taciz iddiasının bahane olduğunu, esas sorunun Kürt soruruna yaklaşım olduğunu, bu konuda istifacıların SDP'nin Kürt ulusal sorunundaki doğru tavrından rahatsız oldukları gittiklerini ileri sürüyor.

Ayrılan kesim yeni bir parti kurabilir ve belki ÖDP'den ayrılan kesimle birlikte hareket edebilirler.

İllegal-devrimci örgütlerden de TKP/ML kökenli iki örgüt bu arada kongrelerini yaptıklarını duyurdular.

MKP II. Kongresi… II. Kongrenin yayınlanmış olan belgeleri, aynen 1. Kongre'de olduğu gibi tam bir eklektizm sergiliyor.

Tek farkı siyasi seviyenin daha da düşmüş olmasıdır.

İlginç olan kendine Maoist adını veren, ve hala İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisine, onun temel görüşlerine sadık olduğunu söyleyen bu partinin gelinen yerde "Halk Savaşı"nın içini nasıl doldurduğudur. Bu konuda söyledikleri aynen şudur:

"Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal gerçekliğinin bir sonucu olan Halk Savaşı, sadece gerilla alanında sürdürülen faaliyetten ibaret değildir. Sadece kırda bir mevzilenme meselesi olarak da görülmemelidir. Kısacası sadece gerilla savaşı olarak ele alınamaz. Kuşkusuz öncü siperler olarak bunların esas öneme sahip oldukları açıktır. II. Kongremiz partimizin tüm faaliyet alanlarını görevlerin büyüklüğü küçüklüğü anlayışına düşmeden devrimci savaşın faal siperleri olarak kavrama bilincindedir. Tüm alanlar halk savaşının geliştirilmesinden sorumludur. Merkezi görev dinamizminin gerektirdiği ortak bir ideolojik, siyasal, örgütsel ve kültürel şekillenme içerisinde olmalıyız. Her bir alandaki görevlerin özgürlüğündeki biçimsel farklılıkları yadsımadan bu merkezi görevi hizmet etmeliyiz. Dolayısıyla kır, şehir, hapishaneler, yurtdışı, enternasyonal alan, yerel yönetimler, sendikalar, kooperatifler, kadın, gençlik ve bütün faaliyet alanları Komünizmi için halk savaşı mücadelemizin birer parçasıdırlar." (Bkz. Devrimci Demokrasi 3-16 Ocak, s. 8-9)

Görüldüğü gibi bu Maoistlerin Halk savaşından anladığı bütün biçimleriyle halkın devrimci mücadelesinden başka bir şey değildir. Mao'nun feodalizme karşı silahlı köylü ayaklanması, köylü savaşı ile, İbrahim'in "küçükten büyüğe gelişecek köylü gerilla savaşı" ile bunların halk savaşının adı dışında bir benzerliği kalmamıştır.

Zorluk aslında "Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin" esasta feodalizme karşı köylülerin silahlı ayaklanmasını temel alan bir mücadele stratejisini mümkün kılmayan "ekonomik ve sosyal gerçekliği"nde yatmaktadır. Bu ekonomik sosyal gerçekliğin Halk savaşına uygun olmadığı yerde MKP çareyi halk savaşı teorisini çarpıtmakta bulmuştur.

Benzer bir işi bu arada yapılmış olan **TKP/ML 8. Kongresi** de yapmaktadır. Burada da eklektizm tüm kongre belgelerine damgasını vurmaktadır.

TKP/ML de MKP gibi Maoist olduğunu söyleyen, aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisini savunduğunu söyleyen bir partidir.

Gelinen yerde bu parti 8. Kongresinde bu partinin önüne konulan "genel yönelimin ana noktaları" şunlardır:

"Birincisi, ülkemizdeki demokratik halk devrimi sürecini zafere taşıyacak olan halk savaşı stratejimizin geliştirilmesi ile ilgili 35 yıllık mücadele tarihimizde ortaya çıkan açmazları gidermekle ilgilidir. (...)

İkincisi, kitlelerin rolünün kavranması ile ilgili sorunumuz bağlamında kitle çizgisinin kavranışında partide bilinç sıçraması yaratılmasıdır. (...)

Üçüncü nokta; örgütsel açıdan partinin yaşadığı sorunların giderilmesi ve bünyeyi saran hastalık ve zafiyetlerle mücadele edilmesine yöneliktir. (...)

Dördüncü nokta, parti faaliyetimizi ileriye taşıyacak, devrimin ve savaşın önder kadro ve militanlarının yetiştirilmesi doğrultusunda adımlar atmaktır. (...)"

Bu ana noktların hepsini topladığınızda ortaya çıkan (Partizan, sayı 62, sayfa 38-39) aslında bir halk savaşı değil, halk savaşını hazırlamaya yönelik bir hazırlık aşamasıdır. Yani TKP/ML şimdi halk savaşı yürütüyoruz ajitasyonuna rağmen, gerçekte 2008 yılında, 1979'da 1. MK'nın dördüncü toplantısında karar altına alınan ve II. Kongre ertesinde revizyonist ilan edilen "Halk Savaşına Hazırlık Dönemi"ne dönmüştür.

Buradaki temel sorun şudur: (Ki bu 1. MK'nın 4. Toplantısında alınan karar için de geçerlidir.) TKP/ML sahip çıkılan ve uygulanmak istenen halk savaşı teorisinin pratiğe uygulanma çabaları içinde belli açmazları görmüş, yaşamıştır. Fakat bu açmazların temelinde halk savaşı teorisinin Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekliği ile uyuşmadığını görmemiştir. (Belki de görmüştür, fakat çeşitli nedenlerle açıkça ortaya koyma cesaretine sahip değildir. 2. MK'da 1. MK'dan devralınan böyle biri de vardı!) Böyle oylunca da bir yandan halk savaşı savunulur gibi görünülmekte, diğer yandan pratikte teorik çalışmayı ve şehirlerde ve kitleler içinde çalışmayı esas alacak bir pratik faaliyet önerilmektedir.

Bizim bu partilerin tabanındaki insanlara söyleyeceğimiz tek şey var : Bolşeviklerin daha ilk ayrılık döneminde yazdıklarını, ve aylrılmadan önce parti içindeki mücadele sırasında yazdıklarını okuyun, inceleyin! Mao'yu ve İbrahim'i okuyun inceleyin, kendi örgütlerinizin teori ve pratiği ile karşılaştırın.

Ve hepsinden önemlisi, Türkiye'de feodalizm ile halk (köylü) yığınları arasındaki çelişmenin nerede, nasıl olduğunu, baş çelişme olup olmadığını sorgulayın. Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin feodalizme karşı köylü savaşı olarak gelişip gelişmediğini, böyle gelişmesinin mümkün olup olmadığını sorgulayın!

EGEMENLERİN İKTİDAR DALAŞI SERTLEŞİYOR... AKP HAKKINDA KAPATMA DAVASI AÇILDI... NE AKP DEMOKRAT, NE DEVLET LAİK! ÇÖZÜM NE KIŞLADA; NE DE CAMİDE...

Çözüm işçilerin, emekçilerin iktidarında... Devrimde... Sosyalizmde!

Emekçinin gündemi...

14 Mart'ta, onlarca yıldan sonra ilk kez bütün emek örgütleri bir somut amaç temelinde, AKP hükümetinin "Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Sigorta Yasası" taslağına karşı, kazanılmış kimi hakların geri alınmasına karşı eylem birliği için yan yana geldiler. Onyıllardan bu yana ilk kez çok geniş bir eylem birliği ile emekçiler iki saatliğine de olsa Türkiye'de hayatı önemli ölçüde durdurdular. Onyıllardan beri ilk kez işçiler-emekçiler toplu halde iki saatliğine de olsa "Biz dururs ak, hayat durur!"un ne anlama geldiğini pratikte gördüler ve gösterdiler. Türkiye'de gelmiş geçmiş burjuva hükümetleri içinde Uluslararası Para Fonu / Dünya Bankası damgalı ekonomik programların en kararlı uygulayıcılarından biri olduğunu bugüne kadarki eylemiyle ispatlamış olan AKP hükümetinin başı Erdoğan, işçilerin-emekçilerin eylemini "kanunsuz" ilan etti. Bu eylemin halka karşı yöneldiği demagojisini yaptı. Aslında birçoğu sömürü sisteminin bir parçası olan milliyetçi, reformist, bazıları ırkçı-faşist olan sendikaların yöneticilerini, bunlar AKP'nin yasa tasarısını eleştirdikleri için yalancılıkla itham etti. Fakat bütün bunlar şimdilik "Emek Platformu" adı altında gerçekleşen eylem birliğini engellemek bir yana, daha da pekiştirir bir rol oynadı. Eylem sonrasında eylemin gücü hükümeti geri adım atmaya, yasa tasarısı üzerine, tasarı Meclis Genel Kuruluna getirilmeden emek örgütleri temsilcileriyle görüşmeler yapılacağını açıklamaya zorladı. Şimdi bu görüşmelerde tasarıda en azından Hak-İş ve Türk-İş'in itirazları temelinde kimi kozmetik düzeltmeler yaparak, bunların eylem birliğinden uzaklaştırılması manevrası vardır sırada. İşçiler, emekçiler açısından bu mücadele kuşkusuz aynı anda yürüyen ve öncelikle egemen sınıfların değişik kesimlerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşının görüntüleri olan kayıkçı kavgalarından, örneğin türban konusunda yaşananlardan çok daha önemlidir.

Ve egemenlerin gündemi...

Emekçilerin Kuzey Kürdistan-Türkiye çapında iki saatlik iş bırakma eylemini yaptıkları günün akşamı —borsalar kapandıktan sonra!— egemen sınıfların bizleri de kuyruklarına takarak katmaya çalıştıkları iktidar dalaşında geldikleri noktayı gösteren bir haber düştü gündeme: Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya, Anayasa Mahkemesine hükümet partisi AKP'nin kapatılması, 71 yöneticisine 5 yıllık siyasetten men yasağı konulması talepleriyle dava açılması için başvurmuş, 162 sayfalık iddianamesini Anayasa Mahkemesine sunmuştu. Şimdi bu yasaklanma talebi

üzerine tartışmalar belirliyor gündemi.

Bu bağlamda işçiler-emekçiler açısından bilinmesi gereken şudur: Yasaklama konusunda yürüyen tartışmalar esasta egemen sınıfların iki kanadı arasındaki iktidar dalaşının bir parçasıdır. Çok kabaca bir yanda hükümet olup da iktidar olmayan ve fakat yavaş yavaş iktidara yürüyen AKP hükümetinin temsil ettiği burjuva kesimleri, öbür yanda da şimdiye dek iktidarı elinde bulunduran ve fakat şimdi iktidarları tehdit altında bulunan devlet bürokrasisinde –en başta ordu ve yüksek yargı bürokrasisi– temsilini bulan burjuva kesimleri. Her iki kesim de işçi-emekçi düşmanıdır, her iki kesim de din sömürücüsüdür, her iki kesim de Türk milliyetçisidir, "TC'nin vatanı ve milleti ile bölünmezliği" temel ilkesine sadıktır. Her iki kesim de devleti bir bütün olarak burjuvazinin, sermaye sınıfının iktidar aracı olarak, burjuvazinin halk, işçi sınıfı üzerinde diktatörlüğü olarak kavrama ve kullanma noktasında birdir. Aralarındaki fark bu devlet iktidarında dümenin hangi kesimin elinde olacağı, öncelikle hangi kesimin programının uygulanacağı, hangi kesimin daha çok pay alacağı noktasındadır.

Şimdi bu iki kesim kendileri açısından adeta bir ölüm kalım mücadelesi içinde bulunuyor.

Bu mücadelede adeta artık sırtını duvara dayamış biçimde dövüşen tutucu-statükocu ideolojik Kemalist kesim, geçen yıl bütün gürültülü "Cumhuriyet Mitingleri"ne, Genelkurmay adına dillendirilen açık darbe tehditlerine rağmen büyük bir seçim yenilgisi yaşadı. Ardından Cumhurbaşkanlığı makamına hiç istemedikleri AKP kurucusu Abdullah Gül geldi. AKP'nin Cumhurbaşkanlığını ele geçirmesi ile, yüksek bürokraside de uzun vadede yeni atamalarla devlet aygıtını bütünüyle ele geçirme ihtimalinin artık bir ihtimal olmaktan çıkıp, eğer önü bir türlü alınamazsa, kaçınılmaz olacağının görülmesi ideolojik Kemalist kanatta tam bir panik yarattı.

AKP hükümetinin elinden inisiyatifin alınması amacına da hizmet eden savaş da, istenen sonucu vermedi. Tersine şubat ayında Güney Kürdistan'a karşı yürütülen "kara harekâtı" PKK'nin büyük direnişi ile karşılaştı; AKP'nin –bütün batılı emperyalistlerin de desteğinde yürütmek istediği– "siyasi çözüm"de inisiyatif alma imkânını güçlendirmesi, bunun daha fazla gündeme gelmesi ile, ideolojik Kemalist kesimin kendi aralarında birbirlerini işbirlikçilikle/hainlikle suçlamaya varan geçici bölünmesiyle sonuçlandı. Ardından bir de yıllardan beri AKP'nin tabanına verilmiş "türban" sözünü, MHP ile de anlaşarak Anayasa değişikliği ile yerine getirmeye kalkması paniği daha da büyüttü. Her iki kanat açısından da hangisinin egemen olacağı konusunda bir sembol haline getirilen "türban"da atılan adım tutucu-statükocu ideolojik Kemalist kanat açısından artık "bir şeyler yapma" zamanının çoktan geldiğinin işareti oldu. Sırada olan ve AKP'nin 1982 Anayasasının "ruhunu değiştirmek" olarak tanımladığı Anayasa değişikliği/Yeni Anayasa paketinin varlığı bu "bir şeyler yapma" zorunluluğunu daha da acilleştiriyordu. Bu AKP' nin iktidarı bütünüyle ele geçirmesinin yolunu kapama noktasında, "demokratik seçimler"le bir şeyler yapılamayacağını artık görmüşlerdi. Askeri darbenin uluslararası konjonktürde çok zor olduğunu, Türkiye'de burjuvazinin büyük kesimlerinin askeri darbeden yana olmadığını görmüşlerdi. Ertesinde darbenin gelmediği darbe tehdidinin AKP'ye oy olarak geri döndüğünü görmüşlerdi. Bu durumda geriye kalan şey, yüksek yargıdaki gücü kullanarak, AKP'nin önüne mümkün olduğunca engel çıkarmak idi. Bunu

yaptılar. Bunu önce 2007'de Anayasa değişikliği ile ilgili Anayasa maddesini komik bir biçimde yorumlayarak yaptılar. Anayasa değişikliği için toplantı açılımında 367 kişinin bulunma şartını getirdiler. Fakat bu da seçim sonrasında Anayasanın ilgili maddesi, MHP'nin oylamaya girmesiyle, değiştirilerek AKP tarafından aşıldı. Sonra 2008 başında türban konusunda, içinde türban lafı geçmeyen Anayasa değişikliklerinin ruhu "laiklik" ilkesine aykırı bulunarak CHP tarafından Anayasa mahkemesine götürüldü. Dava yürüyor. Fakat yüksek yargı kararları nasıl AKP hükümetinin başında bir Demokles Kılıcı olarak sallanıyorsa, AKP'nin de Meclisteki çoğunluğu ile Anayasayı –referanduma götürme şartlarında– tek başına da değiştirecek çoğunluğa sahip olması ve daha "büyük Anayasa değişikliği" yapılmadan yapılacak "küçük Anayasa değişiklikleri" ile dayanılmak istenen Anayasa maddelerini değiştirme imkânı, yargının kafası üzerinde Demokles Kılıcı olarak sallanıyor. Bu durumda seçimlerle önü kesilemeyen, yargı yoluyla da bölük pörçük mücadelelerle yolu kesilmesi güç olan AKP'nin –askeri darbenin de amaca uygun olmadığı şartlarda– iktidar yürüyüşünün durdurulmasının tek yolu partinin kapatılması, öne çıkan yöneticilerinin siyasetten en azından bir süre men edilmesi olabilirdi. Şimdi Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın kapatma talebinin temeli bu siyasi durum ve gerekliliklerdir.

Hukuk değil guguk...

Fakat tabii ki egemenler bu gerçekleri açıkça ortaya koymazlar, halkı kandırmak için demagojiler yaparlar. Statükocu Kemalist iktidar sahiplerinin, "AKP iktidarımızı elimizden alıyor, bu yüzden onu yasaklayacağız, sonrasına Allah kerim, inşallah bu arada beş yıl içinde AKP ardından kurulacak parti bölünür, CHP güçlenir, başka partiler çıkar, AKP, daha önce yasakladığımız RP'nin durumuna düşer", vb. diyecek halleri yok. Ne diyorlar? Dedikleri kabaca şu: Devletimiz bir hukuk devletidir. Hukukun bağımsızlığı ve üstünlüğü vardır. AKP seçimlerde % 47 aldı diye istediğini yapamaz. Anayasamıza karşı işler yaparsa, hukukun onu engellemesi hukukun görevidir. Şimdi Yargıtay Başsavcısı da salt hukuki neden ve gerekçelerle görevini yerine getirmiş, ve 162 sayfalık gayet ciddi(!!!) araştırmalara dayanan bir iddianame ile dava açmıştır. Hukuka herkes saygılı olmalı, dava sonucunu beklemelidir. vs. vs.

Savcı da bu 162 sayfalık iddianamesinde AKP hakkında sonuçta "laikliğe aykırı eylemlerin odağı durumuna geldiği" (İddianame, s. 162) iddiası temelinde kapatma ve siyasetten men edilme taleplerini ileri sürmektedir.

Türkiye'nin bir hukuk devleti olduğu büyük bir yalandır. Hukuk denen şey, Türkiye'de sadece adı olan, sonuçta yargı bürokrasisinin keyfine göre işleyen bir makinedir. Hukuk değil guguktur Türkiye'de olan. "Yargının bağımsızlığı" gerektiğinde kendilerini bağlaması gereken kanunların üzerinde gören, kanunların onlar için pratikte bir bağlayıcılığı olmayan yargı bürokrasisinin yasalardan da bağımsızlığı olarak kavranmakta ve uygulanmaktadır.

Bunun en açık örneklerini Şemdinli davasında gördük yaşadık, Hrant Dink davasında, çete davalarında vb. yaşıyoruz. Şimdiye kadar Türkiye'de açılmış ve sonuçlandırılmış tüm parti kapatma davaları da –ki Türkiye bizzat burjuva medyanın da itiraf ettiği gibi adeta bir parti mezarlığıdır– bu gugukun, "yargı bağımsızlığı"nın guguksal yorumunun

örnekleridir. Şimdi AKP'ye karşı açılan dava da böyledir.

Türkiye'nin laik olduğu da büyük bir yalandır. Hayır T.C. hiçbir dönemde laik olmamıştır. Şimdi laiklik adına savunulan ve uygulanan Kemalist devlet dinli bir "laiklik" karikatürüdür. Bu yüzden "laikliğe karşı odak olmak" suçlaması, kendileri laik olmayanların, kendilerinden değişik tarzda laik olmayanlara getirdikleri bir suçlamadır.

İşçilerin, emekçilerin egemenlerin bu ikiyüzlü kavgasında hiçbir kesimin yanında, arkasında yer almaması gerekir. Bizim savunduğumuz gerçek laikliğin, ne Kemalist dincilerin, ne de "ılımlısından" İslamcı laiklik savuncularının –ılımlı olmayanlar zaten açıkça şeriat savunuyorlar– "laikliği" ile ilgisi yoktur. Bizim savunduğumuz laiklik dini bütünü ile bireylerin özel işi olarak gören, devletin din işlerine karışmadığı, dini de devlet işlerine karıştırmayan, her dine, her mezhebe eşit mesafe uzaklıkta duran bir devletin tavrıdır. Gerçek laiklik ancak işçilerin-emekçilerin iktidarında, sosyalizmde mümkündür.

Tutucu, statükocu kesimin bu "sivil" yargı darbesi girişimine karşı AKP'nin tavrı, bir yandan kendilerinin "laiklik" savunucusu olduklarını söyleme, diğer yandan yargının millet iradesine karşı çıkarıldığı, % 47 oy almış bir partinin yasaklanmasının "demokrasi ayıbı" olduğu vb. temelinde bir savunma oldu. Bunun yanında yargısal darbe denemesini, bu yargıya yönelik bir darbe ile önleme yollarını tartışmaya başladılar. Anayasanın parti yasaklama ile ilgili maddesinde Anayasa değişikliğini tartışmaya, bunu MHP ile pazarlığa vb. başladılar. AKP güya laiklik savunucusu cephenin karşısına güya demokrasi savunucusu olarak çıktı.

Son yargısal sivil darbe girişimi, görmek isteyenlere egemen sınıfların bütün kanatlarının sahtekârlıklarının görülmesi için yeter malzeme sundu. Örneğin AKP'nin "% 47 oy almış bir parti yasaklanır mı, bu demokrasi ayıbıdır." vb. teranelerini alalım. Bir partinin içinde yaşadığı ve baştan kabul ettiği Anayasal düzene bağlılığının ölçüsü alınan oy mudur? Demokrasinin tek kıstası alınan oyun sayısı ve oranı mıdır? Eğer böyle ise o zaman örneğin NAZİ partisi çoğunluğu kazanırsa haklı mı olacaktır? Bu sorular uzatılabilir. Bu soruların her birinin cevabının hayır olduğu açıktır. Biz Bolşevikler, bugünün Türkiye'sinde –dün de olduğu gibi– parti yasaklanmasına, bu arada AKP'nin de kapatılmasına karşıyız. Bu ama AKP'yi demokrasi savunucusu olarak gördüğümüzden, kimi liberal demokrat aymazların yaptığı gibi, "Hepimiz AKP'liyiz!" dediğimizden vb. değil. AKP sahte demokrattır. O demokrasiyi yalnızca kendi iktidar yürüyüşünde bir araç olarak kullandığı ölçüde savunmaktadır. Kendine demokrattır. Bunun böyle olduğu örneğin bugün kendisi hakkında kapatma talebi ile ortaya çıkan aynı savcı, DTP'yi kapatma davası açtığında bu kapatma talebine "Bu demokrasiye saldırıdır!", "Halk iradesine saldırıdır!" vb. şeklinde karşı çıkmamış olması "Hukuğa, hukuk kurumlarına güvenip; davanın sonucunu bekleyelim!" tavırları takınmış olmasıyla tescillidir. Kapanma talebinin Anayasa Mahkemesine gönderildiği gün, işçi emekçi hareketine karşı takındığı tavırla tescillidir. vb. Bizim bugünün Türkiye'sinde parti kapatılmasına karşı olmamızın nedeni bunu "demokrasi ayıbı" vb. olarak görmemizden de kaynaklanmıyor. Biz Bolşevikler emekçileri birbirlerine düşman eden açıkça ırkçı, açıkça din devleti kurma amaçlı, açıkça kadın düşmanı vb. partilerin belirli şartlar altında yasaklanmasının "demokrasi ayıbı" vb.

olarak adlandırılamayacağını düşünüyoruz. Buradaki esas soru şudur: Kim kimi yasaklamak istiyor? Kim kimi yasaklıyor? Kendisi ırkçı olan bir partinin, bir başka partiyi ırkçı olarak yasaklamak istemesinin ciddiye alınacak hiçbir yanı yoktur. Şimdi AKP iddianamesinde kendileri laik olmayanların, kendilerinden değişik tarzda laik olmayanlara "siz laik değilsiniz" suçlaması getirip kapatmak istemesinde olduğu gibi. Yani sonuçta demokrasiyi savunma adına ortaya çıkanların gerçekte ne olduklarıdır önemli olan. Demokrasi adına yasak getirenler, eğer kendileri gerçekten demokratlarsa, yasağı içinde bulunulan anda açık tehdit altında olan demokrasiyi savunmak için zorunlu bir araç olarak görüyorlarsa, o zaman sorun değişiktir. Biz bu anlayışta olduğumuz için genelde burjuvazinin egemen olduğu tüm ülkelerde –bunlarda en gelişmiş biçimiyle burjuva demokrasisi olduğu şartlarda bile– parti kapatılması yönünde girişimlere kuşkuyla yaklaşıyor, genelde reddediyoruz. Türkiye'de ise şimdiye kadar olan tüm parti yasaklamaları sonuçta Kemalist diktatörlüğün iktidar tekelini korumanın aracı, burjuva anlamda bir demokrasinin bile gelişmesinin engeli olmuştur.

Bundan sonrası...

Şimdi egemenler arasındaki iktidar mücadelesinde bu kapatma davası nedeniyle iki taraf da zamana karşı bir yarışa girmiş durumdadır.

Tutucu-statükocu Kemalist kanat eğer becerebilirse AKP'yi kapatıp, önce çıkan yöneticilerine siyaset yasağı getirerek, AKP'yi bu yolla bitirmeyi denemek konusunda gayet ciddidir. Bu kesim bugün AKP kapatılsa, haklarında yasak istenen 71 kişiye yasak da konsa, AKP'nin devamı olacak partinin Mecliste hala çoğunluğa sahip olacağının, bu partinin seçimlerde yine birinci parti olarak çıkması olasılığının, hatta oylarını arttırma olasılığı olduğunun da farkındadır. Yani AKP'nin bir yargısal darbeyle önünün kesilmesinin, onun iktidar yürüyüşünü durduramayacağı ihtimali hiç de küçümsenmeyecek boyuttadır. Burada statükocular açısından en iyi ihtimalli hesap, AKP yöneticilerinin yasaklı olduğu dönemde, CHP'nin+MHP nin güçlenmesi, ya da eski ANAP-DYP vb. ni birleştiren bir projeyi gerçekleştirip, AKP tabanını buraya çekmek üzerine kurulu olabilir. Böyle bir oluşum içine AKP'nin küskünlerinin vb. de çekilmesi ile AKP yi bitirme hesapları yapılıyor olabilir. Ancak siyaset mühendislikçisi bütün bu hesaplar göle maya çalmaya benzer, "ya tutarsa" hesaplarıdır. Diğer yandan öncelikle özel sermayeli büyük burjuvazi siyasi istikrar istemektedir. Fakat seçmenleri de düzene oy üzerinden de bağlayan, en azından görünürde seçmen çoğunluğuna dayanan bir siyasi istikrar istemektedir. AKP'nin bırakalım yasaklanmasını, yasaklanma tehdidi altında bulunması bile bu siyasi istikrar talebine terstir. Bunun yanında batılı emperyalist büyük güçler de yasaklanma tehdidinden, aynı siyasi istikrar gerekçesiyle rahatsızlıklarını dile getirmişlerdir. Bu durumda bütün sorumluluk 11 hakimin omuzlarına yüklenmiş durumdadır. Anayasa Mahkemesinin Sezer tarafından atanmış statükocu 8 ideolojik Kemalist üyesinin bu kadar ağır bir sorumluluğu omuzlamaya hazır olup olmadığını pratikte göreceğiz.

Yürüyen süreçte tabii Anayasa mahkemesinin, raportör raporunu sunduktan sonra bu davayı kabul etmemesi, geri çevirmesi de mümkündür. Böyle bir tavır, burjuvazi tarafından "Gördünüz mü Türkiye hukuk devleti!" palavrasının yoğun propagandası

için iyi malzeme sağlar. AKP ile onun tasfiye etmek istediği statükocu Kemalist bürokrasi arasındaki iktidar dalaşında, AKP'nin atacağı adımlar konusunda daha dikkatli olması noktasında uyarılması anlamına ve iki kanat arasında geçici bir uzlaşma anlamına gelir. Fakat böyle bir geri çevirme, Türkiye burjuvazisinin genel çıkarlarına uygun olsa da, yargı içinde Kemalist dayanışmayı zedeleyeceği, Yargıtay Başsavcısını yalnız bırakacağı için az bir olasılık olarak görünmektedir.

Tabii davanın kabul edilmesi şartlarında, dava süreci tamamlandıktan sonra, AKP'nin kapatılması yönündeki talebin reddedilmesini içeren bir karar çıkması halinde de –ilkinden daha az zarar verici olsa da– benzer bir durum çıkacaktır. Hal böyle olduğu için AKP'nin kapatılmasının önlenmesinin yolu olarak, Anayasanın kapatma ile ilgili 69. maddesinin değiştirilmesi kalmaktadır. AKP bu yolu deneyecektir.

Burada da, statükocu Kemalist kesim, yapılacak bir Anayasa değişikliğinin, daha önce başlanmış, yürüyen bir dava için geçerli olmayacağını, diğer kesim ise geçerli olacağını savunacak, uzun süre bu konuda da kavga yürüyecek, bizim de bu kavgada taraf olmamız istenecektir. Biz bir yanı ile egemenler arasındaki iktidar mücadelesinde gayet ciddi ve tehlikeli olan ve fakat işçilerin emekçilerin gerçek dertlerinin, sorunlarının çözümü mücadelesi, gerçek demokrasi ve sosyalizm mücadelesi açısından tam bir kayıkçı kavgası olan bu kavgada egemenlerin her hangi bir bölümünün yanında taraf değiliz.

Bizim kendi tarafımız var!

Biz işçilerin emekçilerin iş-aş-ekmek-konut-eğitim -insanca yaşama şartları mücadelelisinin tarafındayız! Biz işçilerin-emekçilerin örgütlenme özgürlüğü mücadelesinin yanındayız! Biz mezarda emekliliğe karşı mücadelenin tarafındayız!

Biz işçilerin emekçilerin kendi iktidarlarını kurma mücadelesinin tarafındayız!

Biliyoruz ki, gerçek demokrasi burjuvazinin egemen olduğu, sömürünün egemen olduğu bir sistemde mümkün değildir! İşçilere emekçilere demokrasi adı altında sunulan burjuva demokrasisi, biçimi ne olursa olsun, işçiler ve emekçiler üzerinde sömürücülerin diktatörlüğünün adıdır! Biliyoruz ki, işçilerin emekçilerin gerçek kurtuluşu, ücretli kölelik sisteminin yıkılmasında, emeğin egemenliğinin kurulmasındadır! Biliyoruz ki, kurtuluş çalışabilir herkesin çalıştığı, sömürünün ortadan kaldırılmış olduğu, herkesin topluma yaptığı katkı kadar pay aldığı bir sistemdedir, sosyalizmdedir!

Biliyoruz ki, sosyalizm çalışmanın bir yük değil bir zevk olduğu, herkesin severek, isteyerek en iyi yapabileceği işle topluma katkıda bulunduğu, ve toplumdan sınırını kendisinin belirlediği ihtiyacı kadar aldığı geleceğin zenginlik toplumuna, gerçek komünizme giden yolda bir ara aşamadır yalnızca!

Bütün bunları bildiğimiz için, işçilere-emekçilere sesleniyoruz: Egemenlerin kayıkçı kavgalarında onları yalnız bırakın! Kendi öz çıkarlarınız için örgütlenin! Kendi öz çıkarlarınız için, burjuvazinin tümüne karşı sınıf mücadelesinde birleşin!

Örgütlü işçi sınıfı her şey, örgütsüz işçi sınıfı hiçtir!

Bolşevik saflarda örgütlenin! Örgütlenin! Örgütlenin!

ORTAK AÇIKLAMA

Mart 2008

20 Mart 2003'te Irak'a karşı saldırı savaşı başladı. Devamında Irak diğer emperyalistlerin askeri-siyasi ve ekonomik desteğini alan ABD emperyalizminin önderliğinde işgal edildi. Bu saldırı savaşı son on yıllarda emperyalistlerin geliştirdikleri bir genel strateji çerçevesinde (Yakın ve Ortadoğu'ya yönelik olarak) gerçekleştirdikleri —Afganistan, Filistin ve Lübnan halklarına saldırılar da dahil olmak üzere— en geniş ve en şiddetli saldırıdır.

ABD emperyalistlerinin sebep olduğu büyük kurban rakamlarına ve korkunç boyutlardaki tahribata rağmen, bunlar yalnızca bir aşamaya aittir. Daha milyonlarca ölü ve çok daha büyük yıkımlar da gelebilir. En başta ABD emperyalistleri olmak üzere emperyalistler aslında İran'a karşı artan savaş tehditleri ve somut savaş hazırlıklarıyla böyle bir amacın peşinde koştuklarını gösteriyorlar.

Irak halkına ve Yakın ve Ortadoğu'nun diğer halklarına karşı yönelen saldırılar sert, sürekli, kahramanca bir direnişle karşılanıyor. Yakın ve Ortadoğu'nun halk yığınları, bütün dünya halklarının emperyalist savaşlara karşı geliştirdikleri direniş açısından en önemli merkezlerden biri haline gelen bir direniş geliştirdiler. Bu direnişle karşılaşmasa idi emperyalist saldırı diğer bazı ülkeleri de, en başta Suriye ve İran'ı, kapsayacaktı. Herkes bu halkların her türlü saldırıya karşı kendilerini savunma hakkı olduğunu kabul etmelidir. Bu hak, İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'da Nazi faşist ordularına, Asya'da Japon ordularına karşı direnen halkların hakları gibidir.

ABD emperyalizmine Yakın ve Ortadoğu'da indirilen ağır darbeler ve ABD'nin ucu görünmeye başlanan yenilgisi onu dünya çapında zayıflatmakta ve bütün halkların ve emperyalist ülkelerde işçi sınıfının dünya çapındaki mücadeleleri için büyük bir cesaret kaynağı olmaktadır.

Bütün saldırı savaşlarının kaynağı emperyalizmdir ve barışa en büyük katkı emperyalizme karşı mücadeledir.

Savaşın başlamasının 5. yıldönümü dolayısıyla biz bu açıklamayı imzalayanlar olarak Irak'a karşı ve Yakın ve Ortadoğu halklarına karşı yönelen saldırganlığı mahkum ediyoruz.

Biz Irak, Afganistan ve Yakın ve Ortadoğu bölgesinin tüm halk yığınlarının emperyalist saldırganlara karşı direnişini destekliyor ve onların kendi kaderini tayin hakkını savunuyoruz.

Biz ülkelerimizdeki anti militarist ve barış hareketlerini aktif desteğimizi açıklıyoruz ve kitleler içindeki sistemli uyandırma çalışması ile bunların yaygınlaşmasına yardımcı oluyoruz.

Biz barışın savunulması, halkların kendi kaderini tayin hakkının savunulması, gerçek demokrasi ve ilerlemenin savunulması konularında bir şeyler yapmak isteyen her parti, örgüt ve tek tek kişileri bu açıklamayı imzalamaya, yeni imzacılar kazanmaya, sacvunduğumkuz değerleri yaygınlaştırmak için eylemler düzenlemeye çağırıyoruz: Emperyalistlerin bütün dünyada halk yığınlarına sunduğu yoksulluk, yıkım, savaş dolu bir geleceğe karşı; insanlığın insanca yaşayacağı ve aydınlık bir geleceği inşa ettiği bir dünya için!

Yakın ve Ortadoğu bölgesinde ve bütün dünyada barış tehdidi emperyalistlerden gelmektedir. Yalnızca halklar işçi sınıfı önderliğinde emperyalizmden kurtulduklarında kendilerinin belirlediği, barışçı bir birlikte yaşamayı örgütleyabilirler. Bu yüzden ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin sosyalizm perspektifine ihtiyacı vardır. Bunun için gerçek komünist parti ve örgütlerin inşasına ve bunların eşit haklar temelinde sıkı bir işbirliğine gereksinim vardır.

Bütün yabancı askerler Irak ve Afganistan'dan derhal geri çekilmelidir!

Irak, Afganistan, Filistin ve bütün bölgede antiemperyalist kurtuluş mücadelesi ile dayanışma!

Şimdiye kadar imzalayan örgütler:

ABD Devrimci Emek Örgütü - ROL
Afganistan Marksist-Leninist Örgütü
Almanya Marksist-Leninist Partisi
Arjantin Devrimci Komünist Partisi
Filipinler Milli Demokratik Cephesi
İtalya Direnişi Destek Komitesi (CARC)
Bolşevik Parti (**Kuzey Kürdistan-Türkiye**)
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Yunanistan Komünist Örgütü

YAŞASIN 1 MAYIS!
BIJÎ 1 GULAN!
Haydi 1 Mayıs'ta alanlara!
1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!